விவேக போதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—திருவள்ளுவர்

தொகுதி VI } பிரமாதீசஹு ஆவணிமீ = 1913-ஹு செப்டம்பர்மீ { பகுதி 3

எழு ஞானபூமிகள் I

SEVEN STEPS IN ASCENT

முன்னர் கூறியுள்ள அஞ்ஞான பூமியின் முதல் இரண்டு பூமிகளிலிருந்து கீழ்நோக்கி மனம் இறங்கித் தடிக்க விடாது தகைய எத்தனிக்கையில் ஊர்த்வ (மேலே போகும்) வழி சற்று வெளியாகி வரும். இவ்வழியிலும் எழு படிகள் உண்டு. நல்ல கர்மானுஷ்டானம் முதலிய நற் பழக்கத்தால், 'இப்படி எல்லாம் ஸூக்ஷ்மமாயுள்ள நிலைகளி லிருந்து மனம் தடித்துவிடக் காரணம் என்ன? இதன் ரஹஸ்யத்தை உள்ளபடி உணர வேண்டும்' என்ற பேராவல் கொண்டு குருவைத் தேடி சுருதிகளை உணர எழும் ஆசையே முதல்படியாகிய சுபேச்சை.

(2) இம்மாதிரி தேடுகையில் எற்படும்ஸா துஸங்கம் ஸத்குரு ஸேவை முதலியவைகளால் உண்டாகும் ஞானவைராக்ய ஸஹாயத்தால் 'அகண்டத்து முளைத் தெழும் நான் யாது? எனது என்னும் ஸங்கல்பம் எப்படி வந்தது? சித் எது? ஜடமெது? இரண்டும் ஒன்றாக் கூடும் பந்த மேது? முத்தி எது? என்று தனித்திருந்து மனனம் செய்து இவைகளது ரஹஸ்யத்தை உணர அப்யாஸ பூர்வமாக முயலுதலே **விசாரணை** என்ற இரண்டாம் பூமி.

(3) இம்மாதிரி விசாரணை செய்து பழகிவருங் கால் சுத்தப்பட்டு வரும் நல்ல மனம் விஷயப் பற்றுக் குறைந்து முடிவில் அந்தப் பசைமுற்றிலும் ஒழிந்து அடங்கி விடுவதே **தனுமானஸி** என்ற மூன்றாம் பூமி.

(4) மூன்றாம் பூமியில் புருஷ தந்திரத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு மனம் அடங்க அம்மாதிரி அடக்குவது நாம் என்ற உணர்ச்சியும் அடங்க தன்னுணர்ச்சியிழந்து வஸ்து தந்திர வசப்பட்டு அகண்டாகார விருத்தி உதயமாய் ஆத்மாவின் ஸ்வரூப அனுபவம் நன்றாக எற்படுவதே **ஸத்வா பத்தி** என்ற நான்காம் பூமி.

(5) இதன் பழக்க பலத்தால் ஆத்மாவின் சித்ரூபம் அனுபவத்தில் இழுக்கப்பட்டு முழுக்கி வெளிவிஷயத் தோற்றம் மறைந்துவிடத் தொடங்குவதே **அஸம்ஸக்தி** என்ற ஐந்தாம் பூமி.

(6) இம்மாதிரி தோற்றங்கள் முதலியவைகளுக்கு ஆதிகாரணமாக உள்ள வாஸனைகள் முற்றிலும் ஒய்ந்து அடிக்கடி வெளிமுகப்படாது ஸமாதியிலேயே ஆத்மாவின் ஆனந்தரூபானுபவத்துள் அழுந்தி இருப்பதுவே **பதார்த்தா பாவனை** என்ற ஆறாம் பூமி.

(7) இந்த அனுபவங்களது உணர்ச்சி இழந்து இடைவிடாது ஆத்மாகாரமாகவே ஆகி பரமாத்வைதமாக விருத்தலே **துரியம்** என்ற எழாம் பூமி.

இந்த எழு ஞான பூமிகளின் விஷயத்தை ஐந்து பரமா வஸ்தைகளாகப் பிரித்தும் காட்டுவதுண்டு சாஸ்திரங்களில்.

(1) ஜாக்ரத் அவஸ்தை :—முதல் மூன்று பூமிகளுக்கும் இந்தப் பெயர் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த பூமியிலிருக்கும் வரையில் ப்ரபஞ்சம் அனுபவம் தோற்றம் எல்லாம் உண்டு. ஸுக துக்கானுபவம் உண்டு. ஆனால் எல்லாம் தன்னைத்தவிர இல்லை என்ற திடநிச்சயம் சாஸ்திரவாக்கிய வாயிலாக மனதில் திடப்பட்டிருக்கும்-இவைகளி லிருப்பவனுக்கு அப்யாஸி என்று பெயர். இவைகளைப் பொதுவாக ஸ்தூல, அல்லது ஸச்சிதானந்தம் என்ற அவாந்தர வாக்கிய சிரவண மனன, நிதித்யாஸன நிலை என்றும் கூறலாம். இந்த நிலைகளே எவ்வளவோ ஸத்கர்மானுஷ்டானத்தால் பாபஸங்கல்பங்களால் கலக்கப்படும் மனம் சுத்தமானால்தான் எற்படும்-இதன் முடிவுவரையில் சுத்த அகங்காரம் பலமாக இருக்கும்.

விவேக போதினி

தொ. 6.] பிரமாதீசஹு : ஆவணிமீ [பகுதி 3

அவதாரங்கள்—ஞானவழி

AVATARS—REALIZATION VIEW—I

இதுவரையிலும் எடுத்து விஸ்தரித்துவந்த புராண உபாஸனை ஸம்பந்தமான அவதார விஷயங்களுக்கு வேதத்தில் ஆதாரம் இல்லாமல் போகவில்லை. தற்காலத்தில் மதவிஷய ஆராய்ச்சி செய்யும் படிப்பேறிய நம் நாட்டவரும், மேனாட்டவரும், ஸாதாரணப் பழக்கத்திலிருக்கும் மதவிஷயங்கள் வேதத்தில் இல்லை என்று பொதுக் கக்ஷி பேசத் தொடங்கி விட்டனர். விக்ரஹாராதனை விஷயத்தில் இவர்கள் கொள்கை ஆதார மற்ற குதர்க்கம் என்பதை முன்னரே விஸ்தாரமாக விவேக போதினி தொகுதி(4) பகுதி (3,4) (98,146) பக்கங்களில் எடுத்துவிளக்கிக் காட்டிவிட்டோம். இந்த விஷயத்தைஇங்கு எடுத்துவிஸ்தரித்து இவ்விஷயத்தில்தற்கால மத ஆராய்ச்சிசெய்பவர்கொள்ளும் நிராதாரக்கொள்கை தவறு என்பதைக் காட்டுவோம். இங்கு வேதத்திலிருந்து இரண்டு உதாரணங்கள்காட்டி, அவதாரவிஷயங்கள் வேதத்தில்பொருத்து நிற்பனவே: இவைகளை விஸ்தாரப்படுத்தி, விக்ரஹ ஆராதனை விஷயத்தில் நம் முன்னோர் செய்தது போல, பலருக்கும் பயன்படி புராணங்கள் வரையில் கொண்டு வந்து விட்டனர் என்பதை விளக்குவோம். இவைகளுள் ஒருகதை கர்ம காண்டத்திலிருந்தும் மற்றொன்று ஞான காண்டத்திலிருந்தும் எடுக்கப் பட்டுள்ளன.

சதபதப்ராஹ்மணத்தில் காணப்படும்கதை:—

முன்னொரு காலத்தில் தேவாஸுரருக்குச் சண்டை உண்டாயிற்று. தேவர்களுக்கு, ஜயம் அஸுரர்கள் பக்கம் போய்விடுமோ என்ற ஏக்கம் உண்டாய் விட்டது: அஸுரர்களுக்கு உலகமெல்லாம் நம்மதாகி விடும் என்ற இறுமாப்பு உண்டாகி விட்டது. உடனே அஸுரர்கள் உலகத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு அதைத் தம்முள் பங்குபோட்டுக்கொள்ளத் தொடங்கி விட்டனர். இதைக் கண்ட தேவர்கள் தமது சக்திக்குக் குறைவு வந்துவிடுமே என்று பயந்து வாமன ரூபியான விஷ்ணுவை முன்னிட்டுக் கொண்டு அஸுரர்களிடம் சென்று தமக்கும் ஒருபாகம் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டனர். என்ன மன்றாடியும் அஸுரர்கள் மறுத்து விட, 'இக்குள்ளன் குப்பரப் படுத்து கொள்ளுவதற்குப் போதுமான இடமாவது தரவேண்டும்' என்று கெஞ்சிக் கேட்டார்கள், தேவர்கள். ஸரி என்று ஒப்புக்கொண்டார்கள் அஸுரர்கள், குள்ளன் ரூபத்தைக் கண்டு தேறி. உடனே விஷ்ணு தமது விச்வ ரூபத்தை எடுத்து விட்டார்: தேஹத்தை நீட்டிப் படுத்து உலகம் முழுமையும் மூடிக் கொண்டு விட்டார். தேவர்கள் இவரை யஜ்ஞ ரூபமாக ஆராதித்தனர். மந்திரத்தால் இவரைக்கட்டி, தலைப்புறத்தில் ஆஹவனீயாக்னியை ஸ்தாபித்தனர். அஸுரர்கள் தமக்கு ஒரு பங்கும் இல்லாமல் போனதைக் கண்டு குழம்பினர். தேவர்கள் சிரமபரிஹாரம் செய்யப் போய் விஷ்ணுவை மறந்து விட்டனர். அவரை வெளிவிடாது போய் விட, மந்திரத்

திற்குவிரோதமாகவெளிவர இசையாதவிஷ்ணு சிறு ரூபம் தரித்து பூமியுள் மறைந்து மூலிகைகள் வேரில் சென்று ஒளித்துவிட்டனர். கொஞ்சகாலம் கழித்து விஷ்ணு ஞாபகம் வர, தேவர்கள் தமது அனுதரவை எண்ணி மனம்நொந்து அவரை வெகு காலம் தேடிக்கண்டு யஞ்ஞத்தால் ஆராதித்தனர்.

இதற்கும் வாமன வராஹாவதார கதைகளுக்கும் உள்ளபொருத்தம் கூருமலே விளங்கும்.

கேனோபநிஷத்தில் காணப்படும் கதை:— முன்னொருகாலத்தில் நடந்த தேவாஸுர யுத்தத்தில் தேவர்களுக்கு ஜயம்வர அவர்கள் மிகுந்தசக்திமான்களாக விளங்கினர். உடனே 'ஜயம் எங்களதே, சீரும்சிறப்பும் எங்களதே' என்ற இறுமாப்பு வந்து விட்டது. எல்லாம் பரம்பொருளிடமிருந்து வருவதல்லவா என்ற உணர்ச்சியை அவர்கள் இழந்து விட்டனர். இதை நீக்க பிரஹ்மமே ஒருவிசித்ர உருவுடன் அவர்கள் முன் தோன்றினர். அப்பொழுதுங் கூடப் பரம்பொருள் உணர்ச்சி அவர்களுக்கு வரவில்லை. 'இது ஆராதனை யோக்யமா?' என்ற ஸந்தேஹம் தான் அவர்களுக்குத் தோற்றியது. இப்படி இருக்கையில் இந்தத் தோற்றத்தின் ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்து வரும்படி தேவதைகள் முதலில் அக்னியை அனுப்பினர். பரம்பொருள் தோற்றத்தை அணுகித் தன் எரிக்கும் சக்தியைப்பற்றிப் புகழ்ந்து கூறத் தொடங்கினன் அக்னி. அப்பொழுது அந்தத் தோற்றம் ஒருதுரும்பை எடுத்துப் போட்டு இதைக்கொளுத்துபார்ப்போம்என்றது. அக்னி ஆனமட்டும்பார்த்தும் அதைஎரிக்கவும் முடியவில்லை: இப்படித்தன் சக்தியை வீணாக்கின தோற்றம் இத்தன்மையது என்று உணரவும் முடியவில்லை. வாயு பின்னர் அனுப்பப்பட்டு எல்லாவற்றையும் பறக்க அடிக்கும் சக்தியைக் கூறிக்கொண்டு இத்தோற்றத்தை அணுகிச் சென்றான். அது இட்ட துரும்பை அசைக்க முடியாது மயங்கித் திரும்பிவிடும்படி யாயிற்று வாயுவுக்கு. மூன்றாவது இந்திரன் அணுகிவர இத்தோற்றம் மறைந்தது. இது என்னமாக விருக்கலாம் என்று யோசிக்கத்தொடங்கி யோசனையில் ஆழ்ந்து விட்டான் இந்திரன். அதில் உமையாகிய பார்வதி தோன்றிவர அவள் மூலமாகத் தோற்றிய வஸ்து பரம்பொருள் என்றும், அதனால் தான் எல்லாம் சேஷ்டிக்கிறது என்றும் உணர்ந்து ஈடேறினன்.

இதற்கும் நரஸிஹ்மாவதார கிருஷ்ண கதைகளுக்கும் உள்ள பொருத்தத்திற்கு என்ன குறைவு?

இம்மாதிரியான கதைகளின் ரஹஸ்யத்தை உணர்த்த நமது பெரியோர்கள் தேவர்கள் என்றால் மனிதன்சுத்தவாஸனைகள் என்றும் அஸுரர்கள் என்றால் அசுத்தவாஸனைகள் என்றும் நமது அனுபத்தில் தேவாஸுரயுத்தம் நடந்தேறுவதை விளக்கிக் காட்டியிருக்கின்றனர். இதைக்கொண்டு முன்னுள்ள கதைகளை ஆராய்ந்துபார்த்தால் அவைகளின்உட்பொருள்கள் நன்கு விளங்கும். இப்படி அவதார விஷயத்திற்கு வேதங்களில் ஆதாரங்கள் உள்ளன என்று விளங்கிவிட, வேதமுடிவாகிய பரம்பொருள் அனுபவத்திற்குப் பொருத்தமாக அவதார விஷயங்களையும் அவர்கள் கதைகளையும் எப்படி ஆராய்ந்து ஈடுபடுவன் ஞானிஎன்ற கேள்வி பிறக்கும்; அதை எடுத்து விஸ்தரிக்கப் புகுவோம்.

உலகத்தில் உள்ளது என்று தோற்றுவதெல்லாம் பரம்பொருளில் நிலைபெற்று அதிலேயே இருக்கின்றன. ப்ரபஞ்சம் எல்லாம் மாயா ஸம்பந்தப்பட்டுத் தோற்றும் பரம்பொருளே என்பது ஒரு தத்வக்கொள்கை. இதன்படி

நோக்குங்கால் வால்மீகி, சுகர் முதலிய மஹான்கள் எப்படிப் பரம்பொருள் அவதாரங்களோ அதுபோலவேதான் ஒரு எறும்புங்கூட. 'நீயே தான் ஆண், பெண்; யுவா, யுவதி, கோலூன்றித் தள்ளாடும் கிழவன், கருவண்டு, பச்சைக்கிளி, மின்னல்லொளிரும் மழை மேகம், ருதுக்கள், மஹா ஸமுத்திரங்கள் எல்லாம்' என்று கோஷிக்கிறது ச்வேதாச்வேதர உபநிஷத்து. இதிலிருந்து முற்கூறியவை எல்லாம் ஒன்று என்று வாசா குதர்க்கம்பேசத் தொடங்கிவிடலாகாது. இவைகளின் ஸாராம்சத்தை நோக்கில் அதிஷ்டானமாக இவைகளுள் உண்மையில் ஒன்றுதான் உள்ளது. தோற்றமாகப்பார்க்கில் இவைகள் பலவிதமாக வேறுபட்டிருப்பவைகள்தான். வ்யவஹாரத்தில் இவைகளை ஒன்றென எண்ணி நடப்பது மூடத்தனமே ஒழிய வேறொன்றுமன்று. இவைகள் தேஹங்கள் அல்லது உருவங்கள் எல்லாம் பலவகைப்பட்டு அனந்தமாக ஏற்பட்டுள்ள உபாதிகள். இவைகள் மூலமாகத் தோற்றுவது பரம்பொருளே. பரம்பொருளை வெளிப்படுத்தும் அளவில்தான் இவைகளுள் பேதம் ஏற்பட்டுள்ளது. கல், தண்ணீர், கண்ணாடி ஆகிய எல்லாவற்றிற்கும் ஸூர்யன் ஒளியை ப்ரதிபலனம் செய்யும் திறன் உண்டு. இவைகளுள் கண்ணாடியைப்போல மற்றவைகள் தெளிவாக ப்ரதிபலிக்கும்படி செய்யுமா? இதுபோல மஹானிடம் பரம்பொருள் விளங்குவதுபோல கவியிடம் விளங்குமா? இவரிடம் விளங்குவதுபோல லோபியிடம்தான் விளங்குமா? இதனால்தான் மாறுபாடு வ்யவஹாரத்தில் உண்டு, பாரமார்த்திகத்தில் இல்லவே இல்லை என்பது ஒருசிறந்த ரஹஸ்யம் என்று கூறப்படுகிறது.

எல்லாம் உண்மையில் பரம்பொருள் அவதாரமாயினும், முற்கூறிய விளக்க வித்யாஸம் இருப்பதால், வ்யவஹாரத்தில் இயல்பிற்கு விரோதமில்லாத அஸாதாரண குணங்கள் அமைந்து காணப்படும் சில பிறவிகளை அவதாரங்கள் என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும். இதற்கு ஆதாரம்: 'இவை எல்லாம் வாஸுதேவன்: வ்யக்தாவ்யக்தம் இரண்டும் நான்' என்று தமது உண்மை நிலையை உள்ளவாறு வெளியிட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணனே,

திருவுடைய தாய்வளரும் தேஜஸுடையதாகி
மருவும் குணதிசயம் வாய்த்த—பொருவில்பொருள்
என்னுளவோ அன்னவெலாம் என்தேஜின் ஓர்கூற்
மன்னுலகில் தோன்றும் மதி. [றால்

என்று கூறியிருக்கிறார். இம்மாதிரியான 'திருவுடையதாய் வளரும் தேஜஸுடையதாகி மருவும் குணதிசயம் வாய்த்த பொருவில் பொருள்களையே' அவதாரங்கள் என்று மதிக்க வேண்டும். இவைகளுள் பரம்பொருள் சிறப்பாக விளங்குவதே இந்த மதிப்பிற்குத் தகுந்த முகாந்திரம்.

இம்மாதிரி கருதுவதுதான் நேரான ஞான வழி என்பதற்கு அநேகவித ஆதாரங்கள் காட்டலாம். அற்புத சக்தி வாய்ந்த ஜனங்களை நோக்கி மற்றையோர் பொதுவாக 'இவன் ஒரு அவதார புருஷனடா' என்று கூறுவதுண்டு. பிறவியில் ஒரு அவதாரமும் அவ்வாறு பொதுவாக மதிக்கப்படவில்லை என்பதற்கு புராணங்களே ஸாக்ஷி. இப்பொழுது அவதாரமென மதிக்கப்பட்டுவரும் மஹான்கள் அவர் பிறந்த உடன் இவ்வாறு பொதுவாக மதிக்கப்படாது, பின்னர் அவர்கள் நிறைவேற்றிய அரிய விஷயங்களால்தான் இவ்வாறு பொதுவாக மதிக்கப்பட்டனர் என்று வெளியாகிறது. ஸ்ரீமத் பாகவதம் எவ்வளவுதான் அழகாக அற்புத கற்பனைகளைக்கொண்டு நமது கண்ணுக்குக் கண்ணன ஜாரசோர சிகாமணியான கண்ணன் சரிதத்தை வர்ணித்திருந்தபோதிலும், அவரைச் சுற்றியிருந்த ஸாதாரண ஜனங்கள் எவரும்

அவர் பிறப்பு இளமை முதலியவைகளில் அவரைக் கடவுளென மதிக்கவில்லை என்பது விளங்கவில்லையா? ஆனால் அவர் செய்த அற்புதச் செயல்கள் அவர்கள் மனதில் ப்ரீதி, மர்யாதை பயம் இவைகளைத் தூண்டிமாத்திரம் விட்டதே ஒழிய வேறொன்றையும் ஏற்படுத்திவிடவில்லை. ஸ்ரீமத்சங்கர பகவத் பாதாசார்யர் திக்விஜயம் செய்து உலாவிவந்த காலத்தில் பரமசிவன் அவதாரம் என்று இப்பொழுது மதிக்கப்படுவது போல மதிக்கபடவில்லை. கௌதம புத்தரும் விஷ்ணுவின் அவதாரமென்று முன்னர் கருதப்படவில்லை. வால்மீகி வர்ணித்த ராமருக்கும், துளஸீதாஸர், கம்பர் வர்ணித்த ராமருக்கும் வேற்றுமை விளங்காமல் எப்படிப்போகும்? வால்மீகிக்கு ராமர் நரச்ரேஷ்டர், பகவத் அவதாரம், மற்றவர்களுக்கோ அவர் பகவானே. இதனால் இவர்களெல்லாம் அவதாரங்களல்ல மனிதரே என்று கூறவரவில்லை. இவர்கள் கடவுள் அவதாரமல்ல, கடவுளே. திருவு தேஜஸ் குணாதிசயம் வாய்ந்து பகவான் ஒரு கூறு என்ற பொருளில் இவர்கள் எல்லாம் கடவுளே என்றுதான் கூறவந்தது. இதைத்தவிர வேறு ஏதாவது ஒருவிதத்தில் இவர்களை அவதாரங்கள் எனக்கொண்டால் ஞான ஒழுங்கிற்கு இசையாது. ராமகிருஷ்ணாதிகளது, நடத்தைச் சிறப்பு, வாழ்க்கை நோக்கம், உலகிற்கு உபகரித்தவிதம் இவைகளைக்கருதில் கடவுள் என்று இவர்களைக் கருதி வழிபடாமலிருக்க முடியுமா யாருக்காவது? நமது பெரியோர்கள் நமக்குச் செய்துள்ள பேருதவிகளுள் இந்த அவதார விஷயப் பேருதவி ஒன்று. அதாவது அவர்கள் சிறப்பு முற்றிலும் வெளிப்படாதிருந்த இந்த அவதாரங்கள் வாழ்ந்த காலங்களிலேயே இவர்கள் சிறப்பு தெய்வத்தன்மை இவைகளை தெளிவாகக் காட்டிவிட்டனரே நமது பெரியோர்கள்! இதைவிட உலகிற்குச் சிறந்த உபகாரம் ஏதாவது உண்டா?

சிவ புராண சரிதங்கள்

STORIES FROM SIVA PURANAS

கோலாகலன் கதை

STORY OF KOLAKALAN

சாகலம்புரம் என்னும் ஊரில், வேளாளர் குலத்தில், மன்மதனுக்கிணையான வடிவழகுடன் கூடிய கோலாகலன் என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவ்வூர் அரசன் இக்கோலாகலனைத் தன்மைந்தனுக்குக் காப்புத்துணைவனாக நியமித்தான். அதனால் கோலாகலன் மிக்க செருக்குற்றவனானான். அவன் நடக்கையும் இழிவடைந்தது. பெருங்காமுகனாய் வேசியர் கூட்டத்தில் உழன்றும் மது உண்டும், மாபாதகங்கள் பல செய்தும், நாடொறும் காலங்கழிப்பதானான். தாய்தந்தையர், ஏனைய உறவினர் பெரியோர் ஆகிய இவர்கள் என்ன நல்வழி போதித்தும் "மூர்க்கனும் முதலையும் கொண்டது விடா" என்னும் பழமொழிக் கிலக்காகித் தீநெறியையே கைப்பற்றித் தனக்கிருந்த பொருள் எல்லாம் அழித்தான். அழித்தும் காமநோய் விடாது வருத்திய காரணத்தால் ஒருநாள் இரவு களவு செய்தேனும் பொருள் கவர வேண்டும் என்னும் விருப்பால் களவாடுந்தருணத்தில் அவ்வூர்க் காவலாளியர் கையிற்பட்டனன். அவர் இவனை நல்ல நிலையிலிருந்தவன் என்னும் காரணத்தாற் கொலை செய்யாது விட்டனர். களவு செய்து காமந்தவிர்க்க எண்ணின எண்ணம் முடியாது போகவே, அவன் வேறு வழியில்லை எனத்துணிந்து, தான் புன்னெறிப் பட்டதையே நினைந்து வீட்டிற் புலம்புறும் தனது தாயை அணுகி அவள் கையைப் பற்றி யிழுத்து அவளைத் தழுவினன். அவள் அஞ்சி "மைந்தா பெற்றதாய் நான்" என்ற அறிவுகூட உனக்கு இல்லையா? உன்னை ஏதேனும் பிசாசம் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறதா? அல்லது உன்சிந்தையை யாரே இவ்வாறு கலக்கியுள்ளார்? இப்படியும் உன்மத்தனாகுவையோ? ஐயோ! யாருடைய சூழ்ச்சியிற் பட்டாய்?" என்று பலவாறு கூறித்தடுக்க முயன்றும் அவன் விடாது வருத்தப் பின்னும் அஞ்சி "அப்பா, குழந்தாய்! இப்பாவத்துக்குச் சார்தியே கிடையாது, என்றும் நரகக்குழியினின்றும் மீளாய், இச்செயலை விட்டுவிடு; உனக்கு

அயல் மாதராள் யார் வேண்டும் என்றாலும் வரவழைத்துத் தருகிறேன், இம்மாபாதகச் செயலை மாத்திரம் செய்யாதே" எனச்சொல்லிப் புலம்பினாள். காமத்துக்குக் கண்ணில்லை அல்லவா? அவன் பிடித்ததையே நிறைவேற்றினான். இச்செயல் தன் தந்தைக்குத் தெரிந்து விட்டது என உணர்ந்த கோலாகலன் தந்தையால் தனக்கு இடையூறு நேரிடும் என நினைத்து உடனே அவனைக் கொன்று விட்டான். தந்தையைக் கொன்று தாயை மனையாளாக்கின மாபாவி இவ்வூரில் இருத்தல் அடாது என்று அவனை அவ்வூரினின்றும் ஊரார் துரத்தினர். அப்போது அவன் தன்னை யீன்றாளை உடன் அழைத்துச் சென்று தேச சஞ்சாரம் செய்தான். அவன் தாயும் விதிவசத்தால் அவன் கொள்கைக் குடன்பட்டவளாய் அவனோடிணங்கி இரண்டு குழந்தைகள் யீன்றனள். பிறகு ஒரு தினம் ஒரு காட்டின் வழியாக இவர்கள் செல்ல நேரிட்டது. அங்கு ஒருதக்க இடம் இருக்கக்கண்டு அதில் குடிசை ஒன்று அமைத்து அவ்விடத்திலேயே தங்கினார்கள். காட்டிற் கிடைக்கக்கூடிய மாமிசங்களைப் புசித்தும், வழிப்போக்கரைப் பறித்தும், நாளைக் கழித்தும் பாவத்தை வளர்த்தும் வந்தான் கோலாகலன். பிறகு அக்காட்டை விட்டகன்று புண்ணிய வசத்தால் திருமறைக்காட்டை வந்தடைந்தான். அடைந்த இரண்டு மாதத்துக்குள் வேத நதிக்கரையிற் கோலாகலன் இறந்தான். தெய்வச் செயலால் கோலாகலன் தாயையும் அவன் இரண்டு குழந்தைகளையும் அன்றே புலி அடித்துக் கொன்றது. நால்வரும் இவ்வாறு உயிர் இழக்க யமதர்மராஜர் தமது தூதரைச் சடுதியில் ஏவினார். அவர்கள் அதிவேகமாக வந்து பாசக்கயிற்றை வீசி அதனால் நோவுண்டாகும்படிக் கட்டித் தென்றிசை நோக்கி இழுத்துக் கொண்டு சென்றார்கள். வழியில் யமபடர்கள் "இவனை வெட்டு, குத்து, கொல்லு, அறை" என வைதுப் புடைத்து இழுத்துக் கொண்டு போகுந்தருணத்தில் திருமறைக்காட்டு முழுமுதற் கடவுள் இதனை உணர்ந்து உடனே அருகிருந்த நந்தி தேவரை அழைத்து—"நமது வேதாரணியத்தில் இருந்தவர் இறந்தவர் இவர்களுடைய தீவினையாவும் அவர்களை விட்டுப் பறந்துபோம். அங்ஙனமிருக்க இன்று அத்தலத்தில் இறந்த கோலாகலன் என்பவனை யமதூதர்கள் இழுத்துக் கொண்டு செல்கின்றார்கள். உடனே நமது கணநாதரை ஓடவிட்டு யமபடர்கள் யமலோகம் வரையும் சென்றிருப்பினும் விடாது, அவர்கள் கையினின்றும் மீட்டுக் கோலாகலனை இங்கு அழைத்து வரும்படி செய்க" எனக்கட்டளையிட்டனர். நந்தி தேவரும் அவ்வாறே வெல்லுதற் கரிய சிவகணங்களைத் தென்றிசை நோக்கிச் செல்ல ஆக்ஞாபித்தார். சிவகணங்களும் உடனே புறப்பட்டுப் போந்தன. கோலாகலனும் அவன் தாயும் மைந்தரும் யமபடர் வசமுற்று அவர் செய்யும் வாதையிற் றுயருறுவதைக் கண்டன. கண்டதும் காலதூதரை வழிமறித்து "கொடியன் என்று நீர் கொண்டு போம் கோலாகலனை விடுமின்" என்றன. இதுகேட்ட யமபடர் சினந்து "தந்தையைக் கொன்று, மதுஉண்டு, தாயின் தோளைப் புணர்ந்ததுவுமன்றி கொடிய பாவச்செயலை தினந்தோறும் இயற்றி நின்ற இப்பாதகனை நீங்கள் சிவபுரிக்கு அழைத்துச் செல்ல வந்த காரணம் ஏது?" என வினவினர். சிவகணங்கள் "என்ன பாவம் செய்திருந்தாலும், வேதாரணிய எல்லைக்குள் வந்து இறந்தானாதலின் இவன் யமலோகம் புகும்படியான காரணமில்லாதவனாயினான். ஆதலால் இவனை விடுமின்" என உரைத்தன. இவ்வுரையைக் கேட்டும் யமகிங்கரர்கள் கோலாகலனை விடாது செல்ல முயலுவதைக்கண்ட சிவகணங்கள் தண்டு கொண்டெதிர்த்து வேல் ஏவியும், வாளிசெலுத்தியும், சூல மேவியும் யமபடர்களைச் சால வதைத்துக் கோலாகலனைக் கட்டியுள்ள பாசங்களை நீக்கி, அவனைச் சிறந்த விமானத்தில் ஏற்றுவித்து, அரம்பையர்கள் வாழ்த்தவும் இமையவர் தொழவும் கயிலைவாழும் கடவுளின் முன்னர்க் கொண்டுபோய் விட்டன.

இஃதிவ்வாறாக, யமபடர்கள் நாணமும் சினமும் கொண்டவர்களாய் யமபுரம் சென்றடைந்தார்கள். அடைந்து யமதர்ம ராஜனுடைய காலில் வீழ்ந்து தர்மராஜரே! நடுநிலை தவறா நாயகமே! தங்களுடைய ஏவலைச் சிரமேற் கொண்டு வேதாரணிய மடைந்து அங்கிருந்த கோலாகலன், அவன் தாய், அவன் மைந்தர்கள் இந்நால்வரையும் கொன்று, பாசக் கயிற்றாற் கட்டி, நாங்கள் தென்றிசை நோக்கி வரும்

வழியில் சிவகணங்கள் குறுக்கிட்டு, எங்களோடு கலகம் விளைத்து அந்த மகாபாவியாகிய கோலாகலனைத் தேசு வீசும் தேரில் ஏற்றிச் சிவபிரான் வாழும் திருக்கயிலை மலைக்குச் சென்றன. அதைக் கண்டிருந்த நாங்கள் தங்களிடம் இவ்விஷயங்களைச் சொல்ல வந்தோம். அவர்கள் ஏன் இவ்வாறு தடுத்தனரென்பது, அரசனே, நீங்கள் அல்லாது வேறு யார் அறிகுவார்? எனச் சொல்லி நின்றனர். இது கேட்ட இயமன் கண்களில் நெருப்புப் பொறி சிதற அருகிலிருந்த சித்திரகுத்தனை நோக்கி "உன் கணக்குப் புத்தகங்களை எல்லாம் சடுதியிற் கொண்டுவா" என்றனன். சித்திரகுத்தனும் அவ்வாறே கணக்கெலாம் கொணர்ந்து ஆராய்ந்து பார்த்து "செய்த செயலெலாம் பாபச் செயல்களே ஒழிய, ஒரு நல் வினையும் செய்திலன்" என்றான். இதனைக் கேட்ட இயமன் "நன்று- நன்று. இத்தகைய மாபாவி சிவலோகம் அடைவதென்றால் பின்னை நான் இங்கிருந்து அரசு செலுத்துவானேன்?" எனச் சொல்லி எழுந்து, தனது தண்டத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, எருமைக்கடாவின் மீது ஏறி, மனம்நொந்தவனாய், சித்திர குத்தன் முதலிய பரிவாரங்கள் சூழ்ந்து வர, வெள்ளி மலைக்குப் பயணம் புறப்பட்டான். வெள்ளி மலையை அடைதலும், தேவர், முனிவர், சித்தர் முதலியோர் தொழவும், தும்புரு, நாரதர் முதலியோர் நாத கீதம் செயவும், பார்வதி சமேதராய் திருவோலக்கங் கொண்டருளும் சந்திர சேகர மூர்த்தியைக் கண்டனன். கண்டதும் தொழுது நிற்க, நந்திதேவர் சுவாமி முன்னர்க் கொண்டு போய் விட்டனர்.

இயமன் சுவாமியின் சந்நிதானத்தில் தனது தண்டத்தையும் முத்திரையையும் வைத்து, "சங்கரா போற்றி, இறைவனே போற்றி, சதாசிவா போற்றி, அமலா போற்றி, அடியருக் கெளியாய் போற்றி" எனத் தோத்திரஞ் செய்து பணிந்தெழுந்து நின்றான். ஈசன் இயமராசனை நோக்கி "என்ன, வாட்டமுள்ள முகத்துடன் தண்டத்தையும் முத்திரையையும் இங்கு கொண்டு வந்து வைத்தாய்?" என, இயமன் "பராபர மூர்த்தியே! உனது கணங்கள் எனது படர்களை அடித்துத் தண்டித்துத் ஈன்றாளைக் கூடிய கொடும் பாவியைக் கயிலைக்குங் கொண்டு வந்தன. இத்தகைய மாபாவி சிவலோகம் ஏறுவதென்றால் எனக்கு என்ன அதிகாரம் இருக்கிறது. இயம தண்டத்தை உலகில் இவன் அன்றி வேறு யார் பெறுதற் குரியவர்? ஆதலின் எனக்கு இவ்வதிகாரம் வேண்டாம். உனது திருவடியை நீங்காதிருக்கக் கூடிய ஏதேனும் ஒரு பணிவிடையை எனக்குத் தந்து இங்கேயே இருக்க அருள் புரிதி என்று சொல்லி சுவாமியின் திருவடியில் வீழ்ந்தான்.

அப்போது சுவாமியும் அவனைக் கருணைவாக்கால் அருகு வர அழைத்து அவன் கோபம் நீங்குமாறு புன்முறுவல் செய்து "அந்தகா— உனது தண்டாயுதத்துக்கு என்றும் குறைவு வாராது. பெற்ற தாயின் தோளைப் புணர்ந்த மாபாவிதான் கோலாகலன். எல்லா நரகத்துக்கும் ஆளாகக் கூடியவன் தான். ஆயினும், அவன் வேதாரணியத்தில் சிலநாள் இருந்து இறந்தானாதலின் தாயின் தோளைப் புணர்ந்த மாபாவம் நீங்கி, மெய்ஞ்ஞானம் எய்தினவனாய்த் தாயோடும் மைந்தரோடும் திருக்கயிலையை அடைந்தான். திருமறைக்காடு என்னும் ஸ்தலத்தின் விசேஷத்தை இவ்வளவினதென்று கூறுவது எமக்கே அரிது. மட்டிலா மாபாதகராயினும் மறைசையம்பதியில் ஒரு க்ஷண நேரம் இருப்பாரேனும் அத்தலத்தில் இறப்பாரேனும் வினையெல்லாம் ஒழிந்து எம்மையடைவரே அன்றி உன் வசப்படார்கள். ஆதலின் இன்று தொட்டு மறைவனத்திருந்தோர் மாட்டும் இறந்தோர் மாட்டும்—அவர் யாவரே ஆயினும் அவர் வழிப் போகாதே. மற்றவர் மீது உன் அதிகாரத்தை முன்போலச் செலுத்தி வருவாயாக" எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். இறைவன் இவ்வாறு அருள இயமன் மறுபடியும் தெண்டனிட்டுத் தண்டத்தையும் முத்திரையையும் தன் கையிலெடுத்துக் கொண்டு நெஞ்சகத்துக்கோபத்தோடு "இறைவனே! இம்மகாபாபி சிவலோகம் ஏறுவதென்றால் இனி உனக்குப் பூவுலகத்தில் யாவரே பூஜை செய்வார்? தவம் ஏது? ஜெபம் ஏது? தானம் ஏது? சாந்தி ஏது? புண்ணியச் செயல் யாவர் தான் செய்குவர்? எல்லா பாபச் செயலையும் செய்துவிட்டு ஒரு க்ஷணநேரம் வேதாரணியத்தில் தங்கி விடுவார்களே ஆயின் சிவபதத்தை

அடைந்து விடுவார்களன்றோ! சொல்லப் போனால் இனி நரகத்தை யார் தான் அடைவ?”

இவை யெல்லாம் உன் அடியவர்க்கடியனாகிய நான் உன் முன்பு சொல்லல் தகாது. ஆயினும் நீ எனக்கு அளித்துள்ள அதிகாரத்தின் பெருமையைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுச் சொன்னேன். கடவுளாக்ஞையைக் கடப்பாருண்டோ? யான் கூறியவற்றைப் பொறுத்தருள வேண்டும்! உன் திருவுளம் போலச் செய்வன்” எனக்கூறி உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு தனதுலகத்துக்குத் திரும்பினான். அந்தகன் போன பின்பு சிவபிரான் கோலாகலனுக்கும் அவன் தாய்க்கும் மக்களுக்கும் சாயுச்சிய பதவியைத் தந்தருளினர்.

தன்னை யீன்ற தாயென்றுணர்ந்தும் அவளோடு புணர்ந்த மாபாவம் இவ்வாறு நீங்கும் என்றால் வேறு வல்வினைகள் வேதாரணிய வாசிகள் மாட்டு எவ்வாறு நசிந்து போம் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? இக்கோலாகலனுடைய கதையைச் சொல்லுபவரும், கேட்பவரும் தாம் செய்த பாபமெலாம் ஒழிந்து சிவபதம் நிச்சயம் அடைவர்.

V. S. செங்கல்வராயன், **M. A.**

உலக வாஞ்சைகளிற் பற்றுள்ள பக்தன்:— ஓர் உழவன் நாள் முழுவதும், கருப்பந் தோட்டத்துக்கு நீர் இறைத்துக்கொண் டிருந்தான். அவன் வேலை முடிந்தபிறகு தோட்டத்துக்கு எவ்வளவு நீர் வந்திருக்கிறதென்று பார்க்கையில் ஒரு துளி ஜலமாவது தோட்டத்திற்போய் பாயவில்லை யெனக் கண்டான்; அவன் இறைத்த நீரெல்லாம் வெவ்வேறு பெரிய எலி வளைகளின் வழியாய் பூமிக்குள் போய் விட்டது. புகழ், இன்பம், சுகாநுபவம்முதலிய உலக வாஞ்சைகளை யிரகசியமாய் மனத்தில் விரும்பிக் கடவுளை வழிபடுகின்றவன் நிலையும் அவ்வாறே. அவன் தினந்தோறும் ஜபதபங்கள் செய்தபோதிலும், அவனது நியமாசாரங்களெல்லாம் வாஞ்சையெனும் எலி வளைகளின் வழியேசென்று வீணாய்ப்போவதால் அவன் யாதொரு பலனையும் அடைவதில்லை. அவன் இவ்வாறு ஆயுள் முழுவதும் கடவுளை வழிப்பட்டும் கடைசியில் பார்க்கும்பொழுது, சிறிதேனும் அபிவிர்த்தியடையானாகி, முன்னிருந்த நிலைமையிலேயே இருக்கிறான்.

விவேக விளக்க

வியாசத்திரட்டு

ESSAYS FROM THE SPECTATOR

II ஆத்மா

THE SOUL

“கனவு” என்பதைப்பற்றி எழுதியிருக்கும் நூலாசிரியர்கள் பலர் இருப்பினும், அவர்கள் அதைப்பற்றிப் பொதுவாய் எவ்விதம் கருதியிருக்கின்றார்களென்றால், — ஏற்கனவே சம்பவித்திருக்கும் ஒரு நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பால் உணர்த்துவதும், வருங்காலத்தில் நிகழக்கூடிய ஒரு சம்பவத்தை முன்னதாக அறிவிப்பதுமே “கனவு” என்று கருதியிருக்கின்றார்கள்.

ஆனால், “சொப்பனம்” என்பது ஜீவாத்மாவின் சிறப்பையும் உயர்வையும் ஒருவாறு விளக்கி, ஜடப்பொருளான பிரகிருதியின் (Matter) சம்பந்தமில்லாமலே தனித்தியங்கக் கூடிய சுதந்தரமுடையதாய் அது இருக்கிறதென்னும் உண்மையைப் புலப்படுத்துவதாயிருப்பதால், அதை வேறோர் முறையில் நான் கருதுகின்றேன். முதலாவதாக மிகுந்த சக்தியும் இடையறா இயக்கமும் வாய்ந்ததாக மனிதனுடைய ஆத்மா இருக்கின்றதென்பதற்கு, நாம் காண்கின்றகனவுகள் சிறந்த உதாரணங்களாயிருக்கின்றன. ஆத்மசக்தியை அழிக்கவாவது ஆன்ம இயக்கத்தை அடக்கவாவது நித்திரைக்கு அதிகாரமில்லை என்பதைச் சொப்பனம் இனிது விளக்குகிறது. மனிதன் பகற்காலத்தில் ஜீவனோபாயத்திற்காக உழைப்பதால், அவனுடைய சரீரம் சலிப்புற்றுத் தளர் வெய்திய போதிலும், அதனுள் வசிக்கும் ஆத்மா சிறிதும் சலிப்புறாமலும் தளர்வடையாமலும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இளைப்பாறுதலையும் புதிய சக்தியை மீண்டும் சேகரிப்பதற்கு அவசியமான ஓய்வு காலத்தையும் இந்திரியங்கள் வேண்டி நிற்கும்போதும், சரீரம் எந்தத் தெய்வீகப் பொருளோடு (ஜீவாத்மா) சம்பந்த முற்றிருக்கிறதோ அந்தத் தெய்வீகப் பொருளோடு சேர்ந்தியங்கச் சக்தியற்றதாய் அயர்ந்து கிடக்கும்போதும், தனக்குரிய பலவகையான சக்தியையும் செலுத்தி,—தன்னோடு சேர்ந்தியங்

கும் சரீரம் அபர்வு நீங்கி, மீண்டும் தன் சுபாவ நிலையை அடைகிற வரையில்,—தானே தனியாகத் தன்வேலையை ஆன்மா செய்து கொண்டிருக்கிறது. சரீரமாகிய இயந்திரத்தை விட்டுச் சிறிதுநேரம் பிரிந்து இயங்கும் போது, ஆன்மா அடைகின்ற விடுதலையையும் விரிவையும் கனவு சூசிப்பித்தலால், "ஆன்மா விநோதார்த்தமாய்ப் புரிகின்ற லீலையே கனவு" என்று உருவகப்படுத்திக் கூறுதல் இழுக்காகாது. உடம்பினுள் உறையும் உயிர், அதனோடு சேர்ந்து இயங்காமல் சிறிதுநேரம் உடம்பினுள்ளே தனித்தியங்குவது, ஒரு விளையாட்டுப்போலும் இளைப்பாறுதல் போலும் உயிருக்கு இருக்கிறது.

இரண்டாவதாக: மனம் சரீரத்திலிருந்து தன்னைத்தானே பிரித்துக்கொண்டு நிற்கும் போது, மனத்தின் சக்திகள் இயற்கையாகவே எவ்வளவு முதிர்ச்சியையும் தெளிவையும் அடைகின்றன என்பதையும் அப்போது மனம் எவ்வளவு வேகமாயும் விரைவாயும் இயங்குகிறது என்பதையும் விளக்குவதற்குக் கனவுகள் சிறந்த உதாரணங்களாய் இருக்கின்றன.

திட்பமானதும் பளுவானதுமான தன் தோழனாகிய சரீரத்தோடு சேர்ந்து ஆன்மா வேலை செய்யும்போது, அதனுடைய தொழில் தடையுறுகின்றது; அதனுடைய ஆற்றல் குறைகின்றது. ஆனால், கனவு நிலையில் ஆன்மா எவ்வளவு உற்சாகத்தோடும் வேகத்தோடும் தன்னைத்தானே தொழிற்படுத்திக் கொள்ளுகிறதென்பதை ஆழ்ந்து சிந்திக்கும்போது, அதனுடைய ஆற்றலும் செயலும் நமக்குப் பெரும் வியப்பினையே விளைவிக்கிறது. ஏற்கனவே சிந்திக்கப்படாத விஷயங்களைக் குறித்துத் திடீரென்று பிரசங்கம் புரிவதைப்போல் கனவில் மனிதர்கள் தங்குதடையின்றிப் பேசுவதையும் முன்பின்னறியாத அந்நிய பாஷைகளில் குற்றமின்றியும் ஆலசியமின்றியும் மனிதர்கள் கனவு நிலையில் சம்பாஷிப்பதையும் நாம் சிற்சில சமயங்களில் காண்கின்றோம். புதிதாக ஒரு விஷயத்தைக் கண்டுபிடிப்பதைப் போல் மனதிற்குக் கடினமான தொழில் வேறின்று. அவ்விதமிருந்தும், சொப்பனத்தில் எவ்வளவோ சுலபமாயும் உற்சாகமாயும் ஆன்மா புதுவிஷயங்களைக் கண்டு பிடிப்பதிலும் நவீன ஆராய்ச்சிகளைப் புரிவதிலும் தன்னுடைய முயற்சியைச் செலுத்துகிறது. இவைகளை விழிப்பு நிலையில் ஞாபகத்திற்குக் கொண்டு வருவதற்குக்கூட நாம் சிற்சில சமயங்களில் முடியாதவர்களாகிறோம். காரணம் யாதெனின்:—கனவு நிலையில் ஆன்மாவுக்கு எவ்வளவு தெளிவும் ஆற்றலும் இருந்ததோ அவ்வளவு ஆற்றலும் தெளிவும் நனவு நிலையில் இல்லாமற்போவதேயாம். ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய வாழ்நாளில் எப்போதாவது பத்திரிகை படிப்பது போலும், புஸ்தகங்கள் வாசிப்பது போலும், கடிதங்கள் பார்வையிடுவது போலும் சொப்பனங் கண்டிருக்கக் கூடுமென்றே நான் நம்புகிறேன். கனவு நிலையில் இவர்கள் படித்தபோது எவ்வளவு தெளிவாய் அவைகளிற் காணப்பட்ட விஷயங்களைக் கிரகித்தார்களோ அவ்வளவு தெளிவாய் விழிப்புநிலையில் பெரும்பாலும் அவைகளைக் கிரகிக்க அசக்தர்களாகிறார்கள்.

இத்தலைப்பின் கீழ் (Religio Medici) என்னும் நூலிலிருந்து, அதன் ஆசிரியர் தம்முடைய கனவு நிலையிலும் நனவு நிலையிலும் தம்முடைய எண்ணங்கள் எவ்விதமிருந்தன என்பதைப்பற்றிக் கூறுகிற பகுதியில், சிலவாக்கியங்களை மேற்கோளாக நான் மொழி பெயர்த்து எழுதுகின்றேன்.

"சரீரத்தின் தூக்கம் ஆத்மாவின் விழிப்புநிலையாக இருக்கிறதே தவிர வேறில்லை. நித்திரை புலனறிவைப் பந்தப்படுத்துவதாயிருந்தபோதிலும் ஆன்ம இயற்கையறிவை விகாசப்படுத்துவதாயிருக்கிறது. நித்திரையில் நாம் செய்கின்ற மனோபாவங்களுக்கு இணையாக நாம் சாக்கிராவஸ்தையில் கொள்ளுகின்ற எண்ணங்கள் இல்லை.........நித்திரையில் என்னுடைய ஆத்ம அறிவு எவ்வளவு பலமாயிருக்கிறதோ, அவ்வளவு பலமாய் என்னுடைய ஞாபக சக்தியும் இருக்குமானால், கனவில் நூல்களை நான் படிக்க விரும்புவேனே தவிர மற்றக்காலங்களில் படிக்க விரும்பேன். ஆனால் ஸ்தூலமான ஞாபக சக்திக்கு ஆன்மாவின் சூக்குமமான செயல்களை முற்றும் கிரகிக்கக் கூடிய ஆற்றல் இல்லாமற் போகிறது.

ஆகவே, கண்ட கனவின் பெரும்பகுதியை விழித்தவுடன் நாம் மறந்து போகின்றோம்."

மூன்றாவதாக: நாம் ஜாக்கிராவஸ்தையில் இருக்கும்போது சுகதுக்கங்கள் எவ்வளவு மாறுதலை நம்மனத்தில் உண்டாக்குகின்றனவோ, அதைவிட அதிகமாயும் ஆழமாயும் சொப்பனவஸ்தையில் உண்டாக்குகின்றன.

சந்தோஷமான கனவு காணும்போது மனம் எவ்வளவு அதிகமான சந்தோஷத்தை அடைகிறதோ அவ்வளவு சந்தோஷத்தை விழிப்பு நிலையில் அது அடைகிறதில்லை. இப்படியே துக்கமான கனவு காணும்போது மனம் எவ்வளவு ஆழ்ந்த துயரத்தை அடைகிறதோ அவ்வளவு துயரம் விழிப்பு நிலையில் உண்டாவதில்லை. இம்மாதிரியாகவே சரீரம் அயர்ந்து கிடக்கும்போது ஆன்மா மாத்திரம் தனியாகக் கடவுளிடத்தில் செலுத்தும் பக்தி வரையறையின்றி முதிர்ந்துவிடுகிறது. ஒவ்வொரு மனிதனும் இவ்வுண்மைகளை அநுபவத்தில் அறிந்திருக்கக்கூடும். மனிதர்களுடைய பலவகைப்பட்ட சரீர அமைதிக்கு ஏற்றபடி அவர்கள் காணும் கனவு பலதிறப்பட்டிருந்த போதிலும், ஒரு உண்மை மாத்திரம் அவர்களுக்கு இனிது புலப்படாமலிராது,—அதாவது, கனவு நிலையில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் நனவுநிலையில் நிகழும்நிகழ்ச்சிகளைவிட ஆழமாயும் வேகமாயும் மனதில் பதிகின்றன என்பதே. இரண்டு கேள்விகளை மாத்திரம் கேட்டுவிட்டு இத்தலைப்பை முடிக்கின்றேன். அவைகளை வாசகர்களே ஆழ்ந்து ஆலோசித்து ஒருவிதமான முடிவுசெய்யட்டும். ஒரு மனிதன் கனவு காணும்போதெல்லாம் அந்த நிலையில் சுகமாயும் சந்தோஷமாயும் இருக்கின்றானென்றும், நித்திரை நீங்கி ஜாக்கிராவஸ்தையில் இருக்கும்போதெல்லாம் துன்பத்தை அநுபவித்துத் துயருறுகிறானென்றும், அவனுடைய வாழ்நாளில் சரிபாதி கனவு நிலையிலும் மற்றொருபாதி சாக்கிர நிலையிலும் கழிகிறதென்றும் நாம் நினைத்துக்கொள்ளுவோம். அவன் எந்த நிலையில் இருக்க விரும்புவான்? கனவு நிலையிலேயே இருந்து சுக மனுபவிப்பதை விரும்புவானா அல்லது நனவு நிலையிலேயே இருந்து துன்பப் படுவதை விரும்புவானா? ஒரு மனிதன் தன்னுடைய கனவு நிலையில் அரசனாயும், நனவு நிலையில் பிச்சைக்காரனாயுமிருக்கின்றானென்றும், எத்தனை முறை எவ்வளவு காலம் நனவுநிலையில் பிச்சை எடுக்கிறானோ அத்தனை முறை அவ்வளவு காலம் கனவு நிலையில் அரசனாயிருந்து அதிகாரம் செலுத்துகிறானென்றும் வைத்துக்கொள்ளுவோம். அவனைப் புரவலனென்று சொல்லுவதா; அல்லது இரவலனென்று கூறுவதா? அவன் அரசனுமல்லன், பிச்சைக்காரனுமல்லன் என்று நினைப்பதா? அல்லது அரசனுமாவன்; பிச்சைக்காரனுமாவன் என்று கருதுவதா?

நான்காவதாக: எண்ணிறந்தவையும், பலதிறப்பட்டவையுமான எண்ணங்கள் ஏககாலத்தில் ஒன்றன்பின்னொன்றாய்க் கனவு நிலையில் கலந்து தோன்றுகின்றன. அவ்வளவு எண்ணங்களையும் ஒரே சமயத்தில் மிகுந்த வேகத்துடன் ஆத்மா அறிகின்றது. இதனால் ஆத்மாவின் அளவற்ற சக்தி இனிது புலப்படுகிறது. ஆன்மா புலன்களையும் பொறிகளையும் பற்றாமல் தனித்துக் கனவு நிலையில் இயங்கியபோதிலும், தான் அவ்விதம் தனித்து இயங்குகிற உணர்ச்சி, அதற்குச் சிறிதும் எற்படுகிறதில்லை.—சரீரத்தோடும் சரீரத்தின் அகக்கருவி புறக்கருவிகளோடும் சேர்ந்து இயங்குவதாக அது நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஆத்மா, அச்சமயம் தான் தனித்தியங்குவதாயும் ஏகாந்தமாயிருப்பதாயும் மாத்திரம் அறிந்து கொள்ளுமானால், ஆ! நித்திரை நேரம் அதற்கு எவ்வளவு பயங்கரமாயும் தனிமையாயும் தோன்றும்? ஆனால் ஆத்மாவிற்கு வாய்ந்துள்ள ஆச்சரியகரமான சக்தியானது, அத்தனிமையை அது உணராதிருக்கும்படியும், தானே தன்னுடைய மனோபாவகத்தால் எண்ணிறந்த தோழர்களாகிய எண்ணங்களைச் சிருஷ்டி செய்துகொள்ளும்படியும், அவற்றோடு சேர்ந்து இயங்கும்படியும் செய்துவிடுகிறது. கனவுநிலையில், ஆத்மாவே நாடகமேடையாயும், அதுவே நடிக்கும் வேடதாரிகளாயும், அதுவே வேடிக்கை பார்க்கும் ஜனங்களாயும் இருக்கின்றது. இது ப்ளூடார்ச் (Plutarch) என்பவர் கூறிய ஒரு உண்மையை எனக்கு ஞாபகப்படுத்துகிறது. அவர் பின்வருமாறு சொல்கின்றார்,—"மனிதர்கள் எல்லோரும் விழிப்புநிலையில் இருக்கும்போது

பொதுவான ஒரே உலகத்தில் வசிக்கிறார்கள்; ஆனால் தூங்கும்போது ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்குச் சொந்தமான வெவ்வேறு உலகத்தில் வசிக்கிறார்கள்." மனிதன் விழித்திருக்கும்போது இயற்கையான இந்த மண்ணுலகத்தில் நடமாடுகின்றான்; தூங்கும்போது அவன் தனக்கென்றே உரித்தான வேறு சூக்கும உலகத்திற்குப் போய்விடுகின்றான். இந்த உண்மையை விளக்கி உரைப்பது முடியாது; ஒவ்வொருவரும் தாமே மனமொருங்கி ஆழ்ந்து சிந்தித்து ஆனந்திக்கவேண்டும்.

ஐந்தாவதாக: கனவு நிலையில் ஆன்மாவிற்கு ஒருவிதமான தெய்வீகசத்தி ஏற்படுகிறது. ஆன்மாவிற்கு வாய்ந்துள்ள இந்த அருமையான சக்தியைக் குறித்து நான் இரண்டொரு வார்த்தைகளாவது கூறவேண்டுவது அவசியமாகிறது. மகாத்மாக்களுடைய உபதேசங்களிலும், வேதங்களின் போதனைகளிலும் நம்பிக்கையுள்ள ஆஸ்திகர்கள் தெய்வீக சக்தியையும் தெய்வீக வாக்கினையும் சந்தேகிக்கமாட்டார்கள். பண்டைக்காலத்திலும் சரியே, தற்காலத்திலும் சரியே, எத்தனையோ நூலாசிரியர்கள் கனவு நிலையில்ஆன்மா தெய்வீக சக்தியினால் தூண்டப்பெற்று அநேக உண்மைகளை வெளியிட்டிருப்பதைப்பற்றி எழுதியிருக்கின்றார்கள். இம்மாதிரியான தெய்வீகசக்தி ஆன்மாவுக்கு இயற்கையாகவே இருந்து கனவு நிலையில் வெளிப்பட்டு விரிகின்றதா? அல்லது ஆன்மா கனவு நிலையில் கடவுளோடு சம்பாஷிப்பதால் இப்படிப்பட்ட சக்தியை அடைகின்றதா? அல்லது கீழ்ப்பட்ட பேய் பைசாசங்களினுடைய உதவியால் இந்த ஆற்றலைப் பெறுகின்றதா? என்னும் பலவகையான ஆசங்கைகளைக் கற்றோர்கள் எழுப்பி, விவாதித்து வந்திருக்கிறார்கள்—வருகிறார்கள். ஆனாலும் ஆன்மா கனவு நிலையில் தன்னுடைய சக்தியைத் தவிர வேறொரு தெய்வீக சக்தியையும் அடைகிறதென்னும் உண்மையில் மாத்திரம் இவர்கள் அபிப்பிராய பேதம் கொண்டார்களில்லை.

இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் ஆத்மா சரீரத்திலிருந்து அறவே நீங்கி விட்டதென்றாவது அல்லது முற்றும் விடுதலையடைந்ததென்றாவது நான் கருதுவதாக நீங்கள் நினையாதீர்கள். விழிப்பு நிலையில் சரீரமாகிய இயந்திரத்தினால் இயக்கப்பட்டு இரத்தத்தோடும் ஜீவஅணுக்களோடும் கலந்துவேலைசெய்யும்போது ஆன்மா பிரகிருதியாகிய ஜடப்பொருளில் எவ்வளவு தூரம் அழுந்துகிறதோ, அவ்வளவு தூரம் கனவு நிலையில் அழுந்துகிறதில்லை என்றும், விழிப்பு நிலையில் இவைகளால் எவ்வளவு தூரம் தடைப்படுகிறதோ அவ்வளவு தூரம் கனவு நிலையில் தடையுறுவதில்லை என்றும் நாம் கொள்ளுவதே போதுமானது. மனம் நன்றாயும் விசாலமாயும் இயங்குவதற்கு ஆன்மாவினின்றும் சரீரம் எவ்வளவு தளர்த்தப்படுதல் வேண்டுமோ அவ்வளவு, கனவு நிலையில் அது தளர்த்தப்படுகின்றது. சரீரத்தோடு சேர்ந்து இயங்கும்போது துண்டு துண்டாய் முறிக்கப்பட்டும், அதனால் பலவீன முற்றும் போனது போற் காணப்படும் ஆன்மா கனவு நிலையில் ஒன்று சேர்ந்தும் அதனால் பூரணமான சத்தியைப்பெற்றும் இயங்குவதுபோல் தோன்றுகிறது.

இங்கே சொல்லப்பட்ட விஷயங்கள் விவாதத்திற்கு இணங்கி நிற்காவிட்டாலும், ஜீவாத்மாவின் சிறப்பையும் உயர்வையும் விளக்குவதற்கும் சரீரத்தின் சம்பந்தமில்லாமலே தனித்தியங்கும் சுதந்தரம் அதற்கு இருக்கின்றது என்னும் உண்மையை வலியுறுத்துவதற்கும் இவ்விஷயங்கள் போதிய ஆதாரங்களாயிருக்கின்றன. இந்த இரண்டு உண்மைகளை வற்புறுத்துவதே இவ்வியாசத்தின் நோக்கமாதலாலும் அந்நோக்கம் இதுவரை கூறப்பட்ட விஷயங்களினால் ஒருவாறு நிறைவேறியிருக்கக் கூடுமென்று நான் கருதுகின்றேனாதலாலும், மேற்கொண்டு ஏதும் சொல்லாமல் இம்மட்டோடு இவ்வியாசத்தை முடிக்கின்றேன்.

நாகை—ஸி. கோபாலகிருஷ்ணன்

நமது சந்தா நேயர்களுக்கு

சந்தாநேயர்கள் கடிதம் எழுதும்போதும், சந்தாத் தொகை அனுப்பும்போதும், புத்தகங்கள் ஆர்டர் செய்யும்போதும், தமது விலாஸத்துக் கெதிரேயிருக்கும் நம்பரைக் குறிப்பிட்டு எழுதக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். நம்பரைக் குறிப்பிடாத பக்ஷத்தில் வீண் காலதாமதமாகும்.

மானேஜர்

திவ்யப் பிரமாணங்கள்

ORDEALS

ஜலதிவ்வியம் :—முற்கூறிய திவ்வியங்களில் சொல்லிய பிரகாரம் வருணபூஜை முதலான பொதுவிதிக் காரியங்களைச் செய்துகொண்டு, சோத்தியனை அதிக ஆழமில்லாமல் நீர் நிறைந்திருக்கின்ற ஒரு தடாகத்தில் அவன் நாபி வரையில் அமிழ்த்தி, அத்தடாகத்தில் மீன், அட்டை, பாசி, புல்லு, சேறு, அலை முதலியவைகளில்லாமலிருக்கவேண்டுமென்றும், தடாகத்தின் கரையில் சமமான பூமியில் ஒரு தோரணமும், அந்தத் தோரணத்திற்கு நூற்றைம்பது முழ தூரத்தில் ஒரு தோரணமும் நிறுத்தி, அத்தடாகத்தில் அரையளவு ஜலத்தில் ஒரு பரிசுத்தமான தூண் ஒன்று நிறுத்தவேண்டுமென்றும், அத்தூணைப் பிடித்துக்கொண்டு, சோத்தியன் தன் முகத்தைக் கிழக்கு முகமாக வைத்துக்கொண்டு, தேகத்தில் வலிமையும் விரைவுமுடைய ஒரு மனிதன் அந்தக் கரைத் தோரணத்தடியிலும் அதேகுணங்கள் பொருந்திய மற்றொருவன் நூற்றைம்பது முழ தூரத்துத் தோரணத்தடியிலும் நிற்கும்படி செய்து கரைத்தோரணத்தடியில் நின்றவன் மூங்கிலால் அமைக்கப்பட்ட மூன்று பாணங்களை விடும்படி செய்யவேண்டியது என்றும்—பாணங்கள் விடுகிறவன் சாந்தகுணமும் நிஷ்பக்ஷபாதமும் பொருந்திய க்ஷத்திரிய அல்லது பிராமண வில்லாளியாக விருக்கவேண்டும்; அவன் உபவாசமும் சுசியுமுடையவனு யிருக்கவேண்டும்—இந்தப் பாணங்களில் இரண்டாம் தரம் விடப்பட்ட பாணத்தைத் தூரத்துத் தோரணத்தடியில் நிற்கிறவன் எடுத்துக்கொண்டுபோய்த் தன்னிலையில் நிற்கும்படி செய்யவேண்டுமென்றும், இப்படிச் செய்த பின்னர், பிரதான நியாயாதிபதி கையை மூன்றுதடவை தட்டினவுடன் சோத்தியனை ஜலத்திலே முழுகும்படி செய்யவேண்டுமென்றும் கரைத்தோரணத்தடியில் நின்றவன் ஓடிப் பாணத்தையெடுத்துத் தூரத்தில் நிற்கின்றவனிடத்தைச் சேர்ந்தும் அங்கே நின்றவன் ஓடிவந்து கரைத் தோரணத்தடியைச் சேர்ந்தும் பார்க்குமளவு அப்படி மூழ்கியிருக்கின்றவன் சிரசு முதலான அவயவங்கள் காணப்படாம லமிழ்ந்தி யிருந்தால் அச்சோத்தியன் பேரில் குற்றமில்லையென்று தீர்மானம் செய்யப்படும் என்றும் ஏற்பட்டிருந்தது.

விடதிவ்வியம் :—தேவ சன்னிதியில் உபவாசமும் சுசியுமுடைய பிரதான நியாயாதிபதி முற்கூறிய விதிகளின்படி தரும தேவதையின் பூஜை முதலானவைகளைச் செய்வித்து, சுசியுடைய சோத்தியனைத் தெற்கு முகமாக நிறுத்திப் பிரதிக்கினைப் பத்திரத்தை அவன் சிரசில் வைத்து இமயமலையிலும் மிருகத்தின் கொம்புகளிலும் பிறந்த விடத்தையேனும் வற்சநாபியாகிய விடத்தையேனும் ஏழு யவப்பிரமாணமெடுத்து அதையதற்கு முப்பது பங்கான நெய்யிற் கலந்து மந்திரித்துச் சோத்தியன், மகாதேவனைப் பிரார்த்தித்து, பிராமண சன்னிதியில், குளிர்ந்தவேளையில் பானம் பண்ணும்படி செய்விக்கவேண்டியது. சோத்தியன் விடபானம் பண்ணினது முதற்கொண்டு ஐந்நூறு தடவை கையைத்தட்டுகிற காலமளவும் மயிர்ப்புளகம், வியர்வை, முகவீக்கம், நிறமாறல், நடுக்கம், கண் சொருகுதல், நெஞ்சடைப்பு, மேல்மூச்சு, மரணம், இக்குணங்களில் ஒன்றேனும் இல்லாவிடில், அவன் நிரபராதி என்று ஸ்தாபிக்கப்படும். இதற்கப்பால் வைத்தியன் சோத்தியனுக்கு மருந்து கொடுத்து விடத்தை முறிக்கும்படி செய்து ஐந்து நாள் பரியந்தம் அவ்விடத்திலிருந்து அவனைக் காப்பாற்றும்படி செய்விக்க வேண்டியதென்றும் ஏற்பட்டிருந்தது.

கோச திவ்வியம்:—சோத்தியன் தெய்வ உபாஸ்தையுள்ளவனுனல் அவனுடைய இஷ்டதேவதைக் கபிஷேக முதலான பூஜை செய்வித்து அவ்வபிஷேக ஜலத்தையும், திருடர்களானுலும் ஆயுதத்தினல் சீவனம் பண்ணுகிறவனுனலும் தூர்க்கை முதலான உக்கிர தேவதைகளின் அபிஷேக தீர்த்தத்தையும் இராஜசபையில் கொண்டுவந்து வைத்து மேற்கூறியபடி தருமதேவதை ஆவாகனம் முதலிய பொதுவிதிக் காரியத்தைச் செய்து அந்தத் தீர்த்தத்தைச் சோத்தியன் கிழக்கு முகமாக நின்று மூன்று சேரங்கை பானம்பண்ணும்படி செய்விக்க வேண்டியது. இந்தப்பானம் பண்ணி பதினன்கு நாட்களுக்குள் இந்தச் சோத்தியனுக்காவது அவனுடைய மைந்தருக்காவது இராஜீக தெய்வீக துன்பங்கள் உண்டாகா

விடில் சோத்தியன்பேரில் யாதொரு குற்றமு மில்லை யென்றே தீர்மானம் செய்யவேண்டி யது என்றும், குறிப்பிட்ட நாட்களுக்குப் பிந்தி ஏதாவது துன்பங்கள் நேரிட்டால், அதைக் கணக்கில் சேர்த்துக் கொள்ளுகிற தில்லை யென்றும் நிஷ்கரிஷிக்கப்பட்டிருந்தது.

மற்ற திவ்விய பிரமாணங்களெல்லாம் அற்ப அபியோகங்களில் பிரயோகிக்கத் தக்கன வென்று ஏற்பட்டிருக்கின்றமையால், அவைக ளைப்பற்றிச் சுருக்கிச்சொன்னால் போதுமென்ற எண்ணத்துடன் பின் வருமாறு சங்கிரகமாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தணடுல திவ்யம். சூரியபிம்ப அபிஷேக ஜலத்தை மட்பாத்திரத்தில் வார்த்து அதிலே சம்பாநெல்லரிசியை முதல்நாளே ஊறவைத்து தருமதேவதை ஆவாகனம் முதலான பொது வாகச் செய்யவேண்டிய காரியங்களைச் செய்து கொண்டு மறுநாள் சுசியுடைய சோத்திய னுக்கு அந்தத் தண்டுலத்தில் மூன்றுபிடி கொ டுக்க சோத்தியன் அதனைமென்று அரசிலை யிலே உமிழும்படி செய்யவேண்டும்; இவ்விதம் மென்று உமிழ்ந்த அரிசி இரத்தத்தோடு கலந் திருந்தாலும், சோத்தியனுடைய அலகு மேல் வாய்வறண்டு அவன்தேகம் நடுங்கினாலும் அவன் குற்றவாளியென்று தீர்மானம் செய்யப்பட்டு வந்தது.

தப்தமாட திவ்வியம்:—பிரதான நியாயாதி பதி இராஜசபையிலே பதினாறங்குல அகலமும் நாலங்குல ஆழமும் வட்டவடிவு முடையதாக தங்கம், வெள்ளி, தாம்பிரம், மண் இவற்றுள் ஒன்றினால் செய்யப்பட்ட பாத்திரத்தில், இரு பத்து பல நெய்யைவார்த்து, நன்றாய்க்காய்ச்சி, ஒருமாடப்பிரமாணம் தங்கம், வெள்ளி, தாம்பி ரம், இரும்பு இவைகளில் ஏதாவது ஒருஉலோ கத்தை அதில் போட்டு, தருமதேவதை ஆவா கனம் முதலான பொதுவில் செய்யவேண்டிய வைகளைச் செய்து முடித்தபிறகு, மறுபடியும் நன்றாய்க் காய்ச்சிக் காய்ந்திருக்கும் சமயத்தில் அந்தத்தப்தமாடத்தை சோத்தியன் உபவாஸ மிருந்து ஸ்நானம் செய்து ஈரவஸ்திரத்தைத் தரித்துக்கொண்டு கையாலெடுக்கும்படி செய் தால் அப்போது அந்தச் சோத்தியன் கை யில் கொப்புளங்களில்லாவிடில் அவன் குற்றம் செய்தவனில்லை யென்று தீர்மானிக்கப்பட்டு வந்தது.

தருமசதிவ்வியம் (தர்ம, அதர்ம திவ்வியம்):— தர்மப்பிரதிமையை வெள்ளியினாலும், அதர்மப் பிரதிமையை ஈயம், இரும்பு, இவற்றுள் ஏத னாலேனும் செய்து, அந்தப் பிரதிமைக ளிரண் டையும் கோமயத்தினாலேனும், மண்ணினா லேனும் அமைக்கப்பட்ட உருண்டைகளுக்குள் வைத்து, அவைகளைப் பாண்டத்துள் மறை வாக வைத்து, தருமதேவதை யாவாகனம் முத லிய பொதுவில் அப்பியசிக்கவேண்டிய காரி யங்களை அப்பியசித்து, அந்தப் பிரதிமைகளை ஆராதித்தபின்பு, சோத்தியன் அவ்விரண்டி லொன்றை எடுக்கும்படி செய்வது. அப் போது சோத்தியன் தருமப் பிரதிமையை எடுப்பானாகில் அவன்பேரில் யாதொரு குற் றமுமில்லை யென்று நிஷ்கரிஷிக்கப்பட்டு வந் தது. சண்டாளர்களுக்கு ஒரு சர்ப்பமடங் கிய மட்குடத்தில் போடப்பட்ட மோதிரத்தை யெடுக்கும்படி செய்தல் ஏற்பட்டிருந்ததாம்.

முடிவுரை:—இந்தியாவில் கி, பி, 1813-ம் வருஷம்வரை இப்பிரமாணங்கள் அனுஷ்டா னத்திலிருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. 1805-ம் வருஷத்தில் புதுக்கோட்டை இராச்சியத்தில் மாவனேந்தல் என்ற ஊரில் வில்வநாதபிள்ளை என்ற அதிகாரி ஒருகால்வாயைப்பற்றிய வழ க்கை வேறுவிதமாய்த் தீர்க்க முடியாமல் அக் கினிப்பிரமாணத்தைக் கொண்டு தீர்த்துவைத் தாரென்று இராங்கியர் என்ற கிராமத்துக் கல் வெட்டு ஒன்றில் கண்டிருக்கிறது. 1813-ம் வருஷத்தில் காய்ச்சின நெய்யில் கையைவிடச் செய்து மதுரையில் ஒருவழக்குத்தீர்க்கப்பட்ட தென்றும் அறிகிறோம்.

ஐரோப்பிய யாத்திரைக்காரர்கள் எழுதி யிருப்பதிலிருந்து இப்பிரமாணங்கள் பதினைந் தாவது, பதினாறுவது நூற்றாண்டில் இத்தேசத் தில் அனுஷ்டானத்திலிருந்தனவென்று தெரிய வருகிறது. நிகோலோ காண்டி (Nicolo Conti) என்பவர், வியவகாரங்களை வேறுவிதமாகத் தீர்க்கமுடியாத பிரமபங்களில் காய்ச்சின இருப் புப் பாளத்தை நாக்கினால் நக்குகிறது என்றும் செக்கச்செவேரென்று நன்றாய்க் காய்ச்சிய

இருப்புத்தட்டை ஒரு விக்கிரகத்தினின்று கொஞ்சதூரம் தூக்கிக்கொண்டு போகிறதென்றும் காய்ச்சின நெய்யில் கையைவிடுவதென்றும் இம்மூன்று பிரமாணங்கள் பதினைந்தாவது நூற்றாண்டில் வழங்கிவந்தன வென்று எழுதியிருக்கிறார். பார்போஸா (Barbosa) என்பவர் காய்ச்சின நெய்ப்பிரமாணத்தைப்பற்றி யெழுதி யிருக்கிறதைத் தவிர பதினாறுவது நூற்றாண்டில் மகம்மதிய குற்றவாளிகள்கூட பழுக்கக்காய்ச்சிய கோடாலியை நக்கும்படி செய்யப்பட்டார்களென்றும் எழுதியிருக்கிறார்.

சோடநாகப்பூர் காடுகளில் திவ்யப்பிரமாணங்கள் இன்னும் அனுஷ்டானத்தி லிருக்கின்றன வென்று அறிகிறோம். ஒரு குலஸ்திரீயின்பேரில் விப்பசாரம் என்ற குற்றம் ஏற்படும் பட்சத்தில் கன்றுக்குட்டியின் சாணியைக் கொண்டு ஒரு பிராமணன் இரண்டு உருண்டைகள் செய்து ஒன்றில் வெள்ளி நாணயமும் மற்றொன்றில் ஒரு துண்டுகரியும் போட்டு அக்கிராமத்தில் மிகுந்த பரிசுத்தமானது என்று ஸ்தாபிதமாயிருக்கும் ஒருமரத்தண்டை அவைகளை வைத்து அவைகளில் ஒன்றை அந்த ஸ்திரீயைக்கொண்டு எடுக்கும்படி செய்கிறதென்றும் அந்த ஸ்திரீ வெள்ளிநாணயமடங்கிய சாணி உருண்டையை யெடுத்துவிட்டால் அவள்பேரில் யாதொரு விதமான தோஷமுமில்லை யென்றும் ஏற்பட்டு வருகிறது.

பர்மாவில் இரண்டு கட்சிக்காரர்களையும் இரண்டு மெழுகு வத்திகளைக் கொளுத்திக் கொண்டு போகும்படி செய்து, யார் மெழுகு வத்தி முதலில் அணைகிறதோ அவர் கட்சி தோல்வி யென்று தீர்மானம்செய்யப்படுகிறது.

பஞ்சாபில் மகம்மதியர்களுக்குள் குரு ஸ்தானத்துக்குவர அபீஷ்டமுள்ளவர்கள் பெயர்களைத் துண்டுக்கடிதங்களில் பிரத்தியேகமாக எழுதி, ஜலத்திற்குள் அத்துண்டுகளை எறிந்துவிட, முதலில் எந்தத்துண்டுக்கடிதம் உள் அமுங்குகிறதோ அதில் எழுதியிருக்கப்பட்டவரைத் தங்களுக்குக் குருவாக ஸ்தாபிக்கிறது என்று ஏற்பாடாம்.

மேற்கூறிய திவ்விப் பிரமாணங்களை இந்தியாவில் மட்டிவில்லாமல் இதரதேசங்களிலும் முற்காலங்களில் ஜனங்கள் அனுஷ்டித்து வந்தார்களென்று நாம் அறிகிறோம். க்ரேக்கர்களுக்குள்ளும் யூதர்களுக்குள்ளும் இப்பிரமாணங்களில் சில அனுஷ்டானத்தி லிருந்தன வென்று தெரியவருகிறது. சீயம் தேசத்தில் இப்பிரமாணங்களில் சிலவற்றை அப்பியசித்து வந்ததாகவும் இத்துடன் இருகட்சிக்காரர்களையும் ஒரு புலி வீராவேசத்துடனிருக்கையில் அதனிடம் ஒப்புவிக்கச்செய்து அப்புலி ஒருவரை மாய்த்து மற்றொருவரைத் தீங்கில்லாமல் விட்டுவிட்டால், விடப்பட்டவர் குற்றமற்றவரென்றும், இருவர்களையும் மாய்த்துவிட்டால், இருவர்களும் குற்றவாளிகளென்றும் தீர்மானித்து வந்ததாகவும்அறிகிறோம். இங்கிலாந்து தேசத்தில் ஸாக்ஸன் ஜாதியாரால் அனுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டதாகவும் கி.பி. 1218-ல் இப்பரிசோதனை எடுபட்டுப் போயிற்றென்றும் புலப்படுகிறது.

காமத்தை வெல்லும்வழி.—ஒரு விஷ்யன் ஒரு ஸமயத்தில் பகவானைப் பார்த்து, "ஸ்வாமீ, காமத்தை வெல்வதெப்படி? ஜபதபங்களிலேயே நான் காலத்தைக் கழித்துவந்தபோதிலும், பாபசிந்தைகள் அடிக்கடி மனத்தில் ஜநிக்கின்றனவே" என்று கேட்கப் பகவான் சொல்லலுற்றார். ஒருவன் ஒருநாயை ஆசையாய் வளர்த்துவந்தான். அவன் அதைக்கொஞ்சிச் சீராட்டி, மடியில்வைத்து விளையாடி முத்தமிடுவான். ஒரு ஞானி அவனுடைய அஞ்ஞான கார்யத்தைக்கண்டு, நாய் பகுத்தறிவில்லா மிருகமானதால் என்றைக்காவது ஒருநாள் கடித்துவிடும், ஆகையால் அதற்கு அவ்வளவுஇடங்கொடுக்கவேண்டாமென்றுசொன்னார். அந்தப் புத்திமதியைக்கேட்டு அந்த விஷ்யன் அன்றுமுதல் நாயைத் தூரத்தள்ளிவிட்டு, இனி எப்பொழுதும் அதைக் கொஞ்சிச் சீராட்டுவதில்லை யென்று நிச்சயம் பண்ணிக்கொண்டான். நாய்க்குத் தன் எஜமானன் எண்ணம் மாறிப்போய் விட்டதென்று தெரியாதாகையால், முன்போலவே எஜமானன் தன்னைக் கொஞ்சிச் சீராட்டுவானென்று அவனிடம் அடிக்கடி ஓடும். ஆனால் அவன் அதைப் பல முறையும் அடித்தபடியால், அவனைப்போய்த் தொந்தரவு செய்வதை அது நிறுத்திவிட்டது. உன் நிலைமையும் அவ்வாறுதான். நீ இதுகாறும் சீராட்டி வந்த காமமென்னும் நாயை நீ ஒழித்துவிட விரும்பினால், அது உன்னை எளிதில் விட்டுச் செல்லாது. ஆயினும் அதில் பாதகம் ஒன்றுமில்லை. நீ சீராட்ட வேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடன் அந் நாய் உன்னிடம் வந்தபோதிலும், நீ அதற்கிடங்கொடாமல் அஃது உன்னை நெருங்கும்போதெல்லாம் நன்றாய்த் தவடை சுத்திசெய்து வருவாயாகில், நாளாவட்டத்தில் அதன் தொந்திரவு ஒழிந்துபோகும்.

மாயக்கண்ணாடி

THE MYSTERIOUS MIRROR

"இவ்வரண்மனைகளுள் இவ்வறையொன்றே மிக நேர்த்தியானது என்று உறுதியாய்ச் சொல்லுவேன்" என்றார் வீரவனத்தேவர்.

"தம்பி! அதைப்பற்றி அதிகம் சொல்லாதே. நான் மெத்தையின் மேல்றையில் சயனித்துக் கொள்வதாகவே தீர்மானித்துவிட்டேன்" என்றார் காட்டுக்குரிச்சி ஜமீன்தார்.

மெத்தையின் மேலறையும் வெகு அழகாகச் சிங்காரிக்கப்பட்டுள்ளது. நாற்புறமும் ரவிவர்மா படங்களும், ஜர்மன் படங்களும் தொங்கவிடப் பட்டிருந்தன. படுதாக்களும், வெல்வெட்டினாலும், மகமல்லினாலும் தைக்கப்பட்டு, நடுவில் அநேக விசித்ர வர்ணமுள்ள சித்திரத் தையல் வேலை செய்யப்பட்டிருந்தன. அறையின் ஓர் புறத்தில் சந்தணப் பலகையில் விசித்திர வேலைப் பாடமைத்த மேஜைகளும், ஸோபாக்களும், பீரோக்களும், கட்டில்களும் போடப் பட்டிருந்தன. மற்றோர் புறத்தில் தேவதாரு மரத்தாற் செய்த மேஜையின்மேல் தந்தச் சட்டம் போடப்பட்ட தீர்க்க கோள வடிவமான நிலைக்கண்ணாடியொன்றும், அதற்கெதிரில் இரண்டு மெழுகு வர்த்திகளும் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

இரவு சுமார் மணி பத்திருக்கும். மேற்கூறிய அறையில் காட்டுக்குரிச்சி ஜமீன்தாரும், அவர் மனைவி கநகவல்லியம்மாளும், பங்காளி வீரவனத் தேவரும் பிரவேசித்தனர். வீரவனத் தேவர் சற்றுப் பெருத்த சரீர முள்ளவராய், வேட்டையாடுவதில் அபரிமிதமான ஆசையுள்ளவரா யிருந்தார். ஜமீன்தாரோ ஒற்றை நாடியாய் வெடவெட வென்றிருந்ததுமன்றி, பேசும்பொழுது மூக்கின் உதவியை அதிகமாய் வேண்டினவராய்த் தோற்றினார். கநகவல்லியம்மாளும் பாலைப் பருவம் நீங்கி மடந்தைப் பருவம் அடைந்தவளாய், ரதியைத் தோல்வியுறச் செய்யும்படி அவ்வளவு அழகு பொருந்தியவளாய், மின்னற் கொடி போல் ஜமீன்தாரைப் பற்றி நின்றாள்.

வீரவனத் தேவர், "அண்ணா! நீங்கள் இவ்வறையிற் சயனிப்பதென்பது எனக்கு எள்ளளவேனும் விருப்பமில்லை. எனக்கு ரூபாய் ஆயிரம் கொடுத்தாலும் நான் இவ்வறையில் அரை நாழிகை கூடப் படுக்க மாட்டேன்" என்றார்.

இவ்வசனம் செவியிற் புகவும் கநகவல்லியம்மாள் ஜமீன்தார் முகத்தை ஒரு தடவை உற்று நோக்கினாள். அவர் முகம் ஆச்சரியத்தை விளக்கிற்று.

ஜமீன்தார்:—"தம்பி! இவ்வறையில் இரவில் நீ கண்ட அதிசய விசேஷம் என்ன?"

வீரவன:—"அண்ணா! நான் ஒன்றுங் காணவில்லை. நமது வீட்டு வேலைக்காரி கமலம் எதையோ கண்டு பயந்தாளாம்."

ஜமீன்தார்:—"அவள் கண்டது என்னவாம்?"

வீரவன:—"அவளை நான் பலதடவை வற்புறுத்தியும், அவள் சொல்லமாட்டேன் என்று சொன்னதுந்தவிர, மறுநாளே என் வீட்டை விட்டுப் போய் விட்டாள்"

ஜமீன்தார்:—"அவளுக்குப் பிரமைப் பைத்தியம் கொஞ்சம் உண்டோ என்னவோ!"

கநகவல்லி:—"ஒருக்கால் அவளுக்கு ஏதாவது வலிப்பு வந்திருக்கலாம்."

வீரவன:—"வேலைக்காரி கமலம் வீட்டை விட்டுச் சென்றது வீட்டிலிருந்த மற்றவேலைக்காரர்களுக்கு பயத்தை யுண்டாக்க, அவர்களுள் ஒவ்வொருவரும் ஏதோ சாக்குப் போக்குகளைச் சொல்லிக் கொண்டு மெதுவாக நழுவ வாரம்பித்து விட்டனர்."

ஜமீன்:—"அது எல்லாருக்கும் ஸகஜம் தானே!"

வீரவன:—"மறுபடி ஐந்தாறு நாட்களுக்குப் பிறகு நமது சோமாசிக் குருக்கள் வந்து அவ்வறையிற் படுத்துக் கொண்டார். அவரும்

எதையோ கண்டாராம். ஆனால் ஒன்றும் சொல்ல மாட்டேன் என்று மறுத்து விட்டார்"

ஜமீன்தாருக்கு எண்ணம் பலதிசைகளில் பரவ வாரம்பித்தது. பேயுலாவும் அறைகள் அநேகங்களில் அவர் பலதடவை இராக்காலங்களில் சயனித்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஒரு தடவையாவது விசேஷம் ஒன்றையும் அவர்கண்டிலர். இப்படி ஜனங்கள் சொல்வது வீண்பிரமையென்றே அவர் தீர்மானித்தார்.

வீரவன:—"கொஞ்சகாலத்துக்குப் பிறகு நமது குடும்ப வைத்தியரான தன்வந்திரியும் வந்து அவ்வறையிலேயே சயனித்துக் கொண்டார். நான் வேண்டாமென்று எவ்வளவு தடவை தடுத்துச் சொல்லியுங் கேளாமல், தான் பேய் பிசாசுகளுக்குப் பயப்படுவதில்லையென்று தைரியம் சொல்லிப் போனார். ஆனால் மறுநாட் காலையில் பார்க்கும் பொழுது அவர் முகம் வெளுத்திருந்தது. என்ன ஸமாசாரமென்று கேட்டதற்கு அவர் ஒன்றையும் விஸ்தரிக்காது, "தாமதம் செய்யாதே. இக்கண்ணாடியை இக்கணமே உடைத் தெறிந்து விட்டு மறுவேலைபார்" என்று சொல்லிப் போனார்.

கண்ணாடியின் பிரஸ்தாபம் வரவே மூவரும் அது வைக்கப்பட்டிருக்கும் திசையை நோக்கினர். கண்ணாடியும் பார்வைக்கு வெகு ரமணீயமா யிருந்தது.

வீரவன:—"கண்ணாடியை உடைத்துவிடுவதென்றால் எனக்கு மனது வரவில்லை. அதை நான் ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்து போட்டியில் வாங்கினேன். துருக்கி தேசத்தரசன் அரண்மனையிலிருந்து அது கொள்ளையடிக்கப்பட்டு, இங்குவியாபாரத்துக்குவந்தது. தன்வந்திரியும் அதைப்பற்றிய விசேஷ விபரங்கள் ஏதாவது எனக்குத் தெரியுமா வென்று கேட்டார். எனக்குத் தெரிந்தது இவ்வளவுதான் என்றுசொல்லி விட்டேன். அக்கண்ணாடியில் அவர் எதையோ கண்டாராம். எதையென்றுமட்டும் சொல்ல மறுத்துவிட்டார்..........."

வீரவனத்தேவர் இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது ஜமீன்தார் கைகடியாரத்தைப் பார்தார். மணி பதினொன்றரையாய்விட்டது. உடனே அவர், "தம்பி! நான் தீர்மானித்துவிட்டேன். இவ்வறையிற்றான் சயனித்துக் கொள்ளப்போகிறேன்" என்று உறுதியாய்ச் சொல்லிவிட்டார். வீரவனத்தேவர் மறுத்துப் பேசமுடியாத ஸ்திதியில் இருந்துவிட்டார்.

கடைசியில், "அண்ணா! அதோ அறையின் வடவண்டைப் புறத்தே தொங்குகிற கயிற்றை யிழுத்தால் என் படுக்கையறையிலுள்ள மணியடிக்கும். மேல்புறத்துள்ள கயிற்றை யிழுத்தால் வேலைக்காரர்கள் தூங்கும் அறையிலுள்ள மணியடிக்க அவர்கள் எழுந்திருப்பார்கள். எது யுக்தமென்று தோன்றுகிறதோ அது போல் செய்யுங்கள்" என்றார்.

ஜமீன்தார்:—"தம்பி! ஏதாவது விபத்து நேருமாயின் நீ சொல்லியவண்ணஞ் செய்கிறேன்" என்னலும், வீரவனத்தேவர், கநகவல்லியம்மாளைப் பார்த்து, "அண்ணி! மேலண்டையறையில் படுக்கை போடப்பட்டிருக்கிறது. உங்களுக்கு இங்கு படுக்க பயமாயிருந்தால் அடுத்தவறையிற் படுத்து சுகமாக நித்திரை செய்யலாம். மணியடித்தால் வேலைக்காரி சுவர்ணம் துணைக்கு வருவாள்" என்று சொல்லிவிட்டு, அறையின் கதவை வெளிப்புறம் சாத்திக்கொண்டு, தன் படுக்கையறை நோக்கி நடந்து விட்டார்.

வீரவனத்தேவர் வெளியே போகவும் சதிபதிகளிருவரும் ஒருவர் முகத்தை யொருவர் பார்த்தனர். பார்த்துப் புன்முறுவலுங்கொண்டனர். ஜமீன்தாரும், "கண்ணே! வேண்டுமானால் நீ அடுத்தவறையிற் படுத்துக் கொள்ளலாம்" என்றார். கநகவல்லியம்மாளும், "நாதா! தாங்கள் இங்கிருக்கும்போது, எனக்கு என்ன பயம். சற்று இருங்கள். என்னுடைய போர்வையை எடுத்து வந்து விடுகிறேன்" என்று பதிலுரைத்தாள். ஜமீன்தாரும், "வேண்டாம் கண்ணே! நானே போய் எடுத்து வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு, கநகவல்லி சோபாவிலிருந்து எழுந்திருக்குமுன் தான் அறையை விட்டு வெளியே சென்றார்.

ஜமீன்தார் வெளியே சென்றதும் கநகவல்லி தன் நகைகளை ஒன்றொன்றாகக் கழட்டவாரம்பித்தாள். முக்தாஹாரம், மோஹனமாலை, ரத்னப் பதக்கம், பவன்மாலை, ரத்னகண்டி முதலிய எல்லாவற்றையும் ஒவ்வொன்றாய்க்கழற்றி மேஜையின்மீது வைத்தாள். பிறகு நிலைக்கண்ணாடியில் தன் உருவம் எவ்வாறு விளங்குகிறதென்று பார்க்கும்பொருட்டு, கண்ணாடிக்கெதிரில் நின்றாள். ஏனெனில், அழகான தன்மேனிக்கு நகைகள் அதிக அழகு தராவென்பது அவளுடைய உண்மையான கொள்கை. ஆனால் கண்ணாடி மங்கலாயிருந்தபடியால் அவளுடைய உருவம் அதில் சரியாய்த் தெரியவில்லை. உடனே அங்கு கிடந்த துணியினால் அக்கண்ணாடியை விளங்கத் துடைத்தாள். அப்படியும் அது மங்கலாகவே யிருந்தது. உடனே ஒரு தீக்குச்சியைக் கிழித்து, கண்ணாடிக்கெதிரிலிருந்த இரு மெழுகுவர்த்திகளையும் கொளுத்தினாள். பிறகு சோபாவிற்குச் சமீபமாகச் சென்று திரும்பிப்பார்ப்பதற்குள் மெழுகுவர்த்திகள் திடீரென்று அணைந்து போய்விட்டன. அது அவ்வாறு அணைவதற்குக்காரணம்என்னவென்று ஆச்சரியமுற்று நிற்கையில் ஜமீன்தார் உள்ளே பிரவேசித்தார். ஜமீன்தார், "காக்கு! ஏதாவது அதிசயம் நேர்ந்ததா என்ன? கூச்சலிட்டாயே!"

கநகவல்லி: "நான் கூச்சலிட்டேனா! எனக்கு ஞாபகமில்லையே! ஒருக்கால் இட்டிருந்தாலும் இருக்கலாம்"

ஜமீன்தார்: "என்ன விசேஷம் நடந்தது?"

கநகவல்லி: "இந்த மெழுகுவர்த்திகளைக் கொளுத்தினேன். அவை திடீரென்று அணைந்துபோய் விட்டன."

ஜமீன்தார்: "ஜன்னல்கதவுகள் திறக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால்ஒருக்கால்காற்றடித்து அவை அணைந்துபோயிருக்கலாம். எங்கே! தீப்பெட்டியைக் கொடு; மெழுகுவர்த்திகளை நான் கொளுத்துகிறேன்"

கநகவல்லி: தீப்பெட்டியைக் கொடுக்கலும், ஜமீன்தார் ஒரு குச்சியைக் கிழித்து வர்த்திகளைக் கொளுத்தினார். வர்த்திகளும் வெகு பிரகாசமாய் எரிந்தன. "அதோ பார்! வர்த்திகள் எவ்வளவு தாவள்யமாய்ப்பிரகாசிக்கின்றன!" என்று ஜமீன்தார் கூறலும் கநகவல்லியும் கண்ணாடிக்கருகிற் சென்று, அதில் தன் ஆள்காட்டி விரலை வைத்துக்கொண்டு, "சற்றுமுன்னால் கண்ணாடி ஈரமாயிருந்தது. துடைத்தேன். மறுபடியும் மங்கிப்போய்விட்டது" என்றாள். ஜமீன்தாரும் அருகிற்கிடந்த குட்டையை எடுத்து அதைத் துடைத்து விட்டுத் திரும்புமுன் மெழுகுவர்த்திகள் அணைந்து போய் விட்டன. உடனே கநகவல்லியின் முகம் வெளுத்தது. ஜமீன்தார், "ஜன்னல் கதவுகள் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா?"

கநகவல்லி: "இல்லை.—எனக்கு ரொம்ப பயமாயிருக்கிறது. மறுபடியும் கண்ணாடி மங்கலாய்ப் போய்விட்டது பாருங்கள். இங்குநிற்க எனக்கு பயமாயிருக்கிறது" என்றாள்.

உடனே ஜமீன்தார் அங்கு ஸோபாவில் கிடந்த போர்வையை எடுத்து அவள் தோளின் மீது போட்டு, "கண்ணே! மேலண்டையறைக்குப் படுக்கப்போ" என்று சொல்லிவிட்டு, அவளைக் கையைப் பிடித்தழைத்துக் கொண்டே போய்க் கதவிற்குச் சமீபத்தில் விட்டார். கநகவல்லியும் போக மனமில்லாதவளாய், "ஏதாவது நேரும் பக்ஷத்தில் உடனே என்னைக் கூப்பிடுங்கள்" என்றாள். ஜமீன்தாரும், "அவ்விதமே செய்கிறேன்" என்று பதிற் கூறிய பிறகே அவள் அறையை விட்டு வெளியே சென்றாள்.

கநகவல்லி வெளியே சென்ற பிறகு ஜமீன்தார் அறையின் கதவைச் சாத்திவிட்டு, அதன் மத்தியில் நின்றுகொண்டு, சுற்றிலுமிருக்கும் ஒவ்வொரு வஸ்துவையும் கவனமாய்ப் பார்த்தார். கணப்பு இன்னம் ஜ்வலித்துக்கொண்டு தானிருந்தது. உடனே விளக்கை நிறுத்திவிட்டுக்கண்ணாடிக்கெதிரிலுள்ள ஸோபாவில் உட்கார்ந்தார். அறையில் அந்தகாரம் சூழ்ந்து கொண்ட போதிலும், ஜன்னல் வழியாய்த் தோன்றும் வெளிச்சத்தினாலும், கணப்பின் நெருப்பினுடைய ஜ்வாலையிலிருந்து வரும் வெளிச்சத்தினாலும், கண்ணாடியில் பிம்பம் காணக்கூடியதாயிருந்தது. உடனே "டிக்" "டிக்" என்று கடியாரம் அடிக்கும் சப்தம் கேட்டது. சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் ஆஸ்பத்திரிமருந்து நாற்றமும் அடித்தது.

இவ்வாறு சில நிமிஷங்கள் சென்றன. கடியாரம் அடிக்கும் சப்தமும் வரவர உரக்கக்

கேட்கவாரம்பித்தது. ஜமீன்தாரும் உடனே தன்னுடைய சட்டைப்பையைத்தடவினர். கை கடியாரம் அங்கில்லை. கநகவல்லிக்காகப் போர் வை எடுக்கப் போன பொழுது, அங்கு அதை வைத்துவிட்டது உடனே அவர் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. ஆனல் "டிக்" சப்தமோ ஒரு கடி யாரத்தினுடையதாயிருக்கிறது. அறையிலோ கடியாரம் இல்லை. உடனே மருந்தின் நாற்ற மும் வரவர அதிகமாயிற்று. இதென்ன மாய மோவென்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் அவர் எதிரில் மரணப்படுக்கை போல் ஒன்று தோன்றியது. அதில் தனக்கு மிகவும் அன் பார்ந்த பந்து ஒருவர் மயக்கங்கொண்டு படுத் திருப்பதாயும்தென்பட்டது. இவ்விதம் காட்சி களைக் கண்டு கொண்டே ஜமீன்தார் பித்துப் பிடித்தவர் போல் வீற்றிருந்தார். அவர் காது களில் கடியாரத்தின் "டிக்" சப்தம் விழுந்து கொண்டேயிருந்தது. அவருடைய நாசிகை யும் மருந்தின் நாற்றத்தை முகர்ந்தது.

உடனே திடீரென்று வெறொரு காட்சி தென் பட்டது. கண்ணாடியின் பிரதேசம் நிர்மல மாய்ப் பிரகாசித்தது. அதில் இன்னதுதா னென்று நிச்சயிக்கக் கூடாத பல உருவங்கள் குருக்கும் நெடுக்குமாய்ப் போய்க் கொண்டி ருந்தன. ஜமீன்தார் உற்றுப்பார்த்தார். உரு வங்களைக் கண்டதும் அவருக்கு முறையே ஆச் சரியமும், துக்கமும், பயமும் உண்டாயிற்று. தன்னை யறியாமலே அவர் ஒரு பெருங்கூச்ச லிட்டார்.

தக்ஷணம் அவருடைய படுக்கையறைக்கதவு திறக்கப்பட கநகவல்லி உட்பிரவேசித்தாள். படுக்கையடியிலுள்ள சார்மணையில் தன் கண வன் சுருட்டி மடக்கிக் கொண்டு வீற்றிருப்ப தைக் கண்டாள். அவர் தன் கைகளால் முகத் தை மூடிக்கொண்டிருந்தார். அவர் பயத்தினு லும், வேதனையினுலும் தேம்பித்தேம்பி அழு வதைக் கண்டு, தான் அங்கு நிற்பதைக் கூட அவர் கவனிக்கவில்லையென்று அறிந்தாள். உடனே நிலைக்கண்ணாடியை நோக்கினள். அதில் களங்கம் ஒன்றும் தெரியவில்லை. வெளி யே தொங்கவிடப்பட்டுள்ள விளக்கின் வெளிச் சம் மட்டும்தான் அக்கண்ணாடியில் பிரதிப லித்தது. கநகவல்லி ஜமீன்தாரின் தோளைத் தொட்டு, "நாதா!" என்று பரிவுடன் கூப்பிட் டாள்.

அவள்கரம் தன்மீது பட்டவுடன் ஜமீன்தார் திடுக்கிட்டார். அவள் குரலைக்கேட்டவுடன் அ வர் எழுந்துநின்றார் அவர் சரீரம் நடுங்கிற்று.

கநகவல்லி.—"பிராணேசா! நீங்கள் என்னத் தைக் கண்டீர்கள் ?"

ஜமீன்தார்.— " நான்—நான்—" என்று சொல்லி மென்று விழுங்கினர்.

கநகவல்லி.—" சொல்லுங்கள் ! சீக்கிரம் சொல்லுங்கள் !! எனக்கு என்னவோ வேதனை பண்ணுகிறது "

ஜமீன்தாருக்குப் பாதிப்பிராணன் வந்தது. தழதழத்த வார்த்தையால் "நா-ன்-சொ-ல்-ல மு-டி-யா-து" என்றார்.

கநகவல்லி.—" சொல்லித்தான் ஆகவேண் டும்" என்று பதிலுரைத்தாள்.

ஜமீன்தார்.—" ஏதோ என்னுடைய புத்திப் பிரமையைத் தவிர வேறென்றையும் நான் காணவில்லை. நாளைக்கு வைத்தியனிடத்தில் என் கையைக் காண்பிக்க வேண்டும் என்று உத்தேசிக்கிறேன்."

கநகவல்லி.—" நாதா ! பொய் சொல்ல வே ண்டாம்; நீங்கள் எதையோ கண்டு பயந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் கூறவிட்டாலும் வெளுத்திருக்கிற உங்கள்முகம்கூறுகின்றதே!"

ஜமீன்தார்.—" கநகம் ! என்னைத் தொந்தி ரவு செய்யாதே புண்ணியமுண்டு"

கநகவல்லி.—" பிராணேசா! இப்படி நீங்கள் என்னிடம் அவநம்பிக்கைப்பட்டால் நமது பிரியம் நாளுக்குநாள் வளர்வதென்பது எவ்வி தம்? ஆதலால் தயவுசெய்து தாங்கள் கண்டதை எனக்குச் சொல்லுங்கள். உங்கள் கஷ்டத்தை யோ, சுகத்தையோ அனுபவிக்க நான் பாதிக் கடமைப்பட்டவள் அல்லவா ?"

ஜமீன்தார்.—" நான் கண்டது ஒன்றுமல்ல. ஏதோ பழைய ஞாபகம் இப்பொழுது என் மனக்கண்ணுக்குத் தோன்றிற்று"

கநகவல்லி.—"அப்பழைய ஞாபகம்யாதென அறியக் கூடாதோ "

ஜமீன்தார்.—" அது இப்பொழுது ஸரிப் படாது"

கநகவல்லி.—" பிராணகாந்தா! தாங்கள் கூறுவதைப் பார்த்தால் எனக்கு ஸந்தேக

மாகவே இருக்கிறது. ஏதோ பழைய ஞாபகம் உங்களுடைய மனக்கண்ணுக்குத் தோன்றியதாக நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள். அதை நான் எவ்வளவும் நம்பவில்லை. அக்கண்ணாடியில் சோமாசிக்குருக்கள், தன்வந்திரி முதலோர் கண்டதை நீங்களும் கண்டிருக்கிறீர்கள். அது பயங்கரமான வஸ்துவாய்த் தோற்றியபடியால் நீங்கள் பயந்து கொண்டீர்கள்."

ஜமீன்தார்.—"நான் கண்டதை சோமாசிக் குருக்களும், தன்வந்திரியும் கண்டிருக்கமாட்டார்கள். நான் கண்டது வேறு; அவர்கள் கண்டது வேறு."

கநகவல்லி.—"நான் நேரில் பரீக்ஷித்துப் பார்த்தாலொழிய நீங்கள் சொல்வதில் எனக்கு நம்பிக்கை கொடுக்காது. இந்த ஸோபாவில் உங்களுக்கருகாமையில் உட்கார்ந்துகொண்டு, இருட்டில் தாங்கள் பார்ப்பதைப்போல் நானும் அக்கண்ணாடியைப் பார்க்கிறேன். அதில் தாங்கள் காணுவதைப்போல் ஏதேனும் நான் காணுவிடில், நிச்சயம் உங்களுடைய புத்திப் பிரமை யென்றே எண்ணிக் கொள்ளுகிறேன்."

ஜமீன்தார்.—"இஷ்டம்போல் செய்."

கநகவல்லியும் ஸோபாவில் ஜமீன்தாருக்கருகில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். ஜமீன்தாருக்குக் கொஞ்சம் தைரியம் பிறந்தது. உடனே கநகவல்லி, "நாதா! விளக்கை நிறுத்தி விடுங்கள்" என்றாள்.

ஜமீன்தார்.—"கண்ணே! இப்பொழுது நான் உன்னுடன் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள எண்ணுகிறேன். அது என்னவெனில், நான் காண்பதுபோல் நீயும் அக்கண்ணாடியில் ஏதேனும் காணும் பக்ஷத்தில் நாளைக்காலை நாமிருவரும் கண்டதை வீரவனத்தேவனிடம் சொல்லி அதற்குத் தகுந்தபரிகாரம் செய்யச்சொல்வோம். அன்றி, நீ ஒன்றையும் காணுதிருக்க நான் எதையேனும் காணும் பக்ஷத்தில் நான் என்ன கண்டேன் என்று நீ என்னைக்கேட்கக்கூடாது. தவிர, நான் ஏதோ கண்டதாக வெளியில் ஒருவரிடமும் சொல்லக் கூடாது. இது தான் என்னுடைய நிபந்தனை" என்றார்.

கநகவல்லியும் "ஆகா! அவ்விதமே செய்கிறேன்" என்று பதிலளிக்கவும் ஜமீன்தார் தீபத்தை நிறுத்தினர்.

✓ திராவிடக் கதைகள்

SOUTH INDIAN FOLKLORE

6. கழுதைக்காது

மணிமந்தபுரம் என்பது வடநாட்டில் ஒரு முக்கியபட்டணம். அவ்வூர் கொங்கண நாட்டின் தலைநகராக அப்பொழுதிருந்தது. அந்நாட்டை அப்போது ஸ்ரீமந்தன் என்னுமரசன் ஆண்டுவந்தான். அவன் பெரும் அப்பாவி. கொடுமை என்பதே அவனுக்குத் தெரியாது. அழகிற் சிறந்தவனுதலால் அவன் உருவைக் கண்டுமயங்கிப் பல்லைத் திறவாதவர் ஒருவருங் கிடையாது. அவனை ஆஜானுபாஹு என்று எல்லாருஞ்சொல்வார்கள்; அவன்வாக்கு வெகு நயம்என்று எல்லாரும் கொண்டாடுவார்கள்—விநயம் என்பதவனிடம் இல்லாமையால் ஸபைக்கு வருபவரில் அவனைக்கண்டஞ்சாதவர் இல்லை—நியாயம் அவனுல் நடத்த முடியாதென்று தெரிந்தமையால், பிரஜைகளுக்கெல்லா மவனிடங் கொண்டாட்டம்; அவன் அறியாமையைக் கண்டு தாங்கள் அடித்தது கொண்டாட்டம் என்பதே அவர்களுடைய சந்தோஷத்திற்குக் காரணம். மேலுமவன் பெரும் தருமதாதா; அவன் தனது தேசமுழுவதையும், தனக்கப்பொழுதிருந்த பாகத்தைத் தவிர பாக்கியெல்லாம் தனது பகைவர்களுக்கே தானஞ்செய்துவிட்டான்; இருப்பதையும் அவர்க்குத் தானஞ்செய்யக் காத்திருந்தான்; அவன் பெரியவள்ளல்தான். அவன் பெருமைக்கு அளவேது? அவன் வீரத்திற்கு வரம்பேது? அவன் கத்திக்கிரையான பொருளுக்குக் கணக்கேது? வெண்ணெயைக்கூட அது நயமாக வெட்டிவிடும். ஆசாரத்திலுஞ் சிறந்தது; செத்தவன் கழுத்தைத் தொடவே தொடாது. கருணைமிகுந்தது; ஜீவ ஹிம்ஸையே அதற்குத் தெரியாது. இச்சிறந்த வாளை ஏந்தி நமதரசன் தர்மராஜாங்கம் நடத்திவந்தார்.

இவ்வற்புத குணங்களன்றி ஸ்ரீமந்தருக்கு வேறொரு மஹிமையும் இருந்தது. அதனுல் ஸபையிலிருப்பவர் அவரைப்பற்றிப்பேசவும்பயப்படுவர். அவர்க்கு எங்கு கொசுகொசு என்று பேசினும் நன்ருகக் கேட்கும். இதனுல் ராஜ

ஸபையில் நிச்சப்தம் கஷ்டமில்லாமலே குடி யிருந்தது. இவ்வாறு அரசனுக்கு காது கேட் பதற்குக் காரணம் யாருக்குந்தெரியாது. ஆனல் அதை அறியவேண்டுமென்ற அவா மாத்திரம் எல்லார்க்கு மிருந்தது.

இவர்கள் இவ்வாறு மனோதர்மப்பட்டிருக் கும்போது ஒருநாள் அரசனுடைய நாவிதன் ஓர் அதிசயங்கண்டான். அவன் அவர்க்கு க்ஷௌரஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்போது அவர் காதைக்கண்டான். அக்காதுகளை வேறெங்கோ கண்டதாக எண்ணி யோசித்துப் பார்த்தான். அந்நினைப்பில் புத்தி போனதும் கத்தியை மடி த்துவிட்டு அரசனுக்குச்செய்த அரைக்ஷௌ ரத்தை நிறுத்திவிட்டு புத்திமயங்கி அப்படியே சும்மா நின்று யோசித்தான்; மேலும் மேலும்யோசித்தான்; தான் இன்னது எண்ணு வது என்றுந் தோன்ருது மயங்கிக்கிடந்தான். அத் திருப்பதி அம்பட்டன் ஸமாசாரத்தைக் கண்ட அரசன் அவனை அதட்டினன்; வெருட் டினன். இவைகளாலென்ன பிரயோஜனம்? பதி லென்பதோ கிடையாது. இது ஏதடா கிணறு வெட்டப் பூதம்புறப்பட்டதே என்று எண்ணி னன். பின் எழுந்துநோக்கியதும் "என்னடா!" என்று அம்பட்டனை உக்ரமாக அதட்டினன். "ஹா!" என்றுஅவன் அலண்டு விழித்து மறு படியுஞ் சிந்திக்கலானன். அவன் சிந்தனையை யாரால் தடுக்க முடியும்? அரசன் தான் தடுத் தானே? அது நின்றதா? அது ஏன் நிற்கும்? நிற்காமலே அது வேலை செய்துகொண்டிருந் தது. மெல்லவு முடியாது தின்னவு முடி யாது அரசன் மறுபடியும் நாவிதனை அதட்டி னன். அவன் கண்களை மலமல வென விழித்து "ஹா! கழுதையிடங் கண்டேன்! கழுதையி டங் கண்டேன்!!" என்றுஉரத்துக்கூவினன். "என்னடா! என்னடா!!" என்றரசன் அவனை அதட்டிக்கேட்டான். அவன் "ஒன்று மில்லை" என்று நடுங்கிப் பதில் சொன்னன். அரசன் மேலும் உறுத்துக் கேட்டான். என்ன செய்வான் நாவிதன்? நடுங்கிப் பயந்து "ஐயோ! உங்—கள்—கா—து—தான்—" என்று வாய் குழறி அழவாரம்பித்தான். "என் காதுக் காக நீ யேனடா அழுகிருய்?" என்று மஹா புத்திசாலியாகிய அரசன் கேட்டான். அம் முட்டாள் மடசாம்பிராணியும், 'மலையில் விளைந் தாலும் உரலில்தான் இடிபடவேண்டும்' என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு "உங்கள் காதுபோல் கழுதையிடங் கண்டேன்" என்று சொல்லி விட்டான்.

அரசனுக்கு வந்த கோபத்திற் களவேது? அந்நாவிதனைக் கால்பிடிக்காததோஷம். என்ன செய்வான்? அன்றைக்கு எழுதினவன் அழி த்து எழுதுவான என்ன? ஆகையால் மனந் தேறி அந்நாவிதனை அவன் கண்ட ஸமாசா ரத்தை வெளியிடாதிருக்கும்படி திட்டஞ் செய்தான். அவன் வெளியிட்டால் தலையை வாங்கிவிடுவதாக மிரட்டினன். இதுவும் தலை விதிதான் என்று நாவிதன் ஒப்புக்கொண்டு புனஸ்ச க்ஷௌரம் ஆரம்பித்து முழுதும் செய் து ஒருவாறு முடித்தான். அரசனும் அம் பட்டனை வாய்மூடியிருக்க ஒரு பெரும் பொன் முடிச்சுக் கொடுத்தான். எடுக்க முடியாமல் அவன் எடுத்துக்கொண்டு தன் வீட்டிற்கொரு வரையும் பாராது ஓடிப்போனன்.

வீட்டிற்குப்போகும்வழியிலெல்லாம் அவன் தனது முப்பத்திரண்டு பற்களையும் பரக்கக்காட் டிக் கனைத்துக்கொண்டே போனன். பார்த் தவர் எல்லாம் அவனுக்குப் பயித்தியம் பிடித் துவிட்டதென் றெண்ணினர்கள். சிறிது எலி மிச்சம்பழ ரசத்திற்கு அது இறங்கிவிடும் என் பதவர் எண்ணம். வீட்டையவன் அடைந்து தன் தாயைப் பார்த்ததும் மீண்டும் பக பகவென்று சிரிக்க ஆரம்பித்தான். தன்னைக் காரணமில்லாமல் பிள்ளை பார்த்துச் சிரிக்கக் காரணமென்னவென்று யோசித்தாள். பின் அவன் மனைவி அவனைப் பார்த்தாள். அப்போ தும் அவன் சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் வா யைக் கொட்டாமல் பல்லிளித்து ஸ்வரபேதஞ் செய்துகொண்டிருந்தான். அவள் எத்தனை யோ கேள்விகள் கேட்டாள். எல்லாவற்றிற்கும் அந்தச் சிரிப்பன்றி வேறு பதிலே கிடையாது. கோபங்கொண்டு அவள் எள்ளுங் கொள்ளும் வெடித்தாள். அதற்கு மந்தச் சிரிப்பே அவ னிடம் குடி கொண்டது. மேலும் அந்தச்சிரிப் பில் வரவா கதிபேதித்து விக்கிவிக்கி யவன் சிரித்தான். அவனுக்குப் பயித்தியம் பிடித்து விட்டதென் றெண்ணி யவள் தலையிலறைந்து கொண்டப்புறம் போனள். எல்லாரும் சற்று அகன்றுபோனதும் அவன் சிரிப்புச் சுற்றடங்

கியது. பின் அவன் ஸ்நானம் செய்யப்போனான். அங்கும் தன்னைப்பறியாமலவனுக்குக் கழுதையின் காதைப்பற்றிய ஞாபகம் வந்தது. என்னசெய்வான்? அந்தச்சிரிப்பு மந்திரத்தால் நீரை மந்திரித்துக் குளித்தான். அவன் தலை சற்றுக் குளிர்ந்ததும் அவன் சிரிப்புச்சற்றடங்கியது. நோயடைந்த அவன் விலாவும் மார்பும் சிறிது இளைப்பாறின.

ஸ்நானத்திற்குப் போனவன் நேரமாகியும் வாராமையைக் கண்ட தாய் தன் மகனைத் தேடி வந்தாள். தன் தாயைப் பார்த்ததும் அவனுக்கு மீண்டுஞ் சிரிப்புண்டாகியது. அடக்க முடியாமலவன் திண்டாடினான். அவனது உண்மைநிலையை அறிந்து அவன் தாய் மெதுவாய் அவனைக் கிளப்பிச் சாப்பிட அழைத்துப்போனாள். இலையில் உட்கார்ந்தவன் ஒரு பிடி சோற்றை வாயில் வைத்திருப்பான். அவனுக்கு முன்விஷயம் ஞாபகம் வந்துவிட்டது. சிரிப்பும் மூண்டுவிட்டது. விக்கி விக்கிச் சிரித்து அவன் வயிறு புண்ணாய்விட்டது. விலாநோகச் சிரித்தும் அவன் சிரிப்பொழிந்தபாடில்லை. சோற்றையுமுண்டபாடில்லை. ஆனால் பலமாகச் சிரித்ததால் மூக்கும் வாயுமாகச் சோற்றுப்பருக்கைகள் ஏற தும்மத் தலைப்பட்டான். ஓயாது தும்மியதால் அவன் அசைவற்று விழுந்தான். சற்றுத்தேறி எழுந்ததும் மற்றொரு பிடியுண்டு மீண்டுஞ் சிரிக்கத் தலைப்பட்டான். கடைசியில் அவன் சாப்பிடுவது பகீரதப் பிரயத்தனமாய்விட்டது.

இவ்வாறு தன்மகன் கஷ்டப்படுவதைக் கண்ட தாய் வருந்தி "என்னடா உனக்குடம்பு?" என்று ஏங்கிக்கேட்டாள். அவன் எப்படிச்சொல்வான்? அரசன் ஆணைபல்லவா தடைசெய்கிறது. தலைபோய்விடுமென்று பயந்து அவன் ஒன்றுஞ்சொல்லமுடியாது திகைத்தான். வயிறுவீங்கச் சிரிப்பதல்லாமல் அவன் வேறு என்ன பலன் கண்டான். தாய் மீண்டும் "ஏனப்பா அவ்வாறு சிரிக்கிறாய்" என்று கேட்டாள். முக்கி முறுகிக்கொண்டு அவன் "நான் எப்படிச் சொல்வேன்?" என்றழுதான். தாயு மழுதுகொண்டு "ஏன் அப்பா சொல்லக்கூடாது?" என்று கேட்டாள். அப்பொழுதும் அவன் "நான் எப்படிச் சொல்வேன்?" என்றே மறுபடியுங் கேட்டான். "அப்பா வாயாலேசொல்லு" என்று அவன்பக்கத்திலிருந்த குழந்தைசொல்ல எல்லாரும் அவனுடன் சிரித்தார்கள். "வாயாலெப்படி அண்ணா சொல்வது?" என்று அம்பட்டன் குழந்தையைக் கேட்டான். "பின்னை எத்தாலே சொல்வது?" என்று அக்குழந்தை தகப்பனைக் கேட்க எல்லாரும் மறுபடியும் வயிறு வெடிக்கச்சிரித்தார்கள்.

நிற்க, அம்பட்டன் சிரிப்பு நிற்காமையைக் கண்ட அவன் தாய் "எதைக்கண்டு இவ்வாறு வயிறு வீங்கச்சிரிக்கிறாய்? உன்கண்கள் சிவந்துவிட்டன. முகம் தும்தும்என்று ஊதி யிருக்கிறது. ஏனடா சொல்லமாட்டேன் என்று ஹிம்ஸை செய்கிறாய்?" என்று ஹீனஸ்வரத்தோடு கேட்டாள்.

"நான் எவ்வாறு சொல்ல முடியும்? அரசனாணையைக் கடக்க முடியுமா? நான் என்ன செய்வேன்?"

"என்ன செய்வேன் என்கிறாயே? பெற்ற தாயோடு சொல்லாத ரஹஸியங்கூட உண்டா?"

"அரசனாணையை எப்படிக்கடக்கமுடியும்?" என்று சொல்லிக்கொண்டு அவன் மறுபடியுஞ் சிரிக்க ஆரம்பித்தான்.

"ஐயோ மகனே! என்னடா இது விபரீதம். என்னோடு சொல்லாவிட்டாலும் ஏதாவது மரத்தோடாவது சொல்லக்கூடாதா? அது யாருடன் சொல்லப்போகிறது?" என்றாள் தாய்.

அதுதான் ஸரியென்று "பட்ட கஷ்டம் சொல்லத் தீரும்" என்று நிச்சயித்து மனதுக்குள் அடக்கமுடியாது திண்டாடும்விஷயத்தை மரங்களிடம் வெளியிடப்போனான். தாயாரும் "உனக்கு நன்மையுண்டாகட்டும்" என்றாசீர்வதித்தனுப்பினாள்.

காததூரங்கடந்துவந்து அவன் ஒருகாட்டை அடைந்தான். அங்கு மரங்களைப்பார்த்துக் கூத்தாடிக்கொண்டு,

மாமே மாமே சொல்லாதே—நான்
சொல்வதை எங்குஞ் சொல்லாதே.
புங்க மாமே சொல்லாதே—என்
புதுமையை எங்குஞ் சொல்லாதே.
பாதிரி மாமே சொல்லாதே—நான்
பார்த்ததை எங்குஞ் சொல்லாதே.
இலுப்பை மாமே சொல்லாதே—என்
அலுப்பை எங்குஞ் சொல்லாதே.

காட்டு மரங்கள் நான் சொல்லக்கேளும்—நம்ம
நாட்டை யடங்கவே நன்காளும்
மாட்சி மிகுந்த ஸ்ரீமந்த துரைக்கெங்கும்
நாட்டுங் கழுதைச் செவியாமே!
மரமே மரமே சொல்லாதே—நான்
சொல்வதை எங்குஞ் சொல்லாதே
சொன்னானென்று சொல்லாதே—என்
சிரிப்படங்கவே சொன்னேனான்.
மன்னனாணையைக் காத்தேனான்—என்
அன்னை யாணையுங் காத்தேனான்
கொல்லுஞ் சிரிப்பைக் கொன்றேனான்—இனி
அல்லும் பகலுஞ் சிரியேனான்.

இவ்வாறவன் பாடிப்பாடி அவன் தன் வயிறு வெடிக்க அடக்கி வைத்திருந்த ஸமாசாரத்தை வெளிக்கொட்டிவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினான்.

நிற்க, அவ்வூரிலிருந்த டமருகநாதன் என்னும் ஸங்கீத தாள ஞான ஸம்பன்னன் ஓர் மிருதங்கஞ் செய்யத் தகுந்தமரம் வேண்டும் என்று அதே காட்டில் நமது நாவித கேசஹாரிப்பாட்டைக் கேட்டிருந்த மரங்களில்ஒன்றை வெட்டிவந்து நல்ல மிருதங்கம் புதிதாகச்செய்து தனது வித்வத் ஸாமர்த்தியத்தைக் காட்ட ராஜஸபையை அடைந்தான். அங்கு சுருதி கூட்டி பாடகன் ராகஆலாபனஞ் செய்து, கனமாகப் பின் பல்லவி பிடித்து, மிருதங்கம் கொட்டும்படி அவனுக்கு ஸமயங்கொடுத்தான். டமருக நாதனும் வெகு நயமாக கமகம் பேசும்படியாக வாசித்தபொழுது, அம்மிருதங்கங் கதிபேதிக்காது

தளாங்கு தாக்ருதக் தகதகத் தாக்ருததத்
'தளாங்கு தாங்க் தளாங்க்ரு தாங்க்
தக்ருதக தக்ருதக தளாங்க்ரு தாங்க்
ராஜாங்கக் காதது கழுதையின் காதறி—(தளா)

என்று தாளவின்யாஸப்படுத்தி விநோதநாதஞ் செய்தது.

இதைக்கேட்டதும் எல்லாரும் ஆச்சரியமடைந்து அரசனைப் பார்த்தார்கள். அரசனுக்குக் காது நன்றாகக் கேட்கக் காரணம் அப்பொழுதுதான் அவர்க்கு விளங்கியது. மற்ற கதையை வழியாய் முடித்துக்கொள்ளும். நமக்குப் பாடஞ் சொல்லிக்கொடுத்ததுபோல்தான் எமக்குசொல்லத்தெரியும். கிளிபோல் சொன்னால் நீங்கள் பசுப்போல் படித்தது போராது; ஆனால் சிலந்தியைப்போல நூற்றுக் கதையை முடித்து அறிந்துகொள்ளும்.

ஸோமா என்ற

ரஜகஸ்திரீயின் கதை

SOMA—THE WASHER-WOMAN.

தக்ஷிண தேசத்தில் அத்பத் என்னும் ஒரு ஊரில் அந்தணரொருவர் தமது ஏழு நாட்டுப் பெண்களோடும் ஏழு புத்திரர்களும், ஒரு அருமைப் புதல்வியும் தன் நாயகியுமமைந்த பெருங் குடும்பத்தின் போஷகராய் ஏழைக்குடித்தனம் நடத்திவந்தார்.

நாயகியின் பெயர் தனவந்தி; புதல்வியின் பெயர்குணவந்தி; செல்வப்புதல்வி ஏழு ஆண்குழந்தைகளினிடையே தனிப்பேறானது பற்றித் தன் பெற்றோர்களின் வாஞ்சையை தனிச்சுதந்தரம் அடைந்தவளாக சோம்பற் சாவடியில் சோம்பேறிகள் உழலுவது போல் படுக்கையை விட்டு அதிகாலையில் எழுந்திராமலும் பெண்களுக்கான நித்திய விதிகளைச் சரிவரக் கவனிக்காமலும் வந்தாள்.

இஃது இவ்வாறிருக்கையில் குணவந்தி சகல சௌந்திரியத்துடனும் வளர்ந்து மணப்பருவமடைந்தாள். ஒருநாள் அந்தணர் வீட்டின் எதிரில் கதிரவன் போலும் கலைகளமைந்த ஒரு பிரஹ்மயோகி எழுந்தருள, நாட்டுப் பெண்கள் எழுவரும் தனித்தனியே யோகீசுவரரை வணங்கி முஷ்டியளிக்க, யோகியும்அவரவரைத் தனித்தனியே ஆசீர்வதித்து அந்தணர் வீடு விட்டுச் செல்லத்தொடங்குகையில், தனவந்தி உள்ளே விரைவிற் சென்று தன் பெண்படுக்கையில் தலையணைகளின் மீது துருப்பிடித்த கதவுகள் கீல்களைச் சுற்றிக் கர்ண கடூரமான தொனியுடன் சுழலுவன போல், தன் தலையை உழற்றிக் கொண்டு அரைத்தூக்கம் தூங்குவதைப் பார்த்து ""குணவந்தி குணவந்தி! சேதி கேட்டாயா? யோகியாம் ஒருவர்! உன்மதனிகளிடம் பிக்ஷை வாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்கு வரமளிக்கிறாரே! நீ இவ்வாறு தூங்கிக்கொண்டிருக்கலாமா? சடிதில் சென்று யோகிக்கு பிக்ஷையளித்து வணங்கி நமஸ்கரி" என்று வெகு ஆவலுடன் சொல்ல குணவந்தியும் சோம்பலை யுதறி முகங்கழுவி, தன் நித்தியவிதிகளை விரை

வில் முடித்துக்கொண்டு, யோகிக்கு முஷ்டி யளித்து வணங்க எதிர் நின்ருள்.

நிற்கவும்யோகீசுவரர் குணவந்தியைநோக்கி "பெண்ணே! நமது ஆசாரங்களை சாஸ்திர முறைப்படி அணுவேனும் தவறின்றி அனுஸரி" எனப் பேரிடிஒன்று கோடை காலத்தில் இடித்தது போல குணவந்தியின் எதிர் நிலையில் வாக்களித்தார் குணவந்தி அழுத கண்களும் சிந்திய மூக்குமாக வீட்டினுள்ளே சென்று தன் அன்னையினிடம் முறையிட, தனவந்தி, யோகியைக் கெஞ்சி அவ்வாறு யாவர்க்கும் பொருள் விளங்காமல் சுருங்கச் சொன்ன ஆசியின் காரணம் யாதென்று வினவ அவர் "அம்மா! உன்பெண் நான் சொல்லியவாறு செய்யாவிடில் மணக்கோலம் நீங்கு முன்னரே விதவையாவள்" என்று கோட் பொருந்திய மாத்ஸல்யத்துடன் தனவந்தியிடம் சொல்ல, வீட்டில் உண்டான மனக்குழப்பத்தையும் கண்ணீரருவிகளின் பிரவாஹத்தையும் சகிக்காதவராஞர், ஆகவே மனமசைவுமற்று "ஆனல் எவ்வருத்தத்துக்கும் ஒரு வைரி உண்டு! அது போல், ஏழு கடலுக்குமப்பால் ஸோமா, ஸோமா என்ருேர் வண்ணாத்தி தன் குழந்தை குஞ்சுகளுடன் காலக்ஷேபம் செய்து வருகிருள். அவளை உன் பெண் குணவந்தியின் விவாகத்துக்கு விருந்தாக அழைத்துவா. அவள் நின் பெண்ணை வைதவ்பத் துயரத்தினின்றும் நீக்கும் வல்லமையுடையவள்" என்று சொல்லி யோகி மறைந்து விட்டார். அந்தணர் தம் புத்திரர்களைநோக்கி வண்ணாத்தி ஸோமாவை விவாஹ காலத்துக்குக் கொண்டு வரச் சொல்லிக் கட்டளையிட, புத்திரர்கள் "இது ஏதடா? ஸோமாவாவது! வண்ணாத்தியாவது! ஏழு ஸமுத்திரமாவது! நன்ருய்க் கிழவனும் கிழவியும் பெண் பைத்தியமும் மாப்பிள்ளைப் பைத்தியமும் பிடித்து அலைகிருர்கள்! நம்மையும் ஒழித்துவிட எண்ணமா?" என்று, என்னல் முடியாது உன்னல் முடியாது என்று மறுதளித்தார். அந்தணர் வெகுண்டு பிடிவாதம் பிடித்ததின்பேரில் எழுவர்க்கும் இளையவனும் புதல்வன் தன் தங்கையையும் அழைத்துக்கொண்டு பெற்ருேர் விருப்பத்திற் கேற்ப (தன் பிதாவின் சாபத்தையும் அஞ்சி), கடலோரஞ் சென்ருன்.

செல்லவே, கடற்கரையில் காற்றும் புயலும் சண்டமாருதமாக அடிக்க, தங்கள் உணவொழிந்து, களைப்புற்று மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் கிடக்க இதைக் கண்ணுற்ற, கழுகுக்குஞ்சுகள் அருகில்உள்ள தம்கூட்டினின்றும் இச்சிறு சகோதர்களுக்கு உணவளித்தும் தாம்தம்மாலியன்ற மட்டும் உதவிபுரிவதாகக் களைப்பு நீங்கிய குணவந்தியின் சகோதரனிடம் சொல்லியும் துயரமாற்றின.

தாய்க்கழுகுன் சூரியாஸ்தமன காலத்தில் தன் கூட்டிற்குத் திரும்பி, தன் குஞ்சுகளிடமிருந்தும், குணவந்தியின் சகோதரனிடமிருந்தும் நடந்த வரலாற்றின் பூர்வோத்தரம் அனைத்தையும் அறிந்துகொண்டு, உடனே தன் வலிமை பொருந்திய இறகுகளில் பேருக்கொரு பக்கமாகச் சோதரரிருவரையும் தூக்கிக்கொண்டு ஏழு கடலையும் தாண்டி ஸோமாவின் வீட்டின் எதிரே இறக்கிவிட்டு மீண்டும் தன் குஞ்சுகளிடம் சென்றது.

குணவந்திக்கு வீடும் வாசலும் படுக்கைச் சௌகரியங்களும் இல்லாததினுலேயோ, அல்லது யாதுகாரணம் பற்றியோ தினந்தோறும் அதிகாலையில் நித்திரை நீங்கித்தன் சகோதரனுடன் நித்திய விதிகளை முடித்துக்கொண்டு ஸோமாவின் வீட்டில் ஒருவரும் எழுந்திருக்கு முன்னரே, அவள் வீட்டு வாயிற் புறத்தில் தண்ணீர் தெளித்து துடைப்பங்கொண்டு சுத்தம் செய்து மாக்கோலமிட்டுத்தினந்தோறும் சென்ருள். அது ஏனென்றல், ஸோமாவின் வீட்டுப் பெண்கள் பிரதிதினமும் சுக்கிரோதய காலத்திலேயே தங்கள் நித்தியவிதிகளை முடித்துக் கொண்டு யாவர்கண்ணிலும் அகப்படாமல் தங்கள் தங்கள் கணவரை வணங்கி மாமன் மாமியிடத்தில் ஆசீர்வாதம் வாங்கிக்கொண்டபிறகு தான் தெருவில் ஏனையர் எதிரில் புலப்படுவார்கள்.

தன் வீட்டு வாயிற்புறம் இங்ஙனம் தான் எழுந்திருக்கும் முன்னரே, தினந்தோறும் தவறின்றி சுத்திசெய்து வைத்திருக்கக்கண்ணுற்ற ஸோமா வியப்புற்றுதன்வீட்டுப் பெண்களைக்கேட்க அவர்கள் 'எனக்குத்தெரியாது; உனக்குத் தெரியாது' என்ருர்கள். இந்த விஷயத்தின் உண்மையை யறிய விருப்பமுற்ற ஸோமா

ஒருநாள் இரவு முழுதும் தன் வீட்டு வாயிலில் காவலிருந்து சகோதரர்களிருவரும் தன் வாயிலில் சுத்தம் செய்யும் காரியத்தையும் அதன் காரணத்தையும் பிராமணப் பையனிடமிருந்து அறிந்து, வரலாற்றை உற்று யோஜித்து மன மிரங்கி இருவர் விருப்பத்துக்கேற்ப அவர்களைத் தன்னிருபுறத்திலுமணைத்துக்கொண்டு ஏழுகடலையும் கடந்து அந்தணர்வீடுவந்து சேர்ந்தாள். ஆனால் தன் வீட்டைவிட்டுச் செல்லு முன்னர் தன் பெண்களையும் நாட்டுப்பெண்களையும் கூப்பிட்டு ஆசீர்வதித்து, "பெண்களே! நான் திரும்பிவருமுன்னர் நம்வீட்டுப்புருஷர்கள் எவரேனு மிறந்து போனால், அவர்களுடைய பிரேதத்தை அவ்வாறே வைத்திருங்கள். கொண்டு போய் தகன பூமியில் கொளுத்தாதேயுங்கள்" என்று சொன்னாள்.

அத்பத் நகரத்தைமூவருமடைந்ததும், விவாகத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்து மாளவ தேசத்துத் தலைமைப் பட்டணமாகிய உஜ்ஜீன் நகரத்திலிருந்து ஒரு மாப்பிள்ளையையும் குணவந்திக்கு நிச்சயம்செய்தார்கள். அந்தணர் வீட்டில் பகவத் அனுக்கிரகத்தையும் பெரியோர் அனுக்கிரகத்தையும் முன்னிட்டு, ஓர் முகூர்த்தம் நிச்சயித்துக் குணவந்திக்கும் மாளவ தேசத்து அந்தணவாலிபனுக்கும் சர்வமங்களத்துடனும் சாஸ்திர முறைப்படியும் பாணிக்கிரஹணம் நடத்தி மங்களாக்ஷதை கொடுத்ததும் மாப்பிள்ளை திடீரென்று பூமியில்விழுந்து இறந்தான். ஸோமா இதைக்கண்ணுற்று, விஷயத்தின்காரணமறிந்தவளாய் அருகிலிருந்த ஒருபாத்திரத்திலிருந்த தீர்த்தத்தில் கொஞ்சம் எடுத்துத் தன்மீதே தெளித்துக் கொண்டாள்.

உடனே குணவந்தியின் நாயகன் எழுந்து நின்று, மூர்ச்சை தெளிந்தான்.

ஸோமா விவாஹமுகூர்த்தமாகி அந்தணர் மனங்களிப்புற விடைபெற்றுச் சென்றாள். கடலோரம் சென்றவுடன், தன்சக்தியனைத்தையும் குணவந்திக்குக் கைம்மாறு செய்ததினாலே, ஸோமா அக்கரை சேர வல்லமையற்றுத் திகைத்துச் சற்று நின்று, பிறகு ஸ்நானம் செய்து கடவுள் வணக்கம் ஆனதும் தன் கையில் 108 கற்சுள்ளிகளை எடுத்துக்கொண்டு அருகிலிருந்த அரசமரம் ஒன்றை 108 தடவை பிரதக்ஷணம் செய்து மரத்தினடியிலுள்ள நாகரையும் மற்றும் பிராமணர்களையும் வணங்கி நமஸ்கரிக்க (தடவைக் கொருகல்லாக கணக்கின் ஒழுங்கு) தன் சக்தியை மீண்டும் பெற்று ஏழு கடலையும் கடந்து வீடு சென்றாள்.

இவள் சொல்லியவாறே தன் வீட்டுப் புருஷர்கள் அனைவரும் அதே முகூர்த்தத்தில் தன் சக்தியழிந்த க்ஷணமே இறந்து போக, வீட்டுப் பெண்கள் அனைவரும் காரணம் அறிவாரன்றிப் புரண்டழுது தன்மாமி ஸோமா சொல்லியவாறு மட்டும் பிரேதங்களைத் தஹனம் செய்யாமல் வைத்திருந்தார்கள். ஸோமாவுக்கு சக்தி மீண்டக்ஷணமே புருஷர்கள் அனைவரும் மூர்ச்சை தெளியவிப்பப்புற்ற ஸோமாவின் வீட்டு நாட்டுப் பெண்கள் மாமியினிடம் நடந்த வரலாற்றைச் சொன்னார்கள். ஸோமாவும் புருஷர்கள் மறுபடி உயிர்த்ததின் காரணத்தை எடுத்துச் சொல்லும் போது, பெண்கள் தினந்தோறும் அதிகாலையில் எழுந்து செய்யவேண்டிய நித்திய விதிகள் இன்னின்னவென்றும் ஸோமவாரம் தோறும் அந்தணர்க்கு பிக்ஷையளித்து, அன்றே விடியற் காலையில் சரீரம் சுத்தம், கடவுள் வணக்கம், முதலியவற்றை முடித்துக் கொண்டு விவாஹமான அரசமாத்தினடியிலுள்ள நாகரையும் விருட்சத்தையும் பயபக்தியுடன் 108 பிரதக்ஷணங்கள் செய்யும் போது தங்கள் சக்திக்கியன்றமட்டும் ஏதோ ஒரு நிவேதனம் பண்டத்தில் 108 ஐக் கையிற் கொண்டு ஒவ்வொரு சுற்றுவரும்போது ஒவ்வொன்று நாகருக்கு நிவேதனம்செய்து பிராமணர்களுக்கு சக்தியுடன் விநியோகம் செய்யும் பலன் இன்னதென்றும் தெளிவாகத் தன் வீட்டுப் பெண்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னாள்.

அதன்வழியே, நமக்கு ஏற்படும் பலனை சேதுக்கரையிலும் மற்றுமுள்ள இடங்களிலும் நாகப்பிரதிஷ்டை செய்து தங்கள் பாப நிவாரணம் செய்துகொள்ளும் கோடிக் கணக்கான இந்துக்களினிடமிருந்தும் அறிந்துகொள்ளுகிறோம்.

V. நாராயணசாமி ஐயர்

ஹிந்து நாகரிகத்தின் மேனேக்கம்

A GLIMPSE INTO THE HINDU CIVILISATION

இக்காலத்தில் ஆங்கில பாஷையில் பயிற்சியடைந்த அநேகர்களுக்கு ஹிந்து நாகரிகத்தைப்பற்றி சரியான அபிப்பிராயம் கிடையாது. ஏனெனில் நமது தேசத்தின் பூர்வ சரித்திரத்தை நன்ருகச் சிந்தனை செய்யாததினுலோ அல்லது இதரதேசத்து நாகரிகத்தைப் புகழும் சார்வினுலோ நமது தேசத்தில் அனேகர் நம் நாகரிகத்தைத் தூஷிக்கிருர்கள். ஆனல் சற்று கவனித்து யோசிக்குமிடத்து அப்படிப்பட்ட எண்ணம் நம்மை அணுகுவதற்குக்கூட யோசனை செய்யும்.

2. இப்படி அநேகர்களுக்கு நமது பூர்வ நிலைமை தெரியாம லிருப்பதற்குக் காரணம் யாது? நமது முன்னேர்கள் அவர்களுடைய சரித்திரத்தை பின்வரப்போகிறவர்களுடைய நன்மைக்காகவும் ஞாபகத்திற்காகவும் ஒரு புஸ்தகத்திலாவது குறித்து வைக்கவில்லை. ஆகையால் முற்காலத்தைப்பற்றி நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானல் புராணங்களிலிருந்தும், கட்டுக் கதைகளிலிருந்தும், இதர தேசத்துப் பிரயாணிகள் இத்தேசத்தைப் பார்வையிட்டுப் போகுங்கால் எழுதி வைத்த புஸ்தகங்களிலிருந்தும், ஸ்தம்பங்களிலுள்ள சித்திரவேலைகளி லிருந்தும், புராதன கட்டடங்களிலிருந்தும், நாணயங்களி லிருந்தும், நாம் அக்காலத்துப் பிரஜைகளின் நடையுடை பாவனைகளையும் அக்காலத்து ராஜரீகம் ராஜ்யதந்திர முதலியவைகளையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதா யிருக்கிறது.

3. இந்து தேசத்தைக்காட்டிலும் இன்னும் பழமையான நாகரிகமுள்ள தேசங்களிருக்கின்றன. ஈஜிப்டு (Egypt) தேசத்தவர்கள் கி.மு. அனேக ஆயிர வருஷங்களுக்கு முற்செல்லும் கிரந்தத்தை வைத்திருக்கிருர்கள். அஸ்ஸிரியா (Assyria) தேசத்துப் பண்டிதர்களோ இன்னும் புராதனமான நாகரிகத்துக்குப் பாத்யதை கொண்டாடுகிருர்கள். இதேமாதிரியே சீன தேசத்தவர்களும் கி.மு. 2400 வருஷங்களுக்கு முந்தின கிரந்தங்களை வைத்திருக்கிருர்கள். நம்மிந்து தேசத்திய சரித்திரக்காரர்கள் கி.மு. 2000 வருஷங்களிலிருந்து தான் கிரந்தங்களைத் தொடர்கிருர்கள்.

புராதன கிரந்தங்களைப் பரிசோதிக்கின், ஆதிகாலத்து இந்துக்களின் கிராஹ்யசக்தி அபாரமாகத் தோன்றுகின்றது. அவர்களுடைய தெய்வபக்தியோ நாவினல் சொல்ல முடியாது. இப்படிப்பட்ட இந்துக்களின் விநோதை சரித்திரத்தை ஐந்து பாகங்களாகப் பிரிக்கலாம்.

இந்து சரித்திரமே ஆரியர்கள் பஞ்சாப் தேசத்தில் வந்ததுமுதல்தான் ஆரம்பிக்கிறது. ஆரியர்கள் முதலில் ஸிந்து நதிக்கரையில் வந்து குடியேறி ஆதிமுதலுள்ள காட்டுஜனங்களை வென்று அவர்களைத் தங்களுக்கு தாஸ்யர்களாகச் செய்துவிட்டார்கள். ஸட்லெஜ் நதிக்கப்பாலுள்ள தேசங்களைப்பற்றி அவர்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. நன்ருக நிலங்களைப் பயிரிட்டு ஆடுமாடுகளைக் காப்பாற்றியும், காட்டுஜனங்களைத் துரத்தியடித்தும், மிகச் சுகமாகத் தங்களுடைய காலங்களைச் செலவழித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். காட்டு ஜனங்களின் மேல் வெற்றியடைந்ததைப்பற்றி அனேக பாசுரங்களினுல் அவர்களுடைய சந்தோஷத்தை வெளியிட்டிருக்கிருர்கள். அக்காலத்தில் ஆரியர்களெல்லாரும் ஒன்றுகூடி யிருந்தார்கள். அவர்களுக்குள் ஜாதிபேதம் கிடையாது. ஆனல்ஆரியர்களுக்கும், தாஸ்யர்களுக்கும் மட்டும் பேதமிருந்தது. அக்காலத்தில் தொழில் வித்யாசம் மிகுதியாக இல்லை. மாடமாளிகைகளும்,கூடகோபுரங்களும், யாத்திரை ஸ்தலங்களுமில்லை. அவர்களுடைய குடும்ப வாழ்க்கை யாதொரு சிக்கும் இல்லாதது. குடும்பத்தின் தலைவன் தகப்பன்தான்.

அக்குடும்பத்துக்கு அவன் சிறிய ராஜா. அவனுடைய அதிகாரமோ அளவற்றிருந்தது. இப்படி அநேக குடும்பத் தலைவர்களுக்குள் சிறந்த தலைவ னெருவனிருந்தான். இப்படி அநேக சிறந்த தலைவர்களுக்கு முக்கியமானவன் ராஜா. அக்காலத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் பிரத்தியேகமான ஸொத்துக் கிடையாது. நிலங்கள்

என்று ஆரியர்கள் கொண்டிருந்ததாக நமக்குத் தெரியவருகிறது. அக்காலத்தில் அவர்களுடைய மதம் மிகச் சுலபமானது; மிகுதியான சடங்குகளும், ஆடம்பரமான ஆசார தர்மங்களும் ஏற்படவில்லை. இந்த ரிக்வேதத்தைப்போல் வேறு கிரந்தம் இவ்வுலகத்தில் கிடையாது. ஏனெனில், இவ்வேதம் காதிற்கு மிக்க இனிமையாக இருப்பதுமல்லாமல் இதிலிருக்கிற மாதிரி உத்தமமான உபதேசங்கள் மற்ற கிரந்தங்களில் கண்டுபிடிக்க முடியாது. ஆகையாற்றான், பெரியோர்கள் இவ்வேதத்தை விந்தையானதாயும் அத்விதிய மானதாயும், மதிக்கிறார்கள்.

N. கஸ்தூரி ரங்கன், பீ. ஏ.

ஒற்றுமையின் இலட்சணம்.—ஒற்றுமை என்பது ஒன்று கூடியிருத்தலாம். ஆனால் ஒன்றுகூடியிருத்தல் மாத்திரம் ஒற்றுமையாகாது. ஓர் பொதுப்பிரயோஜனத்தைக் கருதி தம் தம் சக்திக்கேற்றதைச்செய்து ஐக்கியமாய் தாழ்ந்திருப்பதே உண்மையான ஒற்றுமையின் குணமாகும். வீட்டிலும், கிராமத்திலும், தொழிலிலும், பொது வாழ்க்கையிலும், பொதுஸ்தாபனங்களை நடத்துவதிலும் ஒற்றுமை வேண்டும். ஒற்றுமையின் முக்கிய விஷயங்களில் ஐக்கியமும், முக்கிய மில்லாத விஷயங்களில் சுயேச்சையும், எல்லா விஷயங்களிலும் சுயநலமின்றி தர்ம சுபாவமும் பொருந்தி யிருத்தல் வேண்டும். ஒருவரை நம்பி சுயநலத்தை அடக்கிப் பொது நலத்தைக்கருதவேண்டும். ஒற்றுமையால் கொஞ்சசிரமத்தோடு கஷ்டமான காரியத்தை சுலபமாய் முடித்துவிடலாம்.

எகுடும்பத்தில் தலைவனுடையசொற்கேட்டு யாவரும் ஒற்றுமையா யிருக்க வேண்டியதுதான். ஆனால் குடும்பத்தின் பொது நன்மைக்கு அவசிய மில்லாத சிறு விஷயங்களில் தலைவன் அனாவசியமாய் பிரவேசிக்கக்கூடாது. எல்லாமெம்பர்களையும் சமமாய்ப் பாராட்டவேண்டும். ஒரு கண்ணுக்கு வெண்ணெயும் இன்னொரு கண்ணுக்கு சுண்ணாம்பும் போடக்கூடாது. அவரவர்களுக்குத் தனியாய் வேலை இருக்கவேண்டும். வீட்டில் பெண் சொல்கேட்டு நடப்பதால் கலகமும் விரோதமும் ஏற்படுகின்றன, ஆகையால் பெண்களின் குறுகிய மனதிற்கும், வல்லடி வழக்குக்கும் இடங்கொடுக்கக் கூடாது.

மூளையும் அதன் சுபாவமும்

BRAIN—ITS NATURE

மூளையே புத்திக்கு இருப்பிடமென்றும் நம் செய்கைகளுக்கு அதுதான் காரணமென்றும் அறிந்துளோம். ஒருவனுடைய குணமும் நடத்தையும் அவன் மூளையின் பக்குவத்திற்குத் தகுந்ததா யிருக்குமென்றும் அறிவோம். அதுபற்றி நற்குண நற்செய்கைகள் தன் மாணாக்கர்களிடத்து நிலைபெற்றிருக்க விரும்பும் நல் உபாத்தியாயர்கள் கவனிக்க வேண்டிய விஷயங்கள் சில உள.

டாக்டர் பின்னெட் நடத்திய பரீக்ஷைகள் பலவற்றால் புத்திசாலித்தனம் விர்த்தியடையும் விதத்தையும், ஒவ்வொரு வயதிலும் காணப்படும் முக்கிய குணங்களையும் கண்டுபிடித்தார். இயற்கையை அனுசரித்து போதிப்பதே சிறந்த முறையாகும் என்பதை இக்காலத்து உபாத்தியாயர்கள் நன்குணர்ந்திருக்கின்றனர். வாசிப்பதில் அபேக்ஷை உண்டாகுங்காலம் 6 அல்லது 7 வது வயதென்றும் கணிதத்திற்கு ஏற்பட்டகாலம் ஒன்பதாவது வயது என்றும் கூறுகின்றனர். குழந்தைப் பருவத்தில் பிறர் சொல்வதைச்சொல்லும் சுபாவமும், அப்படிச்செய்வதற்குக்காரணமாகயோசிக்காமலிருப்பதும் பெரும்பான்மை காணப்படுமென்றார். வயதேறவேற தன்செய்கைகளுக்குக் காரணம் கண்டு பிடிக்கவேண்டுமென்ற ஆவலும், பிறர் ஏதேனும் ஒன்று செய்யச்சொன்னால் ஏன் அப்படி நடக்கவேண்டும் என்று யோசிக்கும் தன்மையும் மேலிடுகிறதென்றும் கூறுகின்றனர்.

பிறர் சொன்னவண்ணம் செய்தல் (Suggestibility) மூளையின் சுபாவங்களிலொன்று என்பதைரூபிக்க பல உதாரணங்கள்கூறப்பட்டன. மூளையை பிரதான தந்தி ஆபீசென்றும் அதினின்று இந்திரியங்களுக்குப்போகும் கம்பிகளைத் தந்திக்கம்பிகளென்றும் ஒப்பிட்டுக் கூறுவதுண்டு. அந்நரம்புக்கம்பிகள் வியாபிக்காத இடமே இல்லை. இந்திரியங்களால் மூளைக்குக் கொண்டுபோகப்பட்ட உணர்ச்சிகள் யோசனையினால் சீர்தூக்கிப் பார்க்கப்பட்டாலொழிய செய்கைகளாக மாறி வெளித்தோன்றும்.

சிரிக்கும் சித்திரத்தைக் கண்டவுடன் நாமும் சிரிப்பதில்லையா? கிராமபோனில் சிரிக்கும் பாட்டை ஒலித்தவுடன் எல்லோரும் இரட்டிப்பாகச் சிரிப்பதில்லையா? சிப்பாயை நடக்கக் கண்ட குழந்தை உடனே தானும் அவ்விதமாக விரைவாய் நடக்கப் பார்த்திருக்கிறோமல்லவா? "ஏது, உன்முகம் வாடியிருக்கிறது." என்று சொன்னவுடன் தன்னுடம்பில் ஜாட்டியமிருப்பதாக நினைத்து வைத்தியனைத் தேடுபவர் எத்தனையோ?

பாட்டுக்கச்சேரியில் ஒருவன் தலை ஆட்ட மற்றவர்களும் அப்படியே செய்ய ஆரம்பிப்பதில்லையா? கண்டுபிடித்துக் கேட்டால், காரணம் சொல்லத் தெரியாது தலைகுனிவார். இவ்விதமாக பிறர் எண்ணங்களுக்கியைய நடத்தலும், பசிணுணர்ச்சிகளுக் கிணங்க நடந்துகொள்ளுதலும், குழந்தைகளிடத்தும் கூட்டங்களிலும் பைத்தியக்காரனிடத்திலும் அதிகமாகக் காணலாம். பிறருடைய மனதைக் கலைப்பதற்கு ஏற்றகாலங்கள் மாலையும் இரவுமே. ஆதலாலன்றோ நாடகங்களும், பாட்டுக்கச்சேரிகளும் அச்சமயங்களில் நடைபெறுகின்றன. சமாசாரப் பத்திரிகைகளிலுள்ள விளம்பரங்கள் இரண்டு வகைப்படும். சிலவற்றை வாசித்தவுடன் மனக்கலற்சியை உண்டுபண்ணமாட்டா. வேறு சில மனதைக் கவர்ந்து உடனே அச்சாமான்களை வரவழைக்கும்படியான ஏற்பாட்டை செய்யச்சொல்லும். ஸ்திரீகளும், பெண்களும் பிறருடைய எண்ணங்களுக்கு உடனே ஈடுபடுவார்களென்றும் நாம் காண்கிறோம்.

ஆதலால், விஷயங்களை அடிக்கடி சொல்வதாலும் தகுந்த காரணங்களுடன் போதிப்பதாலும், "நீ நல்ல பையனாக இருப்பாயாக" "அரிச்சந்திரனைப்போல் நடந்து கொள்வாயாக" என்று அடிக்கடி சொல்வதாலும், சாயந்திரம் பாடசாலை கலையுமுன் பிள்ளைகளை ஒன்றுசேர்த்து குணப்பயிற்சிக்குத் தகுந்த கதைகள் சொல்வதாலும், பிள்ளைகளின் மனதைக் கவர்ந்து நல்வழிப்படுத்தத் தகுந்த பருவம் இளமையே என்று தெரிந்துகொள்வதாலும், நம்மிடத்தில் ஒப்பிக்கப்பட்ட வாலிபர்களின் புத்தியையும் குணத்தையும் விர்த்தி செய்ய சாஸ்திர அனுமதிபெற்ற வழியை அநுசரிக்கின்றவர்களாகின்றோம்.

உபநிஷத் ரத்தினமாலை

THE SUMMARY OF THE MINOR UPANISHADS

44. மண்டல ப்ராஹ்மணோபநிஷத் (48).

யாக்ஞவல்க்யர் ஸூர்யலோகம் சென்று ஸூர்யனை நமஸ்கரித்து ஆத்மதத்வத்தைச் சொல்லும் என்றார். அந்த நாராயணன் சொல்லுகிறார். யமம் என்பது துவந்தங்கள் ஆஹார நித்திரை இவைகளை ஜெயித்து மாருதசாந்தி, திடம், விஷய இந்திரிய அடக்கம் ஆகிய இவைகளே. நியமம் என்பது குருபக்தி, ஸத்யமார்க்க ஆவல், தானே வந்ததைக் கொண்டு திருப்திஅடைதல், நிஸ்ஸங்கத்வம், தனிமையாயிருப்பதால் மனம் ஒய்ந்து வருதல், பலத்தில் இச்சையில்லாமை, வைராக்யபாவம் ஆகிய இவைகளே. ஸுகமாயும் வெகுகாலம் மாற்றவேண்டாமலும் இருக்கத்தகுந்த ஆஸனமே ஆஸனம் எனப்படுவது. ரேசகபூரக கும்பங்களை, 16,64,32 தடைவைகளில் பழகி (பிராணன்களை அடக்குதல்) ப்ராணயாமம். இந்திரியம் விஷயங்களில் பாய்ந்தோடாமல் தடுக்கும்படி மனதை அடக்குவது ப்ரத்யாஹாரம். எல்லாத் தேகங்களிலும் உள்ள அறிவு ஒன்றே என்ற பாவனை த்யானம். விஷயங்களை விலக்கி மனம் இந்த அறிவில் ஊறும்படி செய்வது தாரணம். த்யான அறிவில் நிலைத்தல். இந்த பாவம் நழுவுவது ஸமாதி. இவைஞானத்தோடுகூடின ஸூக்ஷ்ம அஷ்டாங்கங்களையுடைய யோகம்.

தேகத்தில் காமம், கோபம், அதிமூச்சுவிடுதல், பயம், உறக்கம் என்ற ஐந்து தோஷங்கள் உண்டு; இவைகளைமுறையே எண்ணமாகிற விசித்ரத்தைஅடக்குதல், பொறுமை,மிதஆஹாரம், நேர்மை ஆத்மநாட்டம் இவைகளால் நீக்கவேண்டும். ஸம்ஸாரம் என்ற ஸமுத்திரத்தில் தூக்கம், பயம் என்ற பாம்பு, ஹிம்ஸை என்றஅலை, ஆசை என்ற சுழல்,ஸ்திரீ என்ற சேறு ஆகிய இவைகள் உண்டு. இதைத்தாண்ட ஸூக்ஷ்ம வழியைக் கடைப்பிடித்து ஸத்வாதி குணத்ரயங்களுக்கு அப்பாற்பட்டு தாரகத்தைப்பார்க்கவேண்டும். இது புருவமத்திய இடத்தில் ஸச்சிதானந்த விளக்கமாக ஏற்படும். இதை அடைய மூன்று லக்ஷ்யங்கள் உபயோகப்படும். (1) அந்தர் லக்ஷ்யம்:—மூலாதாரம் முதல் பிரஹ்மரந்திரம் வரையில் ஸுஷும்னாநாடி ஸூர்ய ஒளியுடன்

விளங்கும். இதன் மத்தியில் தாமரைத் தண்டுள்ளிருக்கும் நூலைப்போல் அநேக மின்னல் ஒளியுடன் அதிஸூக்ஷ்மமான குண்டலினி சக்தி தோற்றும். இதைக் கண்டுவிட்டால் அஞ்ஞானம் ஸர்வமனே பாவம் எல்லாம் நீங்கிவிடும். காதை ஆட்காட்டி விரல்களால் அடைத்துக்கொண்டு விட்டால் ஒருசப்தம் உண்டாகும். அதில் மனதை நிறுத்திப்பார்த்தால் கண்மத்தியில் நீல ஒளிதோற்றும். ஹிருதயத்திலும் தோற்றும். (2) **பஹிர்லக்ஷ்யம்**:—மூக்கு நுனிக்கு 4 முதல் 12 அங்குலம் வரையில் ஒழுங்காக நீலம், கறுப்பு, சிவப்பு, வெள்ளை, மஞ்சள், ஆகிய இவ்வர்ணமுடைய ஆகாசம் தோற்றும். இதிலிருந்து ஒளியின்டால் வீசும். உள்நாட்டம் திடப்படும். தலைக்குமேல் 12 அங்குல நீளமுள்ள ஜ்யோதி விளங்கும். இந்நிலை வந்துவிட்டால் மரணத்தைத் தாண்டிவிடலாம்.

(3) **மத்யமலக்ஷ்யம்**:—தனக்குள் அநேக வர்ண ஒளிபொருந்திய ஸூர்யன், சந்திரன் அக்னிபோலவும் இவைகள் மறைந்தபின் தோற்றும் வெளிபோலவும் தோற்றுவது. இந்த லக்ஷ்யாகாரமாகிவிடுவன் அப்யாஸி. இப்படிப்பட்ட இடைவிடாப் பழக்கத்தால் நிர்க்குண ஆகாசங்கள் தோற்றும். அவையாவன:—இருளில் நட்சத்திர ப்ரகாசம்போலத்தோற்றும்வெளி ப்ராகாசம், காலாக்னி ஒளியுடன் விளங்கும் வெளி மஹாகாசம், மேலான பரம் ப்ரகாசத்தோடு கூடியது தத்துவாகாசம், கோடி ஸூர்யனொளி நிறைந்த வெளி ஸூர்யாகாசம் என்பவைகளே.

தாரகயோகம் பூர்வம் உத்தரம் என இருவகைப்படும். பூர்வபாகத்திற்கு தாரகயோகம் என்றும் உத்தர பாகத்திற்கு அமனஸ்கயோகம் என்றும் பெயர். தாரகபாகம் மூர்த்திதாரகம் என்றும் அமூர்த்திதாரகம் என்றும் இருவகைப்படும். இந்திரியாதீதயோகம் மூர்த்திதாரகம். கர்த்திருத்வ போக்த்ருத்வ மனதிற்கு அப்பாற்பட்டது அமூர்த்திதாரகம். மனதுடன் சேர்ந்த உள்நாட்டம்தான் இவைகளை அப்யஸிக்கும்வழி: இதனால் தாரகவிளக்கம் புருவ மத்தியில் ஏற்படும். இனி அமனஸ்க விஷயம் பின்வருவன. அடிநாக்கு மேல்பாகத்தில் மஹாஜ்யோதி ஒன்றுண்டு. இதை உணர்ந்துவிட்டால் அணிமாதி அஷ்டஸித்திகள் உண்டாகும். உள்ளே லக்ஷ்யத்தில் மனம்போக இந்திரியங்களை வெளி விஷயங்களில் விடாமலும், அவைகளிலிருந்து அடக்காமலும் விட்டுவிடுவதே ஸாம்பவீ முத்திரை என்னப்படும். இந்த ரஹஸ்ய வித்தையை உணர்ந்தால் ஸம்ஸார நீக்கம்: அப்யஸித்தால் மோக்ஷ ப்ராப்தி.

அந்தர் லக்ஷ்யம் அபோஜ்யோதி ரூபமானது இது ப்ரஹ்மரந்திரத்திற்கருகில் ஸஹஸ்ராரத்திலிருப்பது. இது ஒருகருவிக்கும் விஷயமாகாது, இந்த அந்தர் ஜ்யோதி விஷயத்தில் அபிப்ராயபேதம் அநேகம் உண்டு. புத்திநிவாஸன், சிரோநிவாஸன், அங்குஷ்டமாத்திரமானவன் இவைகளை அந்தர் லக்ஷ்யம் என்பர் பலதிறத்தார். இவைகள் எல்லாம் ஆத்மரூபம் தான். இதைச் சுத்தாத்மாவாக உணருபவனே ப்ரஹ்மநிஷ்டன். ஜீவன் தனது திருச்யங்கள் 24-ஐம்விட்டு 26-வதான பரமாத்மாவே நான் என்ற மாறு உணர்ச்சியால் ஜீவன் முக்தனாவன்.

பிறகு யாக்ஞவல்கியர் ஸூர்யமண்டல புருஷனை நோக்கி 'இந்த அந்தர் லக்ஷ்யத்தை இன்னும் விளக்கிக் கூறவேண்டும்' என ஸூர்யன் கூறுகிறார்:—பஞ்சமஹா பூதங்களுக்குக் காரணமான தேஜஸேபீடம் இதனிடையில் ஆத்மா விளங்கும். இது வெளிப்படையாயுள்ளதல்ல. இது ஞானமெனும் தோணியால் அடையப்படுவது. இதுதான் வெளிஉள்லக்ஷ்யம். இதனுள் ப்ரபஞ்சங்கள் முழுகிக்கிடக்கும். இது நாத(பிரகிருதி) பிந்து (ஸச்சிதானந்தலக்ஷணம்) கலை (அபின்னசக்தி) இவைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட அகண்டநிலை. நிர்க்குண ஸகுண ரூபமாகவும் இருக்கும். அக்னி, ஸூர்யன் சந்திரன் அகண்ட பிரஹ்மம் இவைகளின் மண்டலங்கள் முன்னதின் பின்னதாக மறைந்து ஸூக்ஷ்மமாகவிருக்கும். கடைசி மண்டலம் வெள்ளை ஒளியுடனிருக்கும். இது தான்ஸாம்பவீ லக்ஷணம்.

இந்த விஷயமாக மூன்றுவித திருஷ்டிகள் கூறப்படும். அவைகள் **அமாதிருஷ்டி**:—கண் முழுதும் மூடினநிலை: **பிரதிபத்திருஷ்டி**:—பாதிதிறந்த திருஷ்டி:—**பூர்ணிமாதிருஷ்டி**:—முழுமையும் திறந்த திருஷ்டி:—ஆகிய இவைகளே. இதில் பூர்ணிமாவை அப்யாஸம் செய்யவேண்டும். லக்ஷ்யம் மூக்கு நுனி. முதலில் அடி நாக்கில் இருள்தோன்றிப் பின்னர் அப்யாஸத்தால் ஒளிப்பிழம்பு வெளிப்படும். இது தான் ஸச்சிதானந்த பிரஹ்மம். இதில் லயமடைவது தான் ஸாம்பவீ முத்திரை. இதைக் கேசரீ முத்திரை என்றும் கூறுவார். இதனால் மனம் ஒடுங்க வாயுவும் ஒடுங்கும். இதற்கு அடையாளம், நக்ஷத்ரம், வஜ்ரக் கண்ணாடி, பூர்ண சந்திரன், நவரத்ன ஒளி, மத்யான்ன ஸூர்யன், அக்னிசிகை முதலிய அநேகந்தோற்றங்கள் உண்டாகும். இது ப்ரணவ ஸ்வரூபம். கண்காது மூக்கு இவைகளை ஆறு விரல்களால் மூடிக்கொண்டு ஏற்படும் பிரணவத்வனியில்மனம் லயிக்குமாயின் ஷண்முகீ முத்திரையாகும். இவனைக் கர்மங்கள் ஒட்டா. இவனுக்கு சிதாதித்யன் உதயாஸ்தமனமின்றிப்ப்ரகாசிப்பதால் கர்மம் யாதொன்றும் வேண்டுவதில்லை. சப்தமும், காலமும்ஒடுங்கிவிட்ட படியால் இராப்பகலற்றொளிரும் பரம்பொருளின் ஞானத்தால் உன்மனீ நிலையை அடைந்து ஒன்றுபடுவன். இதனால் அவனுக்கு அமனஸ்க யோகம் ஸித்தியாகும்.

இவனுக்கு மனம் அலையாமையே த்யானம். வியவஹார ஒடுக்கமே ஆவாஹனம். ப்ரம ஞானமே ஆஸனம்; உன்மனீபாவமே (பரிசுத்த பரமானந்தம்) பாத்யம்; அமனஸ்கநிலையே (மனமற்ற பரிசுத்தநிலையே) அர்க்யம்; ஸதாப்ரகாசமே ஆசமனீ

யம் ; மனதில் சிதானந்தாமிருதப் பெருக்கே அபிஷேகம் ; ஸர்வாத்மபாவனை சந்தனம் ; ஆத்மஞானமே அக்ஷதை ; சித்தை (அறிவை) உணர்ந்த திருப்தியே புஷ்பம் ; சிதாகாச அக்னியே தூபம் ; சிதாகாச ஸூர்யனே தீபம்; அமிருததாரையான சந்திர ப்ரவாஹத்துடன்கலப்பதே நைவேத்யம்; நிச்சலமே ப்ரதக்ஷிணம்; ஸோஹம் (அவனே நான்)என்ற உணர்ச்சியே நமஸ்காரம்: மௌனமே ஸ்தோத்திரம்;ஸர்வ ஸந்தோஷமே விஸர்ஜனம் (பூஜை முடிவு).

அறிவுஸம்பந்தப்பட்ட திரிபுடி(மூன்றும் தன்மை) நீங்க, அலையற்ற கடல் போலவும் காற்றில்லா விடத்திய தீபத்தைப் போலவும் ஒருவித அசைவுமில்லாமல் பூர்ணமான பாவாபாவங்களுக்குஅப்பாற்பட்டுவிழிப்புத்தூக்கம் இவைகளது முடிவிலிருக்கும் ஜ்யோதியேயாகி பிரஹ்மவித்தாகிறான். ஸுஷுப்தியிலும்ஸமாதியைப் போலவே மனோலயம் ஏற்படுமானாலும் இரண்டிற்கும்பேதம்உண்டு. தூக்கத்தில் மனம்தமஸில் லயப்பட்டு மோக்ஷகாரணமாகாது; ஸமாதியிலோ மனம் தன் நிஜரூபமாகியஅகண்டவிருத்தியில் லயமடைந்துவிட பிரபஞ்சம் எல்லாம் ஸர்வஸாக்ஷியில் அடங்கிவிடும். வெளிமுகப்படுங்காலத்தும் பிரபஞ்சம் மித்யாபாவனையில் லயித்தேதான் தோற்றும். ஒருமுறை இந்த ஸமாதியாகிற ஸதானந்த அனுபவம் விளங்கிவிட்டால் அதுவேயாகிவிடுவன் முக்தன். ஸங்கல்பநாசமே முக்தி காரணம். பாவபாவனைகள் நீங்கப்பரம்பொருள் த்யானத்தால் முக்தி ஏற்படும். இவனுக்கு ஸகலவித ஸூக்ஷ்ம துவந்துவங்களும் நீங்கிவிடும்.

ஜாக்ரத் ஸவப்ன ஸுஷுப்தி துரியம்துரியாதீதம் ஆகிய ஐந்திற்கும் பஞ்சாவஸ்தைகள் என்றுபெயர், ஜாக்ரத்தில் ஜீவன் பாபப்பலனான நரகம் வேண்டாம் புண்யபலனான ஸ்வர்க்கம் வேண்டும் என்றுமுயலும் பிரவர்த்தனாகிறான். வைராக்யம் வந்துவிட்டால் கர்மபலனானஜன்மம், ஸம்ஸாரஸுகம் முதலியனபோதும் என்று முக்திவழியில் பிரவர்த்திக்கும் நிவர்த்தனாகிறான். உடனே குருவையடைந்து ஸத்குணஸம்பூர்ணனாகி ஸ்வதர்மாசரணத்தை விடாது ஹ்ருதயத்தில் ஸத்தாமாத்திர பகவானை அந்தர் லக்ஷ்யமாக எண்ணி ஸுஷுப்தியில் ஆனந்தஸ்மரணை நீங்காது, கால அஞ்ஞானங்களால் ஜாக்ரத்தில் விச்வனாகவும் ஸ்வப்னத்தில் தைஜஸனாகவும் இருந்து ஸுஷுப்தியில் ப்ராஞ்ஞனாகவிருக்கிறான். அவஸ்தை பேதத்தால் மாறுபட்டவனாகத் தோற்றுகிறேனே ஒழிய உண்மையில் நான் இவைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட ஏகன் என்று மதித்து, அத்வயப்ரஹ்மம் நான்என்று பேதபாவனையை நீக்கித்தன்னுள் தோன்றும் தேஜோமயமான ஸூர்யமண்டல த்யானத்தால் இதை ஸாதித்துப் பக்குவனாவான். ஸங்கல்பரூபமனம் பந்தகாரணம்: ஸங்கல்பரஹிதமனம் மோக்ஷ காரணம். ஆகையால் இவன் வெளிமுகப்பட விடாத உபாதியை அடைந்து எல்லாவற்றையும் ஆத்மாவாகக் கண்டு பிரஹ்மமே நான் என்ற மாறாஉணர்ச்சியுடன் செய்யவேண்டியவைகளை யெல்லாம் செய்து முடித்தவனாகிறான் : ஸர்வபரிபூர்ண துரியாதீத ப்ரஹ்மமானயோகியாகிறான். இவன் எங்கும் திரிவன் : பிரஹ்மமெனத் துதிக்கத்தகுந்தவன். இவன்நிலைக்கு சுத்தாத்வைதம், அஜாட்டிய நித்திரை, ஸஹஜம்,அமனஸ்கம், யோக நித்ரை, அகண்டாநந்த மென்றும் பெயர். இந்திராதி தேவதைகளின் ஆனந்தம் எல்லாம் இதன் லேசாலேசமே.

அமனஸ்க விஷயத்தை மறுபடி விஸ்தரித்து வற்புறுத்திக் கூறவேண்டு மென்று யாக்ஞவல்க்யர் கேட்க ஸூர்யமண்டல புருஷன் கூறலுற்றான். முன்னர் கூறப்பட்ட ஸாம்பவீமுத்திரை, லக்ஷ்யவிஷயம், மனோன்மனீயனுபவம், இந்திரியநாசம் அசைவின்மை, துவந்துவாதீதம் இவைகளைச்சுருக்கிக்கூறிவிட்டு, பால்கறந்தபின் பசுவின்மடி எப்படி வெறும் மடியாகிவிடுமோ அதுபோல இந்திரிய நாசமானால் மனோநாசமாகிய அமனஸ்கம்ஏற்படும். பிறகு தத்வமஸிவாக்கிய உபதேசம்பெற்று தாரக யோகமூலமாக உன்மனீயவஸ்தையை அடைந்து ஸகலதோஷங்களும் நீங்கப்பெற்று, அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி, என்றுதேறித்தெளிவன், என்று சொல்லி ஒரு குரு தன் சிஷ்யனை ஆவிசேர்த்துக்கட்டிக் கொண்டு ஞானம் புகட்டினார் என்று கூறிமுடித்தார்.

பின்னர் ஆகாசபஞ்சகம், மனதின்ஸ்வரூபம், அதை வெளி ஆச்ரயமின்றி நிறுத்துவதால்ஏற்படும் மனோன்மனீஅவஸ்தையால் உண்டாகும் ஜ்யோதிலயமாகிய விஷ்ணுவின்பரமபதம், இவைகள் கூறப்படுகின்றன. இந்த அமனஸ்கபலன் பாலர், பித்தர் உன்மத்தரைப் போலிருத்தல், நித்யதிருப்தி,அதிக மலம்வெளிப்படாமை, மிதாஹாரம், தேஹதிடம், குற்றமற்ற அறிதுயில், ஸுகப் பிராப்தி கண்மூச்சு அசையாமை, ப்ரஹ்மானந்தஆவல், ஆகியஇவைகளே. இவனைத் தரிசித்தாலும் இவன் பார்வை பட்டாலும் அஞ்ஞானி கூட முக்தனாவன்: நூறுதலைமுறைவரை கரையேறிவிடும் இவனால். இவன்உறவினர்கள் எல்லோரும் முக்தராவர்.

45. ஆருணி கோப நிஷத் (16).

ஆருணி என்பவர் பிரஜாபதிலோகம் சென்று தன்பிதாவான ப்ரஹ்மாவைநோக்கி, 'கர்மங்கள் முழுவதையும் விடுவது எப்படி.?' என்று கேட்டார். அதற்கு பிரஜாபதி கூறலுற்றார். 'உமது புத்ர மித்ர களத்திரமுதலிய எல்லாஉறவினர்கள், சிகை,பூணூல், யாகம்,வேதாத்யயனம், மேலேழ் கீழேழ்லோகங்கள், முதலியவைகளை முதலில் விடவேண்டும். முதல் மூன்று ஆச்ரமங்களில் எதிலிருந்தாலும் ஸரி பூணூலை பூமியிலாவது ஜலத்திலாவது எறிந்து விடவேண்டும். லௌகீகாக்னிகளை ஜீர்ணம் செய்யும் ஜாடராக்னியில் ஏற்றிக்கொண்டு , காயத்ரீயை அக்னியில் ஏற்றிவிடவேண்டும். பின்னர் (பாலசம், பில்வம், அச்வத்தம், உதும்பரம் ஆகிய மரங்களாலாகிய தண்டம், சுற்றிக்

120

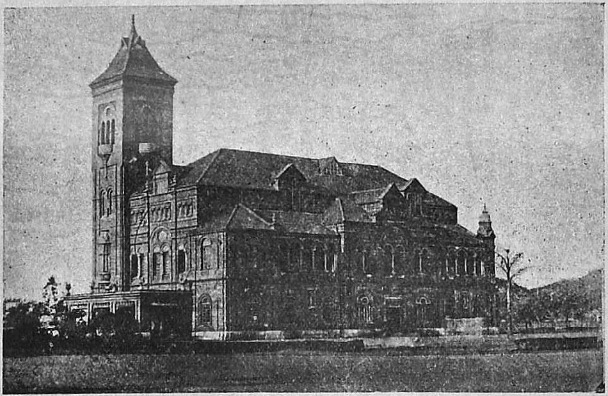

விக்டோரியா பப்ளிக் ஹால்

கொள்ளும் துணி, கௌபீநம் இவைகளை மாத்திரம் எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஸந்யாஸியாகி விட்டால் பாத்திரம், பவித்திரம், தண்டம், லோகம் எல்லாவற்றையும் விடவேண்டும். மந்திரத்தோடு சிலவைகளைச் செய்ய வேண்டும். பின்னர் ஊர்த்தகவனம் (மலை ஏறுதல் முதலியவற்றை) விடவேண்டும். கையையாவது வயிற்றையாவது தான் பாத்திரமாக உபயோகிக்கவேண்டும். கிராமத்தில் பிக்ஷைக்குப் போகும்பொழுது, ஆஹாரத்தை மருந்து சாப்பிடுவதுபோல ருசியைக் கவனியாது சாப்பிட்டுத் தீர்க்க வேண்டும். மூன்று ஸந்திகளிலும் ஸ்நாநம்செய்து ஆத்மஸமாதியில்தான் ஸந்தியாவந்தனத்தைச் செய்யவேண்டும். வேதங்களில் எல்லாம் ஆரண்யக, உபநிஷத்பாகங்களை மாத்திரம் விடாது அத்யயனம் செய்யவேண்டும். 'நானே பிரஹ்மம் என்பதைக் காண்பிப்பதால் ஸூத்ரம் பிரஹ்ம ஸூத்ரத்தை நானே உணர்ந்துவிட்டேன்'. என்று தெளிந்தவன் உபவீதத்தை விட்டுவிட்டு 'ஸ்ந்யாஸம் செய்து கொள்ளுகிறேன்' என்று பொருள் படும் மந்திரத்தை மூன்றுதரம் கூறி, எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அபயம் தந்து, எல்லாம் என்னிடமிருந்தே வெளிப்படுகின்றன என்ற மந்திரமூலமாக மூங்கில் தண்டம் கௌபீனம் முதலிய ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கவைகளை ஒழுங்காக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும், பிரஹ்மசரியம், அஹிம்ஸை, வாங்காமை, ஸத்யம் இவைகளைப்புருஷமுயற்சியால் திடப்படுத்திவிடவேண்டும். இப்படிச்செய்து தேறிய பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகர்கள், பூமியிலேயே ஆஸனம், சயனம் செய்து கொள்ளவேண்டும். மண், சுரைக்காய், மரம் இவைகளாலாகிய பாத்திரங்களை ஏற்கலாம். பிரஹ்மசரியத்தை விடவே கூடாது. காமம், கோபம், ஹர்ஷம், ரோஷம், லோபம், மோஹம், டம்பம், கொழுப்பு, இச்சை, அஸூயை, அகங்காரம், ஆகிய இவைகளை விட்டு விடவேண்டும். மழைக்காலங்களில் ஓரிடத்தில் நிலைத்திருப்பதற்கு வேண்டிய குணங்களுடனிருந்து, மற்றை எட்டுமாஸம் தனிமையாக ஸஞ்சரிக்க வேண்டும். அடிக்கடி ஸஞ்சரித்துக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும். இம்மாதிரி எல்லாவற்றையும் விடுவது என்பதைத்தெரிந்தவர்கள் உபநயநத்திற்குமுன்னாவது பின்னாவது செய்வர். இப்படி உணர்ந்தவன் தண்டம் முஞ்சி, மேகலை, உபவீதம் இவைகளை விட்டு சூரனாவான். (தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம் என்று ஸ்கந்தோபநிஷத்தில்முடியும் ச்லோகம்இங்குமிருக்கிறது). இது நிர்வாணானுசாஸனம், வேதானுசாஸனம்.

நில உப்பு.—பயிர் செய்யும் நிலத்தில் உப்பிருப்பதால் நன்மையுமுண்டு, கெடுதலுமுண்டு. உப்பு அதிலுள்ள ஸோடா, பொடாஷ் இவைகளுக்குப் பதிலாக உபயோகப்படுகிறது. பொடாஷ் நிலத்திற்கு நன்மையைச் செய்வதால் அதை உடைய உப்பும் நலமே. ஆனால் நிரம்ப கடினமான பூமியாயிருந்தால் சாணியெருவும் போட்டு ஸோடா நைட்ரேட் உப்பையும் போடுவது நலம்.

கமலரேகை

அல்லது

"இந்திரபுரி" இரகசியம்

KAMALAREKA

OR

THE SECRET OF "INDRAPURI"

இரண்டாம் அத்தியாயம்

எதிர்பாராத சந்திப்பும் பிரிவும்

"ஆ! கடைசியாக நீ வந்துவிட்டாயா? இனி நீ வரமாட்டாய் என்றும், உன்னை இனிச் சந்திக்க முடியாதென்றும் நான் நினைத்துக்கொண்டிருந்தேனே?" என்று சித்திரவர்மன் அதிசயத்தோடு வினவினான். "அப்படியா? மிகவும் சந்தோஷம்! இருக்கட்டும்; இன்றிரவு சென்னை நகருக்குப் போகப்போகிறேன். விக்டோரியா சபாமண்டபத்தில் 'சுகீர்தவிலாஸ' சபையார் இன்றிரவு 'லீலாவதி சுலோசனா' என்னும் நாடகத்தை மிகுந்த விமரிசையுடன் நடத்தப் போகிறார்களாம்!" என்று அந்த ஸ்திரீ சித்திரவர்மனிடம் சொன்னாள்.

"இன்னமும் சென்னைக்குப் பிரயாணப்படும் நோக்கத்துடன்தான் இருக்கின்றாயோ?" என்று சித்திரவர்மன் சிறிது கோபத்துடன் கேட்டான்.

"ஏன்? ஆம்; நான்தான் ஏற்கனவே உமக்கு இவ்விஷயத்தைக் கூறி, உம்மையும் பிரயாணத்துக்குத் தயாராயிருக்கும்படி சொன்னேனே? நீர் பிரயாணப்படுவதற்குத் தயாராயிருப்பீர் என்று நினைத்தன்றோ நான் இவ்வளவு அவசரத்துடன் இங்கு வந்தேன்" என்று அந்த ஸ்திரீ சொன்னாள்.

ஒருவிதமான கோரப்பார்வையுடன் சித்திரவர்மன் அவளை நோக்கினான். அவர்கள் இருவருடைய கண்களும் சந்தித்தன. நெடுநேரம் வரையில் ஒரு தட்டியின் பின்புறத்தில் கிடந்த நாற்காலியில் சாய்ந்துகொண்டிருந்த கமலநாதன், அந்த ஸ்திரீயும் சித்திரவர்மனும் ஒருவருக்கொருவர் கண்ணினால் பேசிக்கொள்வதைப் பார்த்துத் தன்னையறியாமலே வாய்விட்டுச் சிரித்தான். அவ்வோசையைக்கேட்ட அந்தஸ்திரீ "ஐயையோ! இங்கே மூன்றாவது மனிதர் ஒருவரா இருக்கின்றார்? எனக்குத் தெரிந்திருந்தால் நான் இங்கே வந்திருக்கமாட்டேனே?" என்று அச்சத்துடன் கூறி "இருக்கட்டும்; நான் போய் வருகிறேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே மெதுவாக அவ்விடம் விட்டு நீங்குவதற்குப் பிரயத்தனப்பட்டாள்.

"அவர் இங்கு இருப்பதற்காக நீ இவ்விடம் விட்டுப் போகவேண்டியதில்லை. அவர் என்னுடைய ஆருயிர்

நண்பர்; என்னிடம் உனக்கு எவ்வளவு நம்பிக்கை உண்டோ அதைவிடப் பன்மடங்கு அதிகமான நம்பிக்கையை நீ அவர் விஷயத்திற் கொள்ளலாம்.'' என்று சித்திரவர்மன் அந்த ஸ்திரீக்குச் சமாதானம் சொல்லி அவளை இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டுக் கமலநாதனை "சத்தியசந்தரே!'' என்று புனைபெயரால் அழைத்தான். தன்னைத்தான் அவர் அழைக்கின்றார் என்பதையும், அந்த ஸ்திரீக்குத் தன்னுடைய பெயர், ஊர் முதலியன தெரியாதிருக்கவேண்டியே அவ்விதம் புனைப்பெயரிட்டு அழைக்கின்றார் என்பதையும் இனிதறிந்துகொண்ட கமலநாதன் "ஏன்; இதோ வருகிறேன்!'' என்று சொல்லிக்கொண்டே தான் உட்கார்ந்திருந்த நாற்காலியை விட்டெழுந்து சித்திரவர்மனும் அந்த ஸ்திரீயும் இருந்த இடத்துக்கு வந்தான். வந்ததும், அவனை ஒரு ஆசனத்தில் அமரும்படி சித்திரவர்னன் சொன்னான்.

"இவர்தான் என்னுடைய பழைய நண்பராகிய திவான்பகதூர் சத்தியசந்தர் என்பவர்! இவரைப் பார்த்து நெடுநாள் ஆகிவிட்டது. வெளியூரிலிருந்து இன்றுதான்,—இப்போதுதான் வந்தார்'' என்று சித்திரவர்மன் அந்த ஸ்திரீக்குச் சொல்லிக் கமலநாதனையும் அவளுக்குச் சுட்டிக்காட்டினான்.

அந்தஸ்திரீ நடுத்தரமான உயரமும், அந்த உயரத்துக்குத் தகுந்த பருமனும் உடையவளாய் இருந்தாள். ஆனால், கோஷாஸ்திரீகளும், இராஜகுடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஸ்திரீகளும் வெளியில் புறப்படும்போது அணிந்துகொள்ளும் அங்கியைப்போன்றதோர் அங்கி அணிந்திருந்தாள். அந்த அங்கி உயர்ந்த வெண்பட்டினால் தைக்கப்பட்டிருந்தது. அவளுடைய இரண்டு கண்களும், முன்கைகளும் தவிர ஏனைய அவயவங்களெல்லாம் அந்த அங்கியினால் மறைக்கப்பட்டிருந்தனவாதலால், அவளுடைய முகத்தைப் பார்க்கக் கமலநாதனால் முடியவில்லை. ஆனாலும் அவளுடைய கைவிரல்களின் நிறத்தைக்கொண்டும் அழகைக்கொண்டும் அவள் நல்லழகு வாய்ந்தவள் என்றும், அவளுடைய நிறம் சந்தனநிறம் என்றும், அவளுக்கு வயது இருபத்தைந்து அல்லது இருபத்தாறுக்குமேல் இராதென்றும் கமலநாதன் அனுமானித்தறிந்தான்.

"அம்மா! நீங்கள் நெடு அங்கி போர்த்திருப்பதைப் பார்த்தால், நாடகம் பார்க்கச் செல்லுகிறீர்கள் போல் தோன்றுகிறது. நான் சொல்லுவது உண்மைதானே?'' என்று கமலநாதன் அந்த ஸ்திரீயைக் கேட்டான்.

"ஆம்; வாஸ்தவமே! சித்திரவர்மரையும் அழைத்துப்போகவந்தேன்! அவர் வரமுடியாதென்று சொல்லுகிறார். நீங்கள் வந்திருப்பதைக் கருதியே அவர் எனக்கு வீண் முகாந்தரங்கள் கூறுகின்றார். நீங்கள் பிரயாணப்பட்டால், அவர் கட்டாயம் வருவார். ஆதலால் எனக்காக நீங்கள் வரவேண்டும். மேலும் இன்று நாடகம் மிக நன்றாயிருக்குமாம்'' என்று அந்த ஸ்திரீ கமலநாதனை நோக்கிக் கூறினாள்.

"அவர் வந்திருக்கின்றாரே என்று கருதி நான் மறுக்கவில்லை. நாடகத்திற்குப் போவதில் எனக்கு இஷ்டமே இல்லை'' என்று சித்திரவர்மன் சொன்னான்.

"ஏன்? இவ்வளவு பிடிவாதத்துடன் நீர் மறுப்பதற்குக் காரணம் என்ன?'' என்று அந்தஸ்திரீ சித்திரவர்மனைக் கேட்டாள்.

"காரணம் உனக்கு ஏற்கெனவே தெரிந்திருக்கிறது! மறுபடியும் நான் சொல்லுவானேன்?'' என்றான் சித்திரவர்மன்.

"ஆ! நீர் மிகவும் அஞ்சுகின்றீரே? ஆண்மக்கள் இவ்விதம் பயந்தால் என்னைப்போன்ற பெண்மக்கள் என்செய்வது?'' என்று அந்த ஸ்திரீ ஏளனமாய்க் கூறி நகைத்தாள்.

சித்திரவர்மன் ஏதும் பதில் கூறாமல் தலையசைத்தான்.

"பயப்படுவது வெட்கமன்றோ? கண்டோர் சிரிப்பார்களே? மேலும், நான் நெடு அங்கியினால் சரீரம் முழுவதையும் மறைத்திருக்கும்போது என்னை அடையாளம் கண்டுபிடிக்க யாரால் முடியும்? என்னுடைய தாயாராலேயே,—அவள்மாத்திரம் இப்போது உயிருடன் இருப்பாளானால்,—கண்டுபிடிக்க முடியாதே?'' என்று அந்த ஸ்திரீ சொன்னாள்.

அந்த ஸ்திரீக்கு ஏதாவது அபாயம் விளையுமென்று அஞ்சியே சித்திரவர்மன் மறுத்துரைத்தான். ஆனால் 'மூர்க்கனும் முதலையும் கொண்டது விடா' என்பதுபோல் அந்தஸ்திரீ ஒரே பிடிவாதமாய் நாடகத்துக்குப் போகத்தான் வேண்டுமென வற்புறுத்தியபடியால் சித்திரவர்மன் இறுதியில் அவள் இஷ்டத்திற்கு இணங்கவேண்டியவனானான். அவன் அந்தஸ்திரீயையும் கமலநாதனையும் அழைத்துக்கொண்டு காஞ்சிபுரத்தில் இரயில் ஏறி இரவு எட்டுமணி சுமாருக்குச் சென்னை நகர்வந்து சேர்ந்தான்.

கமலநாதன், சித்திரவர்மன் வீட்டில் அந்தஸ்திரீ போன சமயத்தில் இருந்ததற்குக் காரணம், முதல் நாள் முதல்முதல் '**அரக்குமாளிகை**' என்னும் பெயருடைய சூதுமண்டபத்தில் கமலநாதனும் சித்திரவர்மனும் ஒருவரையொருவர் சந்தித்துப் புதிதாய் நட்புரிமை கொண்டு ஒரு பரம இரகசியத்தைக் கண்டுபிடிப்பதைக்குறித்து உரையாடிவிட்டுப் பிறகு ஏகம்பநாதர் வடக்குவீதி இருபதாம் எண்ணுள்ள கிருகத்திற்கு வரும்படி சித்திரவர்மன், கமலநாதனுக்கு வற்புறுத்தியதேயாம். சித்திரவர்மன் சொன்னபடியே மறுநாள்மாலை மூன்றுமணிக்குக் கமலநாதன் அவனை அவன் வீட்டுக்குச் சென்று சந்தித்தான். அந்தப்

பரம இரகசியத்தை வெளிப்படுத்தும் விஷயமாய் இருவரும் நெடுநேரம் வார்த்தையாடினார்கள். இறுதியில் சித்திரவர்மனுடன் கலந்து வேலை செய்யவும், அவ்விரகசிய சம்பந்தமாய்த் தன் வாயைக் கட்டி வைக்கவும் கமலநாதன் இணங்கிச் சத்தியமும்செய்து கொடுத்தான். அதன் பிறகு சிறிது இளைப்பாறுதற்கு அவன் தட்டிமறைவிலிருந்த நாற்காலியில் சாய்ந்தான். இச்சமயத்திற்றான் அந்த ஸ்திரீ சித்திரவர்மனைக் காண்பதற்கு வந்தாள்.

சென்னைக்குப் போய்ச் சேர்ந்த சித்திரவர்மன், சத்தியசந்தர்—இவருடைய உண்மைப் பெயர் 'கமலநாதன்' என்பதாயினும் சித்திரவர்மன் அந்த ஸ்திரீக்குச் 'சத்தியசந்தர்' என்று கூறியதால் நாமும் இப்பெயரே கொடுத்து வழங்குவோம்,—அந்த ஸ்திரீ மூவரும் 'இராஜா சர் சவலை இராமசாமி முதலியார்' சத்திரத்திற்குச் சென்று இராப்போஜனத்தை முடித்துக்கொண்டு, கடைக்குச்சென்று புது உடுப்புகளை வாங்கி அணிந்துகொண்டு (அந்த ஸ்திரீ மாத்திரம் புதிய உடை வாங்கித் தரித்துக்கொள்ளவில்லை; ஆனால் அவள் தன் பொருளைக்கொடுத்து மற்ற இருவருக்கும் உடை வாங்கிக்கொடுத்தாள்) விக்டோரியா சபாமண்டபம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்கே ஜனக்கூட்டம் அதிகமிருந்தது. பலவகைப்பட்ட ஜாதியாரும், தேசத்தாரும், வெவ்வேறு வகைப்பட்ட அந்தஸ்துடையவர்களும், இயல்புடையவர்களும், ஆண்மக்களும், பெண்மக்களும், சிறுவர்களும், சிறுமிகளும், அக்கூட்டத்தில் காணப்பட்டார்கள். ஸ்திரீகள் அநேகர் கோஷாக்களைப்போல் நெடு அங்கி போர்த்திருந்தார்கள். புருஷர்களில் பலர் ஆங்கிலேயர்களைப்போல் உயர்ந்த உடை அணிந்திருந்தார்கள். இவர்களில் பலர் அணிந்திருந்த உடைகள் ஒரே மாதிரியாய்க் காணப்பட்டன. ஸ்திரீகள் அணிந்திருந்த அங்கிகளும் பெரும்பாலும் ஒரேமாதிரியாய் இருந்தன. திருட்டுத்தனமாய் நாடகம் பார்க்க வந்திருந்த புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் தங்களுடைய வருகையைப் பிறருக்குப் புலப்படுத்தாமல் மறைக்கும்பொருட்டு மெல்லிய சல்லாத்துணியால் தைக்கப்பட்ட முகவுறையினால் தங்கள் முகத்தை மறைத்திருந்தார்கள். ஆகவே, அக்கூட்டத்தில் ஒருவரைஒருவர் அறிந்துகொள்வதாவது, அடையாளங்கண்டுபிடிப்பதாவது கஷ்டசாத்தியமான விஷயமாயிருந்தது. சித்திரவர்மன், சத்தியசந்தர் இவர்கள் இருவரும் முகவுறை அணிந்திருந்தார்கள். அந்த ஸ்திரீயோ ஏற்கனவே, கண்களையும் கரங்களையும் தவிர மற்றை உறுப்புக்களை நெடு அங்கியினால் மறைத்திருக்கிறாள். இம்மூவரும் சபாமண்டபத்தின் வாயிற்படியை நெருங்குகிறவரையிலும் சேர்ந்தே சென்றார்கள். ஆனால் பெருங்கூட்டத்தின் நடுவே போக நேரிட்டபோது, ஒருவரையொருவர் விட்டு எவ்விதமாகவோ பிரிந்துவிட்டார்கள். சத்தியசந்தன் மற்றை இருவர்களையும் நெடுநேரம் தேடிப்பார்த்தான். ஆனால் அவர்கள் இருவர்களும் அகப்பட்டிலர். பிரவேசச்சீட்டுப் பெற்றுக்கொண்டு ஸபாமண்டபத்தின் மேல்நிலைக்குச்சென்று நாடகம் பார்ப்பதற்கோ, சத்தியசந்தரிடம் பணம் இல்லை. அவரிடம் ஒருரூபாய் பருமனுள்ள இரண்டு செம்பு நாணயங்களைத்தவிர வேறு நாணயம் இல்லை. என்செய்வார் பாவம்! மிகுந்த வருத்தத்துடன் சபைக்கட்டிடத்தின் பின்புறமுள்ள தோட்டத்திற்குச் சென்று, அங்கே போடப்பட்டிருந்த ஒரு பலகையின் மேல் உட்கார்ந்து தம் மனம் இழுத்துச்சென்ற வழியெல்லாம் சென்று மிகுந்த யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தார். சந்திரன் சிறிதும் களங்கமில்லாமல் ஆகாயத்திற்றோன்றி அமிர்தமயமான தன் நிலவொளியை உலகமெங்கும் பரவச்செய்தான். சத்தியசந்தர் தனியாக ஆழ்ந்த யோசனையுடன் உட்கார்ந்திருந்த சமயத்தில், தன்னை நோக்கி நெடு அங்கி போர்த்தபடியே ஒரு ஸ்திரீ நெருங்கி வருவதைக் கண்டார். அவள் சத்தியசந்தருக்குச் சமீபத்தில் வந்து சிறிதுநேரம் ஏதும் பேசாமல் மௌனமாயிருந்தாள். அவள் முகத்தையும், சரீரத்தையும் சத்தியசந்தர் பார்க்க முடியாவிட்டாலும், அவளுடைய கண்ணொளியைக்கொண்டும் நடையின் ஒயிலைக்கொண்டும், கரங்களின் அமைதியைக்கொண்டும், அவள் அணிந்திருந்த விலையுயர்ந்ததும், பொற்சரிகை விளிம்புடையதும், கண்டார் கண்களைக் கவரத்தக்கதுமான நெடு அங்கியைக்கொண்டும், அவள் ஒரு பெரிய தனவந்தர் வீட்டுப் பெண்ணாக இருக்கவேண்டுமென்றும், சிறுவயதும் பேரழகும் வாய்ந்தவளாக இருக்கவேண்டுமென்றும் அவர் அனுமானித்தறிந்தார். இந்த ஸ்திரீயின் அழகை அவர் இவ்விதம் கவனித்துக்கொண்டிருந்தபோது காஞ்சிபுரத்தில் அந்தஸ்திரீ சித்திரவர்மனைப் பார்க்கவந்ததும், அவனை நாடகத்துக்கு வரும்படி அவள் வற்புறுத்தியதும், தன்னையும் அவள் உடன்கூட்டி வந்ததும், திடீரென்று கூட்டத்தில் அவளும் சித்திரவர்மனும் மறைந்துபோனதுமான விஷயங்கள் இடையிலேயே அவர் மனத்திற்றோன்றி பலவகையான சந்தேகத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் விளைவித்தன. அந்த ஸ்திரீ முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு வந்ததற்கும், சித்திரவர்மன் அவளுடைய பெயரையும் ஊரையும் தனக்குச்சொல்லாமல் மறைத்ததற்கும், தன்னுடைய உண்மைப்பெயரைக்கூறாமல் 'சத்திய சந்தர்' என்னும் புனைபெயர் ஒன்றை அந்த ஸ்திரீக்குச் சித்திரவர்மன் சொல்லி அவளை ஏமாற்றியதற்கும் அந்தரங்கத்தில் ஏதாவது ஒரு காரணம் இருக்கவேண்டுமென்று சத்தியசந்தர் என்னும் புனைபெயர் பூண்ட கமலநாதன் நினைத்தான். அந்த ஸ்திரீ யார் என்றும், அவளுடைய பெயர் யாதென்றும், அவளுடைய ஊர் எதுவென்றும், அவள் சித்திரவர்மனை நாடகத்திற்கு வரும்படி வற்புறுத்தியது எதற்காக வென்றும், அவன் பிடிவாதமாய் மறுத்ததற்குக் காரணம் என்னவென்றும், சித்திரவர்மனும் அவளும் கூட்டத்தில் தற்செயலாகத் தன்னை விட்டுப் பிரிந்து போனார்களா, அல்லது வேண்டுமென்றே பிரிந்து

போய்விட்டார்களா என்றும் நிச்சயித்தறிந்துகொள்ள கமலநாதன் முயன்றான். ஆனால் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அவன் முயன்றானோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு இவ்விஷயங்களில் அவனுக்கு ஏற்பட்ட சந்தேகங்கள் அதிகமாயின. ஆனால் ஒருவிஷயம் அவனுக்குத் தெளிவாய்த் தோன்றியது—அதாவது, அந்த ஸ்திரீ பெரும் சதியாலோசனைக்காரியாயும் கொடியவளாயும் இருக்கவேண்டுமென்பதுதான்! ஆகவே, பொதுவாய் அவளிடத்தில் ஒருவிதமான அருவருப்பும் அலட்சியமும் கமலநாதனுக்குத் தோன்றின. அவள் தனக்கு விரோதியாக இருக்கக்கூடுமோ—அல்லது ஒரு சமயம் ஆகக்கூடுமோ—என்று கமலநாதன் சந்தேகித்தான்.

சிற்சில சமயங்களில் மனிதன் தன்னுடைய சொந்த அறிவினாலும் பிறருடைய போதனையாலும் அறிய முடியாத விஷயங்களை மிக எளிதில் முன்னதாகவே அறிந்துகொள்ளுகிறான். பின்னால் நேரப்போகும் ஒரு நல்ல சம்பவத்தையோ அல்லது கெட்ட சம்பவத்தையோ மனிதர்கள் முன்னதாகவே குறிப்பாலறிந்துகொள்ளக்கூடிய சந்தர்ப்பங்களுமுண்டு.

சிலரைக் கண்டவுடனேயே ஒருவிதமான வெறுப்பும் பகைமையும் நமக்கு உண்டாகின்றன. அவர்களோடு நட்புரிமை பாராட்ட நாம் அஞ்சுகின்றோம். அவர்களுடைய கூட்டுறவிலிருந்து நீக்கிக்கொள்ள முயல்கின்றோம்; சிலரை முதல்முதல் பார்த்தவுடனேயே அவர்களிடத்தில் ஒருவிதமான பற்றுதலும் அன்பும் நம்மையறியாமலே நமக்கு உண்டாகின்றன, எவ்விதமாகவாவது அவர்களுடைய சிநேகத்தைப் பெறவேண்டுமென்று நாம் விரும்புகின்றோம். பார்வைக்கு நல்ல தோற்றமுடையவர்களாயும், சிறந்த அழகு வாய்ந்தவர்களாயும், இனிமையாய்ப் பேசும் திறமையுடையவர்களாயும் இருக்கின்றவர்களைக் கண்டாலும் சிற்சில சமயங்களில் ஒருவிதமான அருவருப்பும் பகைமையும் அவர்களை ஆரம்பத்தில் பார்க்கும்போதே நமக்கு உண்டாகின்றன. அவர்களுடைய இனிமையான வெளித்தோற்றத்தையும் ஊடுருவிக்கொண்டு அவர்களுடைய கொடுமையான எண்ணங்களும் செயல்களும் வெளிவருகின்றன. வேறு சிலர் பார்வைக்குக் குரூரமான தோற்றமுடையவர்களாயும் கொடுமை யுடையவர்களாயும் காணப்பட்டாலும் அவர்களிடம் ஏதோ ஒருவிதமான பற்றுதல் எக்காரணம்பற்றியோ நமக்கு உண்டாகிறது. இவைகளைக் கூர்ந்து கவனிக்கும்போது உண்மையான காரணம் நமக்குப் புலப்படாவிட்டாலும்,—நன்மை தீமை; நல்லவர்கள் தீயவர்கள் என்று முதலிலேயே கண்டுபிடிக்கக்கூடிய ஒருவிதமான இயற்கைப் பகுத்தறிவு ஒவ்வொரு மனிதனிடத்திலும் அமைந்திருக்கிறதென்பது இனிது புலப்படுகிறதன்றோ? ஆகவே, கமலநாதன் அந்தஸ்திரீ தன் விரோதியாக இருக்கக்கூடுமோ என்று சந்தேகித்தது ஆச்சரியமன்று. அவன் தன் எரிதில் நிற்கும் ஸ்திரீயையும் கவனியாமல் அந்தஸ்திரீயைப்பற்றிப் பற்பல விதமாய் ஆலோசனை செய்தபடியே தன்னையும் மறந்திருந்த சமயத்தில் அவன் எதிரில் நின்ற ஸ்திரீ அவனை நெருங்கி வந்து, "ஐயா, தாங்கள் இங்கே வாடிய முகத்துடன் தனியாய் உட்கார்ந்திருக்கக் காரணம் யாது? தாங்கள் யார்?" என்று இனிய குரலோடு அன்புததும்ப வினவினாள்.

"அம்மா! நான் நாடகம் பார்ப்பதற்காக வந்தவன் தான்! என்னுடன் வந்த நண்பர்கள் இருவர் கூட்டத்தில் என்னைவிட்டுப் பிரிந்துபோனார்களானாலும் என்னிடம் பிரவேசச்சீட்டு வாங்குவதற்குப் பணம் இல்லையாதலாலும் நான் இங்கே உட்கார்ந்திருக்கின்றேனே தவிர வேறில்லை" என்று கமலநாதன் கூறி "அம்மா! தாங்கள் யார்? நீங்களும் நாடகம் பார்க்கத் தான் வந்தீர்களோ? உங்களுடன் வேறு ஒருவரும் வரவில்லையோ?" என்று மீண்டும் வினவினான்.

"ஐயா! நானும் நாடகம் பார்க்கத்தான் வந்தேன்! என்னுடைய வீட்டிலிருந்து உறவினர்கள் நால்வர் வந்திருக்கின்றார்கள்! ஆனால் அவர்கள் என்னை வரக்கூடாதென்று தடுத்தபடியால், அவர்களால் கண்டுபிடிக்க முடியாதிருக்கவேண்டி நான் இந்த நெடு அங்கி அணிந்து வந்திருக்கின்றேன்! நான் தங்களை நாடக சாலைக்குள் அழைத்துப்போகிறேன்! என்னுடன் வாருங்கள்" என்று அன்புடனும் மரியாதையுடனும் அந்த ஸ்திரீ சொன்னாள்.

நாடகசாலைக்குள் சென்றால் ஒருகால் சித்திரவர்மனையும் அவனுடன் வந்த, பெயர் தெரியாத ஸ்திரீயையும் காணக்கூடும் என்று நினைத்தும், ஒரு ஸ்திரீ வலிய வந்து அன்புடன் அழைக்கும்போது அவளுடைய வேண்டுகோளை மறுப்பது தருமமன்று என்று கருதியும் கமலநாதன் அவளுடன் நாடகசாலைக்குப் போக இசைந்தான். அந்தஸ்திரீ முதல்வகுப்புப் பிரவேசச் சீட்டு இரண்டு, பணங்கொடுத்து வாங்கிக் கமலநாதனையும் அழைத்துக்கொண்டு நாடகசாலைக்குள் சென்றாள். சபையின் தென்புறத்தின் ஒரு பகுதியில் ஸ்திரீகளுக்காகப் பிரத்தியேகமாய் இடம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அவ்விடத்திற்குச் சென்று மூன்றாவது வரிசையில் வடக்குக்கோடியில் இருந்த நாற்காலியில் அந்தஸ்திரீ உட்கார்ந்தாள். கமலநாதன் புருஷர்களுக்காக அமைக்கப்பட்டிருந்த இடத்தில் மூன்றாம் வரிசையில் தெற்குக்கோடியில் கிடந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தான். அதாவது கமலநாதனும் அந்த ஸ்திரீயும் ஒருவர் பக்கத்தில் ஒருவராய் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் இருவருடைய நாற்காலிகளையும் பிரித்துக் காட்டியது, சபையின் கிழக்கு மேற்கில் சென்ற ஒரு தடிப்பான வெள்ளை நூல் கயிறுதான்! இவர்கள் இருவரும் சென்றபோது அரங்கத்தில் சுலோசனைவருகிற சமயமாயிருந்தது! பெயர் தெரியாத ஸ்திரீயின் எதிர்பாராத சந்திப்பும் பிரிவும் கமலநாதனுக்குப் பலவகையான சந்தேகங்களைக் கொடுத்தன.

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

I. ஆத்திசூடி விளக்கம்

30. அறனை மறவேல்

தர்மத்தைஎன்றும் மறவாமலிருக்கவேண்டும் என்பது இதன் பொருள். தர்மாதர்மப் பகுத்தறிவு தர்ம உணர்ச்சி எற்றம் முதலியவைகளை மறவாது ஒருவன் இருந்தால் அவனுக்கு உடனே தர்மத்தில் முயன்று நிற்கப் பூர்வப்பழக்கங்கள் எவ்வளவு தடையாகஇருந்தபோதிலும் அறனைச் செய்தால் நலமாகவிருக்குமே என்ற விருப்பம் நாளுக்கு நாள் ஓங்கிக்கொண்டே வரும். இப்படி வருவதால் தர்மத்தில் பழகும்படி வந்து நாளடைவில் தர்மத்தை விடாது அனுஷ்டித்து அதர்மத்தை முற்றிலும் விட்டு நீங்கியிருக்கும் நிலை தானே வந்தெய்தும். இதுபற்றியேதான் அறஞ்செய விரும்புவதற்கு அறனைமறவாமை முக்யஸாதனம். உலகில் ஜனங்களிடம் அறனை மறத்தலாகிய கொடுமை எற்பட்டு தர்மம் தாழ்ந்து அதர்மம் தலைதூக்கி நிற்குங்காலத்தில் பரம்பொருள் அவதாரம் எடுத்து, அதர்மவான்களை நிக்ரஹித்து தர்மவான்களை பரிபாலிப்பதோடு நிறுத்திவிடாது, இவ்வாறு தலைகீழாகக் குழம்புவதன் காரணமாகிய அறனைமறத்தல் என்ற கொடுமை நிலை போய்க் கொடியவர்களும் அறஞ்செய விரும்புவதற்காக தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் (அறனை நிலைநிறுத்தல்) என்ற மூன்றும் அரிய செயலையும் செய்து முடிக்கிறார். இதுதான் தர்மாதர்மக் குழப்பத்தை நீக்கும் முக்கிய முகாந்திரம்.

அறம் இன்னது என்ற உணர்ச்சி நீங்கிவிட்டால் பின்னர் மறமே மனதில் குடிகொண்டுவிடும். பாழ் மனம் பாபநிலயம்; அதாவது, தர்ம சிந்தையின்றி அதை மறந்து சும்மாவிருக்கும் மனதில்தான் பாப எண்ணங்கள் ஓங்கித்தழைக்கும். நமது மனம் எல்லாம் இந்திரியவசப்பட்டு விஷயங்களில் புகுந்து உழலுவதும், இதனால் எற்படும் உட்பதிவுகள் எண்ண ரூபமாகக் கிளம்புங்கால் அவைகளின் வசப்பட்டு நிற்பதுமே தொழிலாக உள்ளது. இப்படிப்பட்ட மனம் அறனை மறந்து விடுமாகில் அடக்குவார் அற்ற குதிரை முதலியவைகள் போல அதர்ம மார்க்கத்திலேயே பாய்ந்தோடி விடும். வீட்டிலுள்ள ஸாமான்களைத் தூசி தட்டிச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளாவிடில் நாளடைவில்தூசிபடிந்து அழுக்கடைவது எப்படி இயற்கையோ, அப்படி. தர்மவிஷயத்தில் தொழில்படுவது மூலமாக மனதை நல்ல வழியில் செலுத்தி அதை நல்ல சுத்தமாக வைத்திராவிடில் அதன் ஸாதாரண இயற்கைக்கேற்ப பாப அழுக்குகள் படிந்துவிட அதர்ம வழிகளிலேயே மனம் பாய்ந்தோடத்தொடங்கி விடும். நற்கதியை அடைய வேண்டும் என்ற உண்மை ஆவலுடையவர்கள் மனதைப் பாப வழிகளில் செல்லவே ஒட்டாது தகைய வேண்டும். அதற்கு முதல்படி அறனைமறவாதிருத்தலே. இதுபற்றியே பகவான் கீதையில் உயிருள்ள வரையில் காம கோபங்களின்வேகத்தைத்தகைய வல்லோனே சிறந்தவன் என்று கூறியுள்ளார். இதுஎற்படுவதற்கு முதல்படி அறனை மறவாதிருத்தல்.

அறனை மறந்து சும்மாவிருப்பவர்கள் அதர்மத்தில் புகுந்து விடுவார்கள் என்பதற்கு இக்காலத்திய கிராம வாஸிகளேநல்லதிருஷ்டாந்தம். அவர்களுக்கு,முக்கியமாக நதீதீரத்திருக்கும் தஞ்சாவூர்ர் முதலியவர்களைப் போன்றவர்களுக்கு, நிலம் எளிதில் பலனைக்கொடுத்துவிடுவதால் க்ருஹஸ்தர்களது முதல் தர்மமாகிய குடும்பபாரணம் ஒருவாறு எளிதில் நடந்தேறிவிடுகிறது. அதிகயாக உழைக்காமல் மிகுந்த காலங்களை எல்லாம் க்ருஹஸ்தன் தர்மவழிகளிலும் தர்மம் இன்னதுஎன்பதை மறவாமலிருப்பதிலும் செலவிட வேண்டியது. கிராமவாஸிகள் அவ்வாறு செலவிடாமற் போய்விட அவர்களுக்குப் பொழுதே போவதில்லை. பலர் கூடி வம்பளக்கின்றனர். க்ராமக்கக்ஷிப்பிரதிகக்ஷி வியாஜ்யங்கள்: பொய்க் குற்றம் சாட்டி எதிரிகளை வருத்துவது முதலிய கெட்டவழிகளில் முயன்று கச்சேரியும், வ்யவஹாரமும், வம்பளப்புமாக இருந்து விடுகின்றனர். பட்டணவாஸங்களிலோ குடும்ப பாரணத்திற்கு நாள்முழுவதும் உழைக்கவேண்டியிருப்பதாலும் மிகுந்த சிறுகாலத்தை அவர்களுக்கு ஸத்கர்மானுஷ்டான முதலிய நல்லவழிகளில் செலவிட எண்ணமிருப்பதாலும் பொழுது போய்விட அதர்மத்தில் புக இடமில்லாமலிருக்கிறது. இந்த அறனை மறந்து கெட்ட வழிகளில் பாய்ந்தோடும் தன்மை கிராமங்களில் எற்பட்டு விட்டபடியால் நல்ல புத்தியுடைய ஒருவரும் க்ராமவாஸத்தை விரும்பாமல் கிராமங்கள் பாழ்த்துக் கொண்டே வருகின்றன. அங்கு விதவைகளும் கிழவர்களுமே அதிகப்பட்டு வருகின்றனர். படித்த யௌவனபுருஷர்கள் பட்டண வாஸத்தைத் தேடி வந்து விடுகின்றனர். சும்மா விருந்தாலோ ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிவிடும் மனது. ஆதலால் அதற்குத் தகுந்த வேலையை ஸத்கர்ம மூலமாகவாவது அல்லது ஸத்விஷய ஆராய்ச்சி மூலமாகவாவது கொடுத்துக்கொண்டே இருக்கவேண்டும்.

இதுவரையில் கூறிவந்ததிலிருந்து, அலையும் மனதையுடைய நம்போன்றவர்கள் தான் அறனை மறவாதிருக்க வேண்டும்: இப்படி இருந்து தேறியவர்களாகிய மஹான்கள் இதைக் கவனியாது இருந்துவிடலாம், என்று குதர்க்கம் பண்ணத்தொடங்கி சில ஆபாஸவேதாந்திகள் தர்மானுஷ்டானம் அனுவசியம் ஞானமே மோக்ஷ ஸாதனம் என்றுகூறி, எல்லா ஸத்கர்மங்களையும் விட்டுவிடலாம் என்பர். இவர்கள் பழக்கத்தில் ஸத்கர்மங்கள் செய்ய வேண்டிய புண்ய காலங்களிலும் தருணங்களிலும் விடாது துஷ்கர்மங்களிலேயே முயன்று பாழும் மனம் பாப நிலயம் என்பதை விளக்கி விடுகின்றனர். இப்படிக் குதர்க்கம்

பண்ணி அதோகதி யடையாது பிழைப்பதற்காகவே ஔவையார் அறனை மறவேல் என்று பொதுவாகக் கூறிவிட்டாள். இதன் ஆற்றலைப் பின்வருமாறு விவரிக்கலாம். தர்மம் இன்னது என்று உணர்ந்து அது மோக்ஷ வழியில் பயனற்றது என்று அதை மனப்பூர்வமாக ஒருநாளும் மறக்கவே கூடாது! இந்த உணர்ச்சி எற்படுமோகில் அறனை விலக்காது அதிலேயே முயல வேண்டும் என்பது தான் மறவேல் என்பதன் கருத்து. நாமாக தர்மத்தை விடலாகாது, மனப்பூர்வமாக தர்மானுஷ்டான மூலமாக முயற்சித்துவிட வேண்டியது அதர்மத்தை. தர்மத்தை மோக்ஷ ஸாதனமல்ல என்று மனப்பூர்வமாக விடவே கூடாது. மனது பக்குவமடைய, தர்மத்தில் எவ்வளவு பற்று எற்பட்டிருந்தபோதிலும்அந்தத்தர்மம், சவம்சுடும் தடி போலும், தூங்குகிறவன் கைப்புஷ்பம் போலும், புளியம்பழம் கொப்பரைத்தேங்காய் தோடுகள் போலவும், தானே நழுவிவிடும். இப்படி அறன் ஒருவனை விட்டு நீங்கவேண்டுமே யொழிய அறனை ஒருவன் வேண்டுமென்று மறந்து நீக்கவே கூடாது. அது பாபத்திலேயே ஒருவனைக் கொண்டு சேர்த்து விடும்.

அப்படியானால் கர்மத்தை விட்டு விடுவதாகிய ஸந்யாஸம் என்ற ஆச்ரமமும் தவறாக முடிந்து விடுமே என்ற சங்கை உண்டாகலாம். இது வீண் குதர்க்கம் தான். ஸந்யாஸி ஆச்ரமத்தில் மற்றைய ஆச்ரம தர்மத்தையும் விரிந்து கிடப்பதாகிய கர்மங்களையும் விட்டு விட வேண்டும் என்ற நிபந்தனையே ஒழிய வேறல்ல. ஆதலால் ஸந்யாஸிக்குதர்மமே இல்லையென்று கூறிவிடலாமா? அவனுக்கும்சிலதர்மங்கள் உண்டு. அவைகளை அவன் மனப்பூர்வமாகமறந்துநீக்கலாகாது. அவனுக்கு அவன் தர்மானுஷ்டானவரையில் 'அறனை மறவேல்' என்று ஔவை அருள்வாக்குப் பொருந்தும். இந்ததர்மங்கள் இன்னவை, அவை இவ்வாறு தாமே நழுவும், அப்படி நழுவிவிடுவதற்கு வேண்டிய ஸஹாய சாஸ்திரங்கள் ஸந்யாஸிக்கு இவ்வாறு செய்திருக்கின்றன என்பதை நாரத பரிவ்ராஜகம் முதலிய ஸந்யாஸ உபநிஷத்துக்களில் விஸ்தாரமாகக்காணலாம். இப்படிப்பட்ட ஆச்ரமத்திலிருப்பவர்கள்தான் ஸந்தியாவந்தனமே உனக்கு நமஸ்காரம், தர்ப்பணாதி கர்மங்களே உங்களை அனுஷ்டிக்க என்னால் முடியாது. ப்ரபஞ்ச வசீகர ஸகலமனோஹரனை கிருஷ்ண பரமாத்மாவிடம் இடை விடாது மனதைச் செலவிட்டுக் கொண்டிருப்பதே போதும், என்று கிருஷ்ண கர்ணாம்ருதம்பாடிய லீலாசுகரும், 'மோஹமாகிய தாய் இறந்தாள், ஞானமாகிய பிள்ளைபிறந்தான். இந்த இருவித ஸூதகத்தில் நான் ஸந்த்யாவந்தனாதிகர்மங்களை எப்படி அனுஷ்டிப்பது' என மைத்ரேய உபநிஷத்தும் கூறுவதுபோலக் கூறி; தமது ஆச்ரமத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கும் கர்மங்களைவிடலாம்: ஆனால் ஸந்யாஸிகளுக்கு எற்பட்ட கர்மங்கள் தாமேதான் நழுவவேண்டும். ஸாக்ஷாத்கார அவஸரத்தில் மேலானநிலையை அடைந்த பெரியோர்கள் ஸாக்ஷாத்காரநிலையிலிருந்து வெளிப்படும்பொழுது பூர்வப்பழக்கத்தால் விதி நிஷேதங்களில் கட்டுப்படாது தாமே ஸத் வழியில் தான் பிரவர்த்திப்பார்கள். அவர்கள் மனம் நல்லதிலேயே தான் பாய்ந்தோடும்: வேறு வழியே அவர்களுக்குத் தோற்றாது. இப்படி இருப்பவர்களா 'நாம் போவது ஸந்மார்க்கம், இது நமது மேலான நிலைக்கு அவசியமன்று, மேலும் துன்மார்க்கத்தில் முயன்றால் நம்மை அது என்ன செய்துவிடும்' என்று மனது கவலை பாய்ந்தோட நல்லது கெட்டது என்ற பகுத்தறிவின்றி நல்ல வழிகளை நீக்கிக் கெட்ட வழிகளில் முயல்வர்! இத்தகைய மஹான் உலகில் இல்லவே இல்லை. இப்படி குதர்க்கம் செய்பவர்கள் மனதில் ஸங்கல்ப ரூபமாகத்தான் இருக்கிறான். அதன்படி அந்தக்குதர்க்கியாலும் நடத்த முடியாது. ஸாதாரண நிலையில் அவன் அப்படி இருக்கமுயன்றால் கெட்ட வழிகளில் கிடந்து தத்தளிப்பன். மேலான நிலையை அடைந்து விட்டால் கெட்ட வழிகளில் மனமே செல்லாது. ஆகவே உலகில் தர்ம விஷயமாக அதர்மத்தை விலக்க தர்மத்தில் முயலுவதும், பின்னர் தர்மத்தில் பழகுவதும்; தர்ம உணர்ச்சி ஸமாதி அனுபவத்தால் தானே நழுவிவிடுவதும், ஸமாதியிலிருந்து வெளிவருங்கால் இயற்கையாகவே தர்ம வழியில் நடப்பதுமே ஆகிய நான்கு நிலைதான் உண்டு. தர்மம் பயனற்றது என்று விலக்கி அதை மறந்துவிடும் நிலை இல்லவே இல்லை. ஆதலால் மனப்பூர்வமாக அறனை மறந்து விலக்கேல் என்பதே அறனை மறவேல் என்பதன் கருத்து. இம்மாதிரி நிலையிலிருந்து தான் ஜனகாதிகள் ஜீவன் முக்தர்களாயினும் தர்மானுஷ்டானத்தை விடாதிருந்தனர். ஆக்கிசூடி வெண்பாவிலும்:—

> பத்தரகிரி ராஜன் பகர்ஜனகன் மெய்விதுரன்
> சித்தபரி சுத்தம் செலுத்துதலால்—இத்தரையில்
> மன்னனெனும் புன்னைவன நாதா யாவுறினும்
> இந்நினைவால் அறனை மறவேல்

என்று காணப்படுகிறது,

மாட்டுத்தீவனம் (சோளம்):—சோளத்தட்டையை மாட்டுக்கு ஆகாரமாக உபயோகப்படுத்துவது ஸகஜம். ஆனால், சோளத்தையே முழுமையும் ஆகாரமாய்க் கொடுக்கக்கூடாது. ஏனெனில் பசுக்கள் பால் நன்றாய்க் கரக்குமாறு அவைகளுக்கு "ப்ரோட்டீட்" என்ற வஸ்து நிறைந்தவைகளையே தீவனமாகக் கொடுக்கவேண்டும். சோளம் "கார்போ ஹைட்ரேட் "என்னும் வஸ்துவை ஜாஸ்தியாயுடையதேயொழிய "ப்ரோட்டீட்" நிரம்பவும் குறைச்சல். ஆனதால், ஒரு பசுவுக்குக் கொடுக்கும் தீனியில் $\frac{1}{2}$-பங்கு அல்லது 5-ல் 3-பங்குக்கு மேல்படக்கூடாது. தென் ஆபிரிக்காவில் பின் வருபவை ஒரு பசுவுக்குத் தினசரி ஆகாரம்:—பச்சை சோளத்தட்டை $17\frac{1}{2}$ சேர் ; சோளம், $1\frac{1}{2}$ சேர் ; வைக்கோல புல்,5 சேர் ; தவுடு, $1\frac{1}{2}$ சேர் ; பருத்திக் கொட்டை, 1-சேர் ; சிக்காகோ க்ளூடின் ஆகாரம் 1-சேராகும்.

மொழி பெயர்ப்பு விளக்கம்

TRANSLATION MODELS

Scarcely was the war in Greece concluded, when Darius II died and his eldest son Artaxerxes, was chosen King in his stead. Defeated in his conspiracy by this unexpected event Cyrus determined to get by force what he could not do by cunning. As his official command extended over the whole of Asia minor he was able to raise large levies of native troops to accompany him. His main hope, however, rested on his ability to collect an army of Greek mercineries. He had seen them fight and knew their worth, as he recognized the weakness of his own soldiers. His winning personality, his close friendship with many Spartan princes, and the attractive pay he offered easily secured him all the troops he desired. Some 13000 Spartans, under the supreme command of one Clearchus, gathered together under his banner; and in 401 B. C. the historic march began.

க்ரீஸ்தேசத்திய யுத்தம் முடிந்ததும் இரண்டாம் டெரயஸ் இறந்தான். அவன் முதற்பிள்ளை ஆர்டாஸெர்க்ஸஸ் அவனுக்குப் பின் அரசனாக்கப்பட்டான். திடீரென்று ஏற்பட்ட இந்த முடிவால் ஸைரஸ் சதியாலோசனை முறிவுபட்டுப்போக, சூதால் கிடைக்காததை சண்டையிட்டுக் கைப்பற்றத் தீர்மானித்தான். அவனது உத்யோக அதிகாரம் சிறிய ஆசியா முழுவதும் சென்று வந்தமையால் தன்னைப் பின்தொடர்ந்து உதவியாகவர அந்நாட்டுப் பெரியபடைக் கூட்டம் ஒன்றைச் சேர்க்கும் திறனிருந்தது. ஸைரஸுக்கு க்ரீஸ் தேசத்திய கூலிவீரர்களாலாகிய படை ஒன்றைச் சேர்க்கும்திறன் இருந்ததே அவனுடைய நம்பிக்கைக்கு முக்ய ஆதாரமாகவிருந்தது. சண்டையிடுங்கால் அவர்களையும் பார்த்திருக்கிறானாதலால், தன் வீரர்களது பலக்குறைவை எப்படி உணர்ந்திருந்தானோ, அதுபோல அவர்களது சிறப்பையும் அறிந்தவனாகவிருந்தான். பார்ப்போர் உள்ளங்கவரும் அவனது தன்மை, ஸ்பார்டன் இளவரசர்களுடன் அவனுக்கிருந்த நெருங்கிய நட்பு, அவன் கொடுப்பதாகத் தீர்மானித்த ஆவல் உண்டாக்கும் சம்பளம் ஆகிய இவைகள் எல்லாம் அவன் விரும்பிய அளவு படைகளையும் கொண்டு சேர்த்துவிட்டன. ஸுமார் 13000ஸ்பார்டர்கள் கிளியார்க்கஸ் என்ற தீரனால் நடத்தப்பட்டு ஸைரவின் தலைமைக்கு உட்பட்டு நிற்க, தேசசரித்திரங்களில் பெயர்போன போர்ப்பயணம் கி. மு. 401ம் வருஷத்தில் தொடங்கியது.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

நந்தன் சரித்திரம்

7. சித்ஸபைச் சருக்கம்

அல்லது

நந்தன் ஸித்தி பெற்றது

திருநாளைப்போவார் புராணம் இந்த ஸமயத்தில் ஒரு அத்புதஸம்பவம் நடந்தேறியதாக ஆனந்தபரவசப்பட்டுக் கூறும். ஒரு பரிசுத்த தினத்தில், எல்லா தீக்ஷிதர்களின் ஸ்வப்நத்திலும் நடராஜப் பெருமான் தோன்றி தமது பக்த சிகாமணியான நந்தனாரைத் தமது ப்ராஹ்மணக் கூட்டத்தில் சேர்த்துவிடவேண்டும் என்றுஉத்தரவளித்தார். மறுநாளுதயத்தில் ஸூர்யன்ஜகஜ்ஜோதியாய் விளங்கிநிற்கையில்ப்ராதஸ்நாநம் செய்து விபூதிருத்ராக்ஷம் அணிந்து அனுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு தீக்ஷிதர்கள்சித்ஸபையில் ஒரு பொதுக்கூட்டம்கூடித் தமக்குஏற்பட்ட அற்புதக்கனவைப்பற்றியவைகளை ஆராய்ந்து பார்க்கத்தொடங்கினர். அவர்களுள் பெரியவரான அப்பைய தீக்ஷிதர் முதலில் எழுந்து நடராஜர் தம் கனவில் உதித்ததையும், உத்தரவளித்ததையும், அக்னி ப்ரவேச மூலமாக நந்தனைச் சுத்தப்படுத்தி எம்பெருமான் கட்டளையை நிறைவேற்றலாம் என்பதையும் தெரிவித்தார். அவருக்கடுத்த வயதுடைய குப்பண்ண தீக்ஷிதர் எழுந்து தம் கனவின் அனுபவத்தை வெளியிட்டு முற்கூறியதை வற்புறுத்தினார். உடனே ஸுப்பா தீக்ஷிதர் எழுந்து முன்னர் பேசியஇருவருக்கும் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து, 'என்ன ஆச்சர்யம்! என் ஸ்வப்நம் போலவே இருக்கிறதே இவர்கள் வெளியிட்டது!' என்று வியந்து வார்த்தையாடினர். பிறகு நடராஜ தீக்ஷிதரும் இப்படியே செய்ய, எல்லோரும் ஒரேஅடியாகஎழுந்து, 'நாங்கள் எல்லோரும் இப்படியே கனவுகண்டோம்' என்று கோலாஹல கோஷம் செய்தனர். உடனே காற்று வீசி அடித்துக்கொண்டிருக்கையில், ஸூர்ய வெப்பத்திற்கு எதிரே ஒருஅக்னி வளர்க்கவேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

இதற்குள் நந்தன்பக்தி பரவசநிலைகலைந்து எழுந்து,

தெண்டனிட்டேன் என்று சொல்லடி—என்ஸ்வாமி
அண்ட முகட்டாடும் பொற்பாதத்திற்கு—நான் (யின்
தெண்டனிட்டேனென்று சொல்லடி

என்று பாடிக்கொண்டிருக்க,

எல்லோரும்:—நடராஜா நடராஜா

என்று நாமஸங்கீர்த்தனம் செய்தனர். நந்தனார் மறுபடியும் பாடத்தொடங்கயத்தனிக்கையில் தன்வேண்டுகோள்கள் வீணான விஷயமான துக்கம் வந்து அடைத்துக் கொண்டு விட்டது. 'இன்னும் ஸந்நிதானம்

நெருங்க விடமில்லாதிருக்கிறதே' என்று ஏங்கிப் பரிதவித்துக் கொண்டிருந்தார்-

இங்கு இப்படி இருக்கையில் தீக்ஷிதர்கள் எல்லோரும்,

தொண்டரைக் காண்கிலமே—தில்லையில் வந்த
தொண்டரைக் காண்கிலமே

என்று பரபரப்புடன் நந்தனரைத் தேடிக்கொண்டு வந்தார்கள், எங்குதேடியும் காணமல்போக ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து நடராஜப் பெருமானை

உனது மஹிமையை யொருவரறிவார்களோ
உலகிலுள்ளோர்; ஐய்னே
ஓது நந்தனர் தம்மை வரச் செய்யும்
ஊழின்வினை தவிர்த்தவர்க்கு அருள் செய்யும்.

என்று மனப்பூர்வமாகத் துதித்தனர்:—பின்னர் தேடத் தொடங்கி நந்தனரைக் கண்டு நெருங்கி ஆவலுடன் வந்தனர். அப்பொழுது நந்தனர்:—
கிட்ட நெருங்கி வரவேண்டாம் ஸ்வாமிகாள்—காதில்
கேட்ட பேர்க்குப் பாபம் தரும் எனது ஜன்மம்
என்று தமது பிறவியை இகழ்ந்து உருகினர். அதற்கு வேதியர்:—

ஜாதியிலுயர்ந்தாலென்ன—இந்தப் பேறும் பெரு
மையுமில்லையே

என்று நந்தனர் சிறப்பை எடுத்துப் பாராட்டிப் பரவசராகி, தாம் கண்ட அத்புதக் கனவை அவருக்கு எடுத்துரைத்து சித்ஸபைக்கு எதிரில் தெற்கு மாடவீதி மூலையில் தீவளர்த்திருந்த விடத்திற்கு அழைத்தனர். 'நையுமனத்திருத் தொண்டர்' நானுய்ந்தேன் என தொழுது கிளம்பி அவர்கள் பின்னே சென்றனர். நெருப்பைக் கண்டதும்:—

மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்
மூசு வெண்டரைப் பொய்கையும் போன்றதே
ஈசனெந்தை யிணையடி நிழலே

என்று ஆனந்த பரவசமாகப் பாடிக்கொண்டு உடனே குதித்து விட்டார் அந்த திவ்யாக்னியில் நையுமனத் திரு நாளைப்போவார். ஆஹா நந்தா! பக்தசிகாமணே!! என்ன பக்தி பரவசம் !!! குதி நெருப்பில்! உன்விஷயத்தில் தான்

பாயா இதன்மீது பற்றிவிடும் பல்படைகள்,
தீயாது செந்தழலும், சேர்ந்திதனைத்—தோயம்
நனையாது, வாயுவிதை நண்ணியுலத்தாதால்
நினையாய் மற்றித்தகைமை நேர்ந்து

என்பது நன்ருகப் பொருந்தும். நீ ப்ராஹ்மணனே. உன் பறையத்தனம் எரிந்து போய் விட்டது. இந்த ஸமயத்தில் உன்னைப் பற்றி:—

" அருவாகி உருவங்களனைத்துமாகி, உள் வெளியின்றி குறை நிறைவிற்கப்பாற் பட்டு, குணங்குறியின்றி ஒன்றெனை வேதங்களுன்னைக் கூற, மலையின் உயர்ந்தும், ஆகாயத்தின் அகன்றும், முடிந்த ஞானனந்தம் அனுபவிக்கும் ஞானியர்கள் திருஷ்டியில் அவன் அவள் அதுவாக இன்றித்தனியழகுவாய்ந்தவனே! யாருன்னை அறிகிற்பாரே " என்றுதான் கூற வேண்டும்-

உட்கருத்தை ஒட்டிநோக்கில் எல்லாஅத்புதக்கதைகளும் உண்மை தான் எனபதற்கு ஸந்தேஹமே இல்லை. வெளிப்படையாக உள்ளவிஷயங்களை ஒட்டி நோக்கினும் அவைகளுக்கு ஒரு சிறந்த பொருளும் உண்டு. இந்த விஷயமாக ரேனன் என்ற குண தோஷ நிருபகர் பின்வருமாறுகூறுகிறர். "அஸாத்ய காரியங்களே பக்தியை உண்டாக்கி நிலைபெறச் செய்பவை இவைகளைவிடச் சற்றுத்தாழ்ந்த ஸாதாரண விஷயங்கள் பக்தர்களுக்குத் திருப்தியை உண்டாக்க மாட்டா.

இன்றைக்கும் நாளைக்கும் திரௌபதி ஐந்துகணவருக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட வளாயினும் பதிவிருதை தான் என்று ஸ்திரப்படுத்த சிலஹிந்துக்கள் தீமிதிக்கின்றனர். இதுவுமன்றி, நேரான உண்மையைவிட கட்டுக்கதையைப்போல விளங்கும் ஒருகதைஇவ்வாறு சிறந்தஉண்மையாகவே இருக்கும்: இவ்வாறு அத்புதக்கதைகள் அவைகளைவர்ணிக்கும் கதாநாயகன் மஹிமையாலேயே உண்டாவன : அவனில்லாவிடில் இத்தகைய அத்புத விஷயங்களை ஒருவராலேயும் ஸ்மரிக்கக்கூட முடியாது: அவனுடைய மஹிமைதான் அவனுடன் ஸம்பந்தப்படும் ஒவ்வொருவரையும் இவ்வாறு மேன்மைப் படுத்துவது என்பதை நன்ருக உணரவேண்டும். அடிக்கடி மஹான்களே அவர்களை ஸம்பந்தப்படுத்தி ஏற்படும் புராணகதைகளுக்கு ஆதாரம்."

நந்தனைப்பற்றி இவ்வளவுகூறும் இந்தப் புராணம் அவனுடனிருந்தவரைப்பற்றிஒன்றும்கூற வாயெடுப்பதில்லை பாருங்கள். வருஷம்தோறும் தென்நிந்தியா இருப்புப்பாதை மூலமாக எத்தனையோபேர்கள் நடராஜர் ஸபைக்குச் செல்கின்றனர். இவர்களுள் யாருக்காவது இம்மாதிரியான கற்பனைச் சிறப்பும் அழகும் வாய்ந்த புராணம் ஏற்பட இடமுண்டா?

நந்தனர் தீக்குழியிலிருந்து யாதொரு கஷ்டமும் இன்றி வெளியேறினர். இதுமாத்திரமா, தீக்குளித்ததால் மிகப்பரிசுத்தருமானர். சுட்டுக் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது இப்பொழுது குளிர்ந்து ஆரோக்யமாக விருந்தது, குறை யிருந்த விடத்தில் நிறைவேறி விட்டு விட்டது:ஆசை இருந்த விடத்தில் ஆனந்தம் குடிகொண்டு விட்டது:பறைய ஜாதியிருந்த விடத்தில் உண்மயையானபிராஹ்மணஜாதி காணப்பட்டது, நந்தனர் இவ்வாறு வெளிப்பட்டதை ஸ்ரீமான் கோபால கிருஷ்ணபாரதிகள்.

யாகோற்பவமானர்—நந்தனர்—ஹரனருளால்
யாகோற் பவமானர்.

***

ஓதுஞ்சடைகள் துலங்க—அவரை விட்டு
ஓடியேவினை கலங்க
ஏக மற்றசதுர் வேதமோதிவரும்,
நீதி வேதியர்கள் பேதமின்றித் தொழ(யாகோ)

என்று ஆனந்த பரவசமாக வர்ணித்திருக்கிறார்.

பேதமின்றி மனமுருகி தொழுது தீக்ஷிதர்கள் தெற்கு மாடவீதி வழியாக வலம்சுற்றி நந்தனாரை வேசங்கள்போல அகன்றுகிடந்த கீழக்கோபுரவாயில் வழியாகஅழைத்துச்சென்று சீக்கிரம் ஸுப்ரஹ்மண்யர் கோயிலாகிய கம்பத்தடி மண்டபம் திருக்குளம் தேவசபை முதலியவைகள் வழியாகக் கொண்டு போய் கோவிந்தராஜ பெருமாளையும் நடராஜப் பெருமானையும் ஏககாலத்தில் கண்டுகளி கூற இடையிலிருந்த உயர்ந்த பாகத்தில் நிறுத்தி விட்டனர். ஸர்வாபரண பூஷிதையாகக் கணவனிடம் புதுமணம்புரியப் பள்ளி யறைக்குப்போகும் பெண்ணுக்கும், தேன் நிறைந்து சுற்றுமுள்ள காற்றைத் தன் வசப்படுத்தி நிற்கும் பூர்ண புஷ்பத்திடம் ரீங்காரம் செய்து கொண்டு போகும் தேனீக்கும் கூட; இந்த ஸமயத்தில் நந்தனாருக்கிருந்த அடங்கா ஆவல் இருந்திராது. பக்திபரவசத்தால் வேதத்திற்கு நிகரான பாடல்களை வாயார வாரிச் சொரிந்து கொண்டிருந்தார் நந்தனார் அப்பர் ஸ்வாமிகளும் தமது அத்புதப்பாடல்களாகிய:—

“அரியானை யந்தணர்தம் சிந்தையானை யருமறையின் அகத்தானை அணுவையார்க்கும், தெரியாத தத்துவனைத் தேனைப்பாலைத் திகழொளியைத் தேவர்கள் தங்கோனைமற்றைக், கரியானை நான் முகனைக் கனலைக் காற்றைக் கனைகடலைக் குலவரையைக் கலந்துநின்ற, பெரியானைப் பெரும்பெற்றபுலி யூரானைப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவாநாளே.”

என்பவைகள் போன்ற அருள்வாக்குக்களையும், மாணிக்க வாசகரும் பக்திமேலீட்டால் சொக்கி உபநிஷத்துகள் போன்ற தமது ஸ்துதிகளையும், ஆனந்தக்கண்ணீர் ஆறாக ஓட மனமுருகி மஹாத்மாக்களுள் மஹானான தாயுமானவரும் வேதகீதம் போன்ற தமது அருட்பாடல்களையும், எங்கிருந்து சொரிந்தார்களோ: எந்தவிடத்தில் பின்வரும் பக்தர்கள் ஈடுபாட்டிற்கு உதவியாக விருக்கும்படி பெரியோர்களின் பாததூளிகள் படிந்திருந்தனவோ அந்த பரிசுத்த விடத்தில் நின்றார் நந்தனார். அந்தஸமயத்தில் கனகஸபை இருபுறத்திலிருந்தும் கடலோசையன்ன கம்பீரத்வனிகளுடன் கண்டா மணிகள் ஆனந்த நாதம் உண்டாக்கின. மூலஸ்தானத்துள் புகுந்து நடராஜப்பெருமானுக்கு புதிதாகப்ராஹ்மணருள் சேர்ந்திருக்கும் நந்தனார் விஷயமாகப் பூஜைகள் நடத்தி தீபாராதனைகள் நடத்தப்பட்டன. ராக்ஷஸிகளிடமிருந்து விடுபட்ட ஸீதை, யமுனைக்கரையில் காத்துக்கிடந்த ராதை இவர்களுக்குக்கூட தமது நாதர்களைச்சென்றணைய, இப்பொழுது நந்தனுக்கிருந்த ஆவலிருந்திராது. தனது அத்புதவிக்ரஹமாயும் தன்எண்ணங்களின் முடிவாயும், தன் பக்தியின் இலக்காயும், தமது மௌனப்ரஸங்கத்தில் உண்மையை உறுதிப்படுத்த ஆத்மஜ்யோதியை ஒரு கையிலும், ப்ரபஞ்ச துக்கத் தோற்றத்தின் மேல் வைத்தழுந்திய வலது காலையும், ஸம்ஸார வெப்பத்தைத் தணிக்கவல்ல எண்திசை ஓடிப்பரந்து தண்ணிழல் பரப்பும் ஆலமரம் போலவும், பக்தர்களைத் தேடிச் சேர்த்துக்கொள்ள எத்தனிப்பதுபோலவும் உயரத் தூக்கி நிறுத்தப்பட்ட இடது குஞ்சித பாதமும் ஆகிய இவைகளை எல்லாமுடைய அத்புத ஆனந்த நடேசரைச் சென்றணைய விரைந்தோடினார் நந்தனார். அப்பொழுது கரைபுரண்டோடும் ஆவலுடன் நந்தன் என்ற பறையன் நந்தனார் என்ற ப்ராஹ்மணோத்தமருள் மறைந்துவிட, அவர் ஒரேஅடியில் மீளாநெறிவழியாக அனந்தஆனந்தநடேசருள் மறைந்தே போய்விட்டார்! இப்படிக் கரைந்துருகி ஒன்று படும்பொழுது

‘நடராஜா என்நாதா! நடராஜா, என்னன்பே!
என்நாதா வந்தேன் வந்தேன் என்னன்பே!
நாமிருவரும் ஒன்றே ஒன்றே இன்று முதல்
நீயே நான் நானே தான் நீயும்

என்று பாடிமூழ்கி விட்டனர்.

‘இம்மாதிரியான மனோநிலை இம்மாதிரி அனுபவரூபமான பரம்பொருள் விளக்கியகாலம் ஆகிய இந்த அத்புத ஸமயத்தில், எண்ணங்கள் கழன்றன, அனுபவத்துள் அழுந்திப் போயின, ஒருவித நன்றியும் அவன் பாராட்டவில்லை. வேண்டுகோள் ஒன்றும் செய்து கொள்ளவில்லை. குறைவுகள் நிறைந்த பிரார்த்தனை ஸ்தோத்திரம் ஆகிய இவைகளுக்கு அப்பாற்பட்டு சாந்த ஏகாந்த அனுபவத்தில் மூழ்கிவிட, அவன்மனம் நன்றிபாராட்டும் சக்திரூபகமாக அமர்ந்து விட்டது. அது அனந்த ஆனந்த மாகவே இருந்தது.

நந்தனிடம் ஈடுபட்டவர்களும் தீக்ஷிதர்களும் அசைவற்றுத் தூண்போல நின்று விட்டனர்; கொஞ்சம் தேஹ உணர்ச்சிவர:—

துள்ளுமறியாமனது பலிகொடுத்தார், கர்ம
துஷ்ட தேவதைகளில்லை!
துரிய நிறை சாந்த தேவதையாம் உனக்கே
தொழும் பரன் அபிஷேக நீர்,
உள்ளுறையில் தம்மாவினை வேத்யம் ப்ராண
னேங்குமதி தூபதீபம்.
ஒருகால மன்றிது ஸதாகால பூஜையா
வொப்புவித்தார், கருணை கூர்
தெள்ளிமறை வடியிட்ட வமுதப் பிழம்பே!

தெளிந்த தேனே! சீனியே!
திவ்யரஸம்யாவும் திரண்டொழுகு பாகே!
செவிட்டாத ஆனந்தமே!
கள்ளவறி வூடுமே மெள்ள மெள
கலக்க வரும் நல்ல உறவே!
கருதரிய சித்ஸபையில் ஆனந்த நிருத்தமிடும்
கருணாகரக் கடவுளே!

என்றுவாயாரப்பாடி நடராஜரது அன்பு கருணை இவைகளை வியந்து கூத்தாடினர். எல்லோரும் கூட்டமாகச் சேர்ந்து கொண்டு:—

நடராஜா நடராஜா நர்த்தன ஸுந்தா நடராஜா
ஸாம்ப ஸதாசிவ ஸாம்ப ஸதாசிவ ஸாம்ப ஸதா
சிவ ஸாம்ப சிவ
ஸாம்ப ஸதாசிவ ஸாம்ப ஸதாசிவ சாந்தானந்த
மஹேச சிவ

என்று நாமாவளிபாடி நடராஜரைப்போல ஒருகாலைத் தூக்கியாடி அவருக்கும் தமக்கும் பேதமே மனத்தில் கிளம்பாதபடி ஈடுபட்டு ஆனந்தத்தாண்டவமாடி வெகு காலம் கழித்தனர்.

ஓம்தத்ஸத்.

சச்சிதாநந்த சாகரம்.—ஒருஸமயம் பரமஹம்ஸர் தமக்கு அன்பனான ஒரு விஷ்யனை நோக்கி, "ஒரு பெரிய பாத்திரத்தில் பாநகத்தை வைத்திருந்தால் எல்லா பக்கங்களி னின்றும் ஈக்கள் பாத்திரத்தின் விளும்பில் உட்கார்ந்து அவ்வருசியான பாநகத்தைப் பருகியும், சில அதற்குள் விழுந்து முழுகிப் புரண்டும் ஆநந்திக்கின்றன. அதுபோல, நீ ஸச்சிதாநந்தமெனும் தேவாம்ருதத்தை ஓரத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு ஸாவகாசமாய் உருசிபார்த்து விட்டு ஓடிப்போவையோ? அல்லது, அதன் ருசியைக் கண்டவுடனே அதில் முழுகி ஆநந்தம் அநுபவிப்பையோ?" என்று கேட்டதற்கு, அவன் "நான் ஓரத்திலிருந்து பருகிப் பிறகு பறந்துவந்து உயிருடனிருப்பனேயன்றி, அதிலேயே விழுந்து புரண்டு ப்ராணனை விடமாட்டேன்" என்றான். அதைக் கேட்டதும் பகவான் 'அடேமுட்டாள்! அம்ருதஸாகரத்தில் மூழ்குபவன் எக்காலமும் சாதலேயின்றி இறவாமையை யல்லவோ எய்துகின்றான்" என்றார்.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

சாந்தை அல்லது பொறுமையினிலை

5. வினைவிதி காதை

உத்துல்லன் சாந்தையைத் தழுவினான்; ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தான்; மகிழ்ந்தான். "என்பெருந் திருப்திபோல் ஆச்சரியமும், உன்னை என்முன் இப்போதே காண, எனக்கு உதிக்கின்றது. என் உயிர்க்குயிராளிக்கும் இன்ப வெள்ளமே! இவ்வாறே எப்பொழுதும் இடியிடித்து அடிக்கும்புயற்காற்றின் பின்னரே அமைதிகள் தோன்றுமானால் யமனையுங்கலக்குங் கொடுங்காற்று எழும்பி வீசட்டும்; குழம்பி மலைபோல் எழும்புங்கடல்மீது கப்பல்கள் அலைமலையேறி பாதாளத்திற் குதித்துக் குளித்துக் கிளம்பட்டும். இறக்கவேண்டிய திப்பொழுதாயின் அதுவே எனக்குப் பேரின்பம். ஏனெனில் இப்பேர்ப்பட்ட பேரின்ப முடிவு இனி கிட்டும் என்று எண்ணுவது அஸாத்யம்!" என்று சொன்னான். "நமது போகமும் யோகமும்நாள்போல் வளர்வதல்லாத மற்றதெல்லாவற்றையுங் கடவுள் தடுக்கட்டும்" என்று சாந்தை இனிக்க மறுத்தாள். "ததாஸ்து! இனிய தெய்வங்காள்! இந்த ஆனந்தத்தைப்பற்றி நான்பேசுந் தானற்றவன்; என் நாஎழாமல் தடைபடுகிறது; ஆனந்த மிகையே அது" என்று சொல்லிக்கொண்டு மெய்ப் பரவசனாகி எதிரிலிருப்பவரையும் பாராது, சாந்தையை இறுகத்தழுவி அணைந்து "இதுவே!—இதுவே!—எங்கள் ஹிருதயத்துள் உண்டாகுங் கொடுந்துன்பமாகுக!" என்று அவளது உதட்டைக் கரங்களாற்றடவித் தன் வாயோடணைத்துப் பலமுறை முத்தமிட்டான்.

அப்பொழுதங்கிருந்த அயோக்யபுஞ்சன் "இப்பொழுது ச்ருதி ஒத்திருக்கிறது. இந்த ச்ருதி லயத்தைக் கலைத்து வேறுபட்ட ராகத்திலேற சீக்ரத்தில் முடுக்கி விடுகிறேன்" என்றெண்ணிக்கொண்டு தன் கைகளைப் பிசைந் தாலோசித்துக்கொண்டிருந்தான். அதேஸமயத்தில் உத்துல்லன் "வாரும்; அரண்மனையை அடைவோம்:—என் நண்பர்களே! நல்ல ஸமாசாரம்! நமதுயுத்தம் முடிந்தது; துருக்கிகள் அழிந்தனர். இத்தீவின் என் பழைய நேசர்கள் எல்லாம் ஸௌக்யமா?" என்று ஜனங்களைப் பார்த்துக் கேட்டான். பின் தன் மனைவியைப்பார்த்து "தேனே! இந்தசிபாத்தீவில்உன்னை எல்லாரும் விரும்புவார்கள்; பக்ஷமாயிருப்பார்கள்; அவர்களுடைய பேரன்பை நான் கண்டிருக்கிறேன். எனக்கினியவளே! அநாகரிகமாக நான் ஏதோ பிதற்றுகிறேன்; என் ஸுகானுபவங்களால் மதிம்யங்கித் தாறுமாறு கப்பிதற்றுகிறேன்" என்று சொன்னான். அயோக்ய

புஞ்சனைப் பிறகு துறைமுகத்திற்குப்போய்த் தன் ஸாமான்களைக் கரையேற்றி, பெருந்தன்மை மிக்க மாலுமியைக் கோட்டைக்கழைத்துவரும்படிசொல்லிவிட்டுத் தன் மனைவியுடன் "மற்றும் ஸிபிரத்தில் இன்பமுடன் சேர்ந்தோம்" என்று சொல்லிக்கொண்டு அரண்மனைக்குப் போனான்.

இயற்கையில் புகைந்து வேலைசெய்து கொண்டிருந்த அயோக்யனுடைய கொடுமை என்னும்நெருப்பை ஜ்வாலிக்கச் செய்ய நல்ல காற்று ஒன்றடித்தது; அது காச்யபனுடைய பெருமையை எண்ணி உத்துல்லன் அவனைத்தனக்கடுத்தபடியிலிருக்கும் உபஸேநாபதியாக ஆக்கியதுதான். சும்மா இருக்கும் பாட்டிக்கு பொறிஅகப்பட்டாற்போல அயோக்யனுக்கிவை உபயோகத்திற்கு உதவாதிருக்குமா? உத்துல்லன் போனதும்அயோக்ய னங்கு இருந்த ருத்ரகாமனைப்பார்த்து "கிட்டிவா ; ஒரு ஸமாசாரம். காமவலையிலகப்பட்ட முட்டாள்களும் பெருந்தன்மை கொண்டவர்போல நடந்துகொள்வர் என்பது வழக்கம். வீரனாக இருந்தால் என் வார்த்தைகளைச் செவிகொடுத்துக் கேள். உபஸேனாபதி இன்றிரவு கோட்டையைக் காவல் செய்வார்—முதலில் ஒரு ஸமாசாரம்—சாந்தை காச்யபன்மேல் காதல்கொண்டிருக்கிறாள்" என்று அவனைத்தன் வினைக்கு வரத் தூண்டினான். "அது நம்ப முடியாத ஸமாசாரம்" என்றவன் தடுத்தான். அயோக்யன் அவன் வாயைத் தன் கையால் மூடி "இவ்வாறே வாயை மூடிக்கொள்; நான் சொல்லுகிறபடி நட." என்று திட்டஞ் செய்தான்.

பின்னும் ருத்ரகாமனை நோக்கி "பொய்யும் புளுகுந் தொடுத்திட்ட மாலைக்கு மயங்கி யவள் அம்மௌரியனை அவ்வளவு ஆத்திரத்துடன் மாலையிட்டாள். அம்மாலைக் கின்னும் கட்டுப்படுவாளா? இதை உன் நெஞ்சு ஊன்றி யறியாதா? அவள் கண்களுக்கின்பம் வேண்டாமா. அக்கறும் பேயைப் பார்த்தவள் மனம் எத்தனைநாள் மோஹிக்கும்? கொதித்த ரத்தம் மந்தமடைந்தால் அதுகொதிக்க மீண்டும் எத்தனஞ் செய்யுமல்லவா? அதற்குப் புதிய உணவு ருசி எல்லாம் வேண்டாவா? ஒத்த அழகு, ஒத்த நலன், ஒத்தபண்பு, ஒத்தகுணம், ஒத்தவயது இவற்றை எல்லாமது தேடாதா? இவைஎல்லாம் அம்மௌரியனிடத்தில் குறைவாகவே குடிகொண்டிருக்கின்றன அல்லவா? இந்தவிதம் வேண்டிய ஸுகங்களில் மனம்செல்லாதா? வெறுப்படையத் தலைப்படாளா? அம்மௌர்யனைக் கண்டால் எள்ளுங் கொள்ளும் வெடிக்காளா? அவனைக்கண்டால் விஷம்போல நடுங்காளா? இயற்கையே அவளை வெறுக்கச்செய்து மாற்றானை அடையச் செய்யுமே! என்ஐயா; இதுஎல்லாம் வெளிப்படை—இதன்பின் அவள் கண்ணை மயக்க அவ்வளவு நெருக்கமும் உயர்ந்த நிலையையும் உடையவர் யார்? அந்த காச்யபன்தான்; பூனைபோல் பதுங்கி ஸாதுத் தவஞ்செய்கிறானே அவன்தான், பாலைக் குடிக்கத்தானே பதுங்கிக்கிடப்பது? என்னவேஷம்? என்ன நல்ல ஸ்வபாவம்? எல்லாம் மோசம்? முழுப்பூசணிக்காயைச் சோற்றில் மறைக்க வழி. காற்றுள்ள போதே தூற்றிக் கொள்ளக் காத்திருக்கிறவன் அவனே; வேறெவருமில்லை. மாயாவி; வேஷக்காரன்; விடன்; அவனுக்குக் காலம் வாய்க்கவில்லை; காலத்திற்கே காத்திருக்கிறான். அதுமாத்திரமன்று;—வடிவழகன்; யுவாபுருஷன்; இளம்பெண்களை மயக்குங் குணபுஞ்சன்; பெரும் அயோக்யன்; கொள்ளைக்காரன். அவன்மேல் அவளும் கண்போட்டுவிட்டாள்" என்று உபந்நியசித்தான்.

"அவள் அப்பேர்ப்பட்டவள் அல்ல; எல்லாராலும் பெருமை பாராட்டத் தக்கவள்; மஹா உத்தமி; தெய்வமென்றே சொல்லலாம்" என்று ருத்ரகாமன் தடுத்தான். "உன் பைத்தியம் பாழாய்ப்போக! கள்ளே அவள்குடி. எல்லாராலும் பெருமை பாராட்டத் தகுந்தவளானால் கரித்தடியனைக் கல்யாணஞ்செய்துகொள்வளா? மௌர்யன்மேல் மோஹங்கொள்வளா? எல்லாம் வண்டைக்காய்க் குழம்பு!—அவனோடு அப்பொழுது எவ்வளவு நெருக்கமாக கைலாகவங் கொடுப்பதுபோல் பேசினாள்! நீ பார்க்கவில்லையா?" என்று ருத்ரகாமனுடைய மூளைத்திருகாணியை முடுக்கினான். ஆயினும் அவன் "மரியாதை செய்தாள். நான் பார்த்தேன். அதிலென்ன தவறு?" என்று தடுத்தான்.

"என் கண்ணாணை! இக்கையை வேண்டுமானாலும் போட்டுத்தருகிறேன்; அது ஆசைநோய்; காமலோலம். வரும்வஸந்தபோகக்கதைக்கு அதுமுதற்பாயிரம். அவர் தமது உதடுகளைச் சேர்க்காத தோஷம்தான்; உள்ளூறி எழுந்த நெடுமூச்சுகளாலே அணைந்தாய்விட்டது. என்ன கொலைபாதக எண்ணம்; அவரது பரஸ்பரநேசம் தடைகளை எல்லாமுடைத்து உண்மை புரத்திற்கு வழியைச்சீர்படுத்த இதோ பெரியவர், அவர் அப்ப்யாசம், பயிற்சி, முடிவான அபிப்ராயத்துடன்! சீயா? இருமையா! கொஞ்சம் நான் சொன்னபடி நடவும்; நான்தான் உம்மை விஞ்சைய நகரத்தி லிருந்து இங்கு அழைத்துவந்தேன். இன்று ராத்திரி ஜாக்ரதையாகக் காவல் செய்யும்; அக்கட்டளையை நானே உமக்கு இடுகிறேன். காச்யபன் உன்னை அறியான்.—நான் உன்னை விட்டு நிரம்பதூரத்திலிருக்கமாட்டேன். எப்படியாவது காச்யபனுக்குக் கோபமுண்டாகும்படி செய்யப்பார்—உரக்கக் கத்தியாவது அல்லது அவன் ஒழுக்கத்தைப் பழித்தாவது அதை நீ செய். வேறெந்தவழியிற் செய்யமுடியுமானாலும் ஸம்மதம்; காலத்திற்குகந்த விதம் செய்" என்று ருத்ரகாமனைத் தூண்டினான்.

ருத்ரகாமன் ஒப்பவே "ஐயா! அவன் முன்கோபி வெகு கண்டிப்பானவன்; அப்படி நீ செய்தால் உன்னை ஒருவேளை அவன் அடித்தாலும் அடிக்கலாம்; அவனை அப்படியே செய்யத் தூண்டு; அச்சிறு செய்தியைக் கொண்டு மதிபிந்து கலஹஞ் செய்துவிடுகிறேன்;

இந்த விபிரமே குழம்பச் செய்துவிடுகிறேன். அப்பொழுது காச்யபனைத் தொலைத்தாலன்றி இவ்வூர் அமைதிபெறாது. அதன் பின் நான் மூட்டும் வினைகளால் உன் காமயாத்ரை கடிதுமுடியும்; நமது ஸுக ஸாதனத்திற்கிருக்கும் பெருந்தடையை, லாபத்துடன் ஒழித்துவிடலாம்" என்று மேலுமவனை அயோக்யன் தட்டிக்கொடுத்தான். "அப்படி லாபத்தைக் கொடுப்பதானால் நான் வித்தமாய்த் தயாராக இருக்கிறேன்" என்றான் ருத்ரகாமன்.

அயோக்கியனும் அவனுக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும்படிப் பலமுறை உதவி செய்வதாக உறுதிமொழி சொன்னான். பின் ருத்ரகாமன் போனான். அயோக்யன் தன் கொடுமை வலையை நெய்யச் சிந்தனை செய்து கொண்டிருந்தான். தலையைக் கீறிக்கொண்டவன் உலாவியுலாவி யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். அயோக்யன் பெருங்காரியவாதி; உலகத்தை நன்றாக உணர்ந்தவன்; தனக்காகாதவரிடம் க்ஷாத்ரங்கொண்டால் அவரை வேரோடு கல்ல வழிதேடுபவன். மனோராஜ்யக்கடலில் தன் மாயவலையைவீசி எளியவர்களைப் பிடித்துக் கஷ்டக்கரையில் எறிந்து அவரை உயிரிழக்கச் செய்யக்கூடியவன்; கொடுமை சிருஷ்டிப்பதில் பிரஹ்மா; மனக்கொலைசெய்வதில் கருணையற்றவன்; சிறிதுங்காரணமில்லாமலே கொடுமைக்கானந்தப்பட்டுச் செய்பவன். அதிலும் அவனுக்குக்காரணமும் அகப்பட்டால் கொடுமைக்கு அளவிருக்குமா? தன்னைக் கவனிக்காது தனக்குக் கீழ் இருந்த காச்யபனை உயர்த்தி உபசேனாபதியாக்கினான் என்னும் எண்ணம் வேறு அவன் மனத்தில் குத்திக்கொண்டிருந்தது. அவனுக்குஉத்துல்லன்மேல் என்கோபமுண்டாகாது? தான் பரிகாசஞ் செய்துகொண்டிருந்த அந்த காச்யபன்மேல் தான் ஏன் கோபம் வராது? அவன் மனம் ஏன் வேலைசெய்யாது? புதிய வலை நெய்து மானிடப் பறவைகளை ஏன் மாய்க்காது? ஆகையினாலேதான் பின்வருமாறு யோசித்தான்:—

"காச்யபன் அவள்மேல் ஆசைகொண்டிருக்கிறான் என்று என் எண்ணம். ஏன் அப்படி இருக்கக்கூடாது? சாந்தையும் அவனிடம் காதல் கொண்டிருக்கிறாள் என்றால் ஏன் பொருந்தாது? எல்லாரும் நம்பக்கூடியதுதான். மௌர்யனோ—அவன் என்வெறுப்பிற்குப் பாத்திரனா யிருந்தாலும் வெகு உத்தமன்; தர்மாத்மன்; மாறாதமனத்தன்; பக்ஷமுடையன்; நல்ல ஸ்வபாவமுடையவன்; சாந்தைக்குப் பிரேமை மிகுந்த இனிய கணவனாக இருப்பான் என்றே நான்முழுதும் எண்ணுகிறேன். நானும் அவளிடம் விருப்பங் கொண்டிருக்கிறேன்;—ஆனால் காமத்தாலன்று; அப்பாபத்தில் வீழக்கூடாதவன் அல்ல நான். ஆனாலும், அது ஒருவேளை கருமத்தால் இருக்கலாம்; பழிவாங்கும் பசியே அதற்குக்காரணமாயிருக்கலாம். இவ்விஷயத்தில் இம்மௌரியனே ஸ்தான பேதப்பட்டிருக்கிறான் என்று நான்ஸந்தேஹப்படுகிறேன். அந்தப் பாழான எண்ணமே பாஷாணம் போல என் உள்ள முழுதும் குடைந்து, பிச்சிப் பிச்சித் தின்கிறது. எப்பொழுதது அடங்கும்? மனைவிக்கு மானந்தொலைந்துஅவன் என்போலானா லொழிய என்மனந் திருப்தியடையாது; என்னுயிர் ஸுகம் பெறாது. அதுவும் தவறினால் ஸந்தேஹத்தை அவன் மனத்தில் விதைத்து, என்வினைகளால், நியாய மென்னுங்கத்திக்குங் கோடாலிக்கும் பிளவாது கப்புங் கிளையுமாகக் கவடுவிட்டு அவலஞ் செய்யும்படி வலியவளர்த்து விடுகிறேன். அதைச்செய்வற்கிந்த விஞ்சையநாட்டு இழிந்த துரும்பைப்பின்பற்றுகிறேன்; வேட்டையாட அவன் தயாராகக் காத்திருக்கிறான்! இக்கடும் வேட்டையில் காச்யபனை அந்நாய் கௌவிக் கொணரும். காச்யபன் குடுமி என்னிடம் சிக்கிக்கொள்ளும்—அவன் என் படுக்கையறையைக் கொள்ளைகொண்டான் என்ற ஸந்தேஹம் எனக்குண்டு! பின் அவனைப்பற்றிப் பச்சை பச்சையாய் மௌர்யனிடம் சொல்வேன்; வேறென்னகுறை? தன்மூளையைமுறித்து, அமைதியைக் கலைத்து, பித்தமுண்டாக்கி, தன்னைக் கழுதையாக்கினால் மௌர்யன் நம்மை வந்திப்பான்; வாழ்த்துவான்; நயப்பான்; கௌரவிப்பான். எல்லாமிங்கே இருக்கிறது. செட்டியார் வாழ்வு செத்தால் தெரியும். முடிவின்றி கொடுமை பிரகாசமடையாது" என்று தீர்க்காலோசனை செய்தான்.

காலமென்னும் ஸூத்ரதாரன் கையிற்பட்ட இவ்வுயிர்கள் எவ்வாறு இழுக்கப் படுமென்பதும், அவன் ஆட்டும் ஆட்டமும், அதில்விளையும் தோஷ நிமித்தங்களும், நன்மைப்பலன்களும் அல்ப மானுஷரால் அறிய முடியுமா? காலமே! உனக்கு அநந்த கோடி நமஸ்காரம். உன் அவதாரமாகிய அயோக்யன் என்றும் வாழச்செய்து சிரஞ்சீவிப் பட்டங் கொடுத்த உன் பெருமையே பெருமை! அப்பெருமையை ஏழை மாந்தர் அறிந்தும் அறியாதிருப்பது நீ வீசும் மாய நோக்கமே அல்லவா? உன் வலையை நெய்து என்ன பிரயோஜன மடையப் போகிறாய் என்பதையே கவனிப்போம் : உனக்கு நமஸ்காரம்! நீ நீடூழி வாழி!

சந்தாதார்க்கு அறிவிப்பு

அச்சாபீஸ் மாறுதலால், நமது '**விவேக போதினி**' ஆபீஸையும், திருவல்லிக்கேணிக்கே மாற்றி யிருக்கிறோம். சந்தா நேயர்கள், இனி எழுதும் கடிதங்களையும், புஸ்தக ஆர்டர்களையும், **மானேஜர், "விவேக போதினி" திருவல்லிக்கேணி, மதராஸ்,** என்று எழுதக் கோருகிறோம். சந்தாதார்களுக்கு புத்தகங்கள் குறைந்த விலைக்குக் கொடுப்பதுடன், ஆர்டர்கள் காலதாமதப்படாமல் அனுப்பவும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம்.

மானேஜர்

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS & NOTES

✓**டாக்டர் ராஷ்பிஹாரி கோஷின் சிறந்த நன்கொடை.**—கல்கத்தா ஐகோர்ட்டில் பிரசித்திபெற்ற வக்கீலாகிய டாக்டர் ராஷ்பிஹாரி கோஷ் அவர்கள் கல்கத்தா யுனிவர்ஸிட்டிக்கு 10 லக்ஷரூபாய் நன்கொடை யளித்திருக்கிறார். இப்பெருந் தொகை சாஸ்திர யூனிவர்ஸிட்டி காலேஜில் மாணவர்களின் ஸ்காலர்ஷிப்புக்காக விநியோகப்படுமாம். இத்தொகையை சீக்கிரம் இருமடங்காக்கப்போகிறாரென்றும் தெரிகிறது.

***

இந்தியாவில் காகித மில்லுகள்.—1911-ம் வருஷத்தில் இந்தியாவிலுள்ள காகிதமில்லுகளின் தொகை 9. அவைகள் வங்காளத்தில் மூன்று; பம்பாய் ராஜதானியில் நான்கு; ஐக்கிய மாகாணங்களில் ஒன்று; குவாலியர் சமஸ்தானத்தில் ஒன்று; ஆக இவ்விதம் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மேற்கண்ட மில்லுகளின் மூலதனம் 54-லட்சம் ரூபாய். 1910-ம் வருஷத்தில் அந்த மில்லுகளில் செய்யப்பட்ட காகிதங்களின் மதிப்பு 81½ லட்ச ரூபாய். 1911-ம் வருஷத்தில் 80-லட்சம் ரூபாய். பிரஸ்தாப வருஷத்தில் மேற்கண்ட மில்லுகளில் இரண்டில் வேலை நடந்தேறவில்லை. மரக்கூழினால் செய்யப்படும் காகிதம் ஐரோப்பாவிலிருந்து இந்தியாவில் அதிகமாய் இறக்குமதி யாகிறபடியால், மேற்கண்ட மில்லுகளின் வேலை கொஞ்சம் குறைவடைந்து வருகிறது. கவர்ன்மெண்டாரிடம் கண்டிராக்ட் பேசி பூல்ஸ்காப் காகிதங்கள், மை யொத்துங் கடிதங்கள், கவர்கள் முதலியவைகளைச் செய்து சப்ளை செய்யும் மில்லுகள் பிரபலமாயிருக்கின்றன. 1907-ம் வருஷத்தில் இந்தியாவில் செய்யப்பட்ட காகிதங்களின் மொத்தம் மதிப்பு 73-லட்சம் ரூபாய். இந்தியாவில் இறக்குமதியான காகிதங்களின் மொத்த மதிப்பு 94 லட்சம் ரூபாய். 1911 வருஷத்தில் இந்தியாவில் செய்யப்பட்ட காகிதங்களின் மொத்த மதிப்பு 80-லட்சம் ரூபாய். இறக்குமதியான காகிதங்களின் மொத்த மதிப்பு 100½ லட்சம் ரூபாய்.

***

கீழறைப் புதையல்கள்.—ஹைத் என்னும் ஊர்க் கோவிலில் ஓர் கீழறையில் 2,000 கபாலங்களும், 8,000 தொடை எலும்புகளும் சேர்த்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவாம். இவற்றை வருஷா வருஷம் பதினையாயிரம் ஜனங்கள் போய்ப் பார்த்து வருகிறார்களாம். ரோத்வெல் என்னு மிடத்திலுள்ள கோவிலில்இன்னும் அதிகமாக எலும்புகள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவாம். அவ்வறை 30 அடிநீளமும் 15 அடி அகலமும் வாய்ந்தது.

***

வாலிப போலீஸ்கள்.—பத்து வயது முதல் பதினைந்து வயதுக்குட்பட்ட 200 சிறுவர்களை போர்ட்லாண்டில் போலீசாக நியமித்திருக்கிறார்கள். பாடசாலை செல்லாது ஒளிந்து திரியும வாலிபர்களையும், சிகரெட் பிடிக்கிறவர்களையும், கல்லெறிபவர்களையும் கண்டு பிடிக்கும் தொழில்கள் இவர்களுடையதாகும்

***

காட்டெலிகளும் வியாபாரமும்:—ஹாலந்து தேசத்து ஜனங்கள் காட்டெலிகளின் தோலால் திவ்விய உடை தயாரிக்கிறார்கள். இதனால் ஒவ்வொரு குடியானவனும் மிகுந்த திரவியம் சம்பதிக்க இடமேற்பட்டிருக்கிறது. இத்தொழிலால் ஒருகுடியானவன் 15,000 பவுன் சென்ற வருஷம் சம்பாதித்திருக்கிறானும். இக்காட்டெலியின்தோல் வெகுவாய் இப்போது அமெரிக்காவிற் கனுப்பப் படுவதைப்பார்த்தால் கூடிய சீக்கிரத்தில் இவ்வெலியின் பூண்டே ஹாலந்தில் முற்றிலு மற்றுப்போகுமெனக் கருதப்படுகிறது.

***

ஓர் அதிசய மோடார் ரதம்.—சமீபத்தில் இங்கிலாந்தில் ஒரு பெரிய மோடார் ரதம் வெகு அழகாய் நூதன கருவிகள் யாவும் அமைக்கப்பட்டுத் தயாராகி மாக்ஷிமை தங்கிய நம் சக்ரவர்த்தி அவர்களது திவ்விய திருப்பார்வைக் கனுப்பப் பட்டிருக்கிறது. இந்த ரதம் இவ்விதம் செய்யப்பட்டதன் முக்கிய காரணம் ஆபிரிகாவின் உட்பாகங்களைத் தெற்குக்கோடி முதல் வடக்குக் கோடி வரையில் செவ்வையாய்ச் சுற்றிப்பார்க்கவே. இந்த ரதத்தைப் பிரித்து இலகுவில் திரும்பப்பூட்டலாம். இதற்குள் இதை ஏரிகளிலும் நதிகளிலும் சுமந்து செல்லும்படியான படகுகளும் அநேக கருவிகளும் அநேக விளக்குகளும் அடங்கியிருக்கின்றன.

***

அடுப்பூத வேண்டியதில்லை.—ஜப்பான் தேசத்தில் ஒவ்வொரு தெருவிலும் ஒவ்வொரு பெரிய அடுப்பு கட்டப்பட்டு எரிந்துகொண்டிருக்குமாம். அத்தெருக்காரர்கள் சொற்பசார்ஜ் கொடுத்துவிட்டுஅவ்வடுப்பில் தமது சமையல்களைச் செய்துகொண்டு செல்லலாமாம்.

***

கனமுள்ள ஸ்திரீ.—லீஸ்டரில் மிஸ் லாம்பாட் என்று ஒரு மடந்தையுண்டு. அவளுக்கு வயது இருபத்தொன்றே யானாலும் 560பவுன் நிறையிருக்கிறாளாம்.

***

ஒரு கப்பலின் நாசம்:—"ஸ்டேட் ஆப் கலிபோர்னியா" என்ற கப்பல் காம்பீர்பே என்ற கடலில் மிக விரைவாகப் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருக்கையில், ஒரு கற்பாறையின்மேல் மோதி 3 நிமிஷத்துக்குள் முழுகிப் போய்விட்டதாம். அப்பொழுது பிரயாணிகளெல்லாம் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். 25 பிரயாணிகளும் கப்பலோட்டிகளில் 27 பெயர்களும் மூழ்கி இறந்தனர். கப்பலில் ஏற்றப்பட்டிருந்த சாமான்களும் தபால்வகைகளாவும் போய்விட்டன. கப்பல் 5 லட்சம் டாலர் பெறுமாம். கப்பல் காப்டனும் 40 கப்ப

வோட்டிகளும் தெப்பங்களி லேறிக்கொண்டு தப்பிப் போயினர்.

***

இந்திய இருப்புப்பாதைகள்:—10 வருஷங்களுக்கு முந்தி இந்தியாவின் இருப்புப்பாதைகளின் நீளம் 25930 மைல். சென்ற வருஷம் 33484 மைல். அதாவது வருஷம் ஒன்றுக்கு இருப்புப்பாதை 775 மைல் வீதம் அதிகரித்து வருகிறது. வரும்படி 336 லட்சம் ரூபாயிலிருந்து 616½லட்சம் ரூபாயாக அதிகரித்திருக்கிறது. செலவும் 157½லட்சம் ரூபாயிலிருந்து 301½ லட்சமாக அதிகரித்திருக்கிறது. ரயிலில் பிரயாணஞ் செய்தவர்களின் தொகை 4170லட்சம். அதாவது 1911-ம் வருஷத்தைக் காட்டிலும் 270-லட்சம்பேர் அதிகம். 3-வது வகுப்புப் பிரயாணிகளின் தொகைதான் அதிகம்.

***

பம்பாயில் ஒரு பிரபலமான முத்து:—பிரபலமான முத்துக்களுள் ஒன்று பம்பாயில் இருக்கிறது. அதன் மதிப்பு 15000 பவுன். அது யார்க் கட்டடத்திலிருக்கும் மிஸ்டர் N. கூட்டின் வசத்திலிருக்கிறது.

***

போர்ட் முனிஸிபல் ஸ்கூல்களுக்கு கிராண்டுகள்.—போர்ட் முனிஸிபல் ஸ்கூல்களில் வாசிக்கும் ஏழைப் பிள்ளைகளுக்கு புஸ்தகம், சிலேட்டு முதலியவைகள் வாங்கி சப்ளை செய்வதற்காக 69,700 ரூபாய் சாங்கிஷன் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அத்தொகை அடியிற்கண்டபடி ஸ்கூல்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்கப்படும். போர்ட் எலிமெண்டரி ஸ்கூல்கள்.—கஞ்சம் 2500, விசாகப்பட்டணம் 3100, சோரபட் 100, கோதாவரி 4700, கிருஷ்ண 5900, குண்டூர் 3100, கர்னூல் 3000, பல்லாரி 1700, அனந்தபுரம் 2000, கடப்பை 1800, நெல்லூர் 3200, செங்கல்பட்டு 1300, சித்தூர் 1900, வட ஆற்காடு 2100, தென் ஆற்காடு 3300, தஞ்சாவூர் 4000, திருச்சி 2500, மதுரை 2200, ராமனதபுரம் 1100, திருநெல்வேலி 1800, கோயமுத்தூர் 2800, சேலம் 3100, நீலகிரி 300, மலையாளம் 3500, தென்கன்னடம் 2600. முனிஸிபல் எலிமெண்டரி ஸ்கூல்கள்.—பெர்ஹாம்பூர் 160; சிக்காகோல் 50; பர்லாகிமிடி 100, விசாகப்பட்டணம் 60, பிமிலிபட்டணம் 40, அனகபல்லி 30, விஜயநகரம் 80; காகிநாடா 230, ராஜமகேந்திரபுரம் 200, எல்லூர் 150, மசூலிப்பட்டணம் 140, பெஜவாடா 200, குண்டூர் 70, ஒங்கோல் 40, தெனலி 20, கர்னூல் 150, நந்தியால் 80, பல்லாரி 100, செங்கல்பட்டு 40, காஞ்சிபுரம் 120, வேலூர் 300, குடியாத்தம் 130, திருப்பதி 110, வாலாஜபேட்டை 80, கூடலூர் 150, சிதம்பரம் 30, திருவண்ணமலை 40, தஞ்சாவூர் 80, கும்பகோணம் 140 மன்னார்குடி 20, நாகப்பட்டணம் 90, மாயவரம் 120, திருச்சி 160, ஸ்ரீரங்கம் 60, மதுரை 110, திண்டுக்கல் 60, பழனி 70, திருநெல்வேலி 30, பாளையங்கோட்டை 70, தூத்துக்குடி 60, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் 40, கோயமுத்தூர் 140; ஈரோடு 60, சேலம் 200, வாணியம்பாடி 90, திருப்பத்தூர் 100, உதகமண்டலம் 30; குன்னூர் 10, கள்ளிக்கோட்டை 270, கொச்சி 70, பாலக்காடு 240, தலைச்சேரி 120, கன்னனூர் 270, மங்களூர் 100, ஆதவானி 80, அனந்தபுரம் 50, கடப்பை 100, நெல்லூர் 100, கரூர் 60.

***

ஒருபசுவின் விசேஷம்,—அமெரிக்காவிலுள்ள கனடாவைச் சேர்ந்த ரெட்டீர் என்னுமூரில் வசிக்கும் மிஸ்டர் ஜூலியன்ஷர்மன் என்பவருடைய ஒரு பசு மூன்று வருஷத்தில் 37,847 ராத்தல்பாலும், 250439 ராத்தல் வெண்ணெயும் கொடுத்ததாம்.

***

நாயின் சாமர்த்தியம்.—ஸர்பீடன் என்னுமிடத்தில் டோபி என்று பெயருள்ள ஒருநாய் இருக்கிறது. அது நெருப்பவிக்கும் தொழிலாளிகளால் வளர்க்கப்பட்டு வருகிறது. நெருப்பு அவிக்கும் எஞ்சின் தயாரானதும் அந்த நாய் ஏணிவழியாக ஏறி நெருப்பாளுக்கருகாமையில் சென்று உட்காரும். தீப்பற்றி யெரியும் வீட்டில் சிறிதும் அச்சமின்றி ஒவ்வொரு இடமாகச் சென்று அகப்பட்ட விலையுயர்ந்த சாமான்களைக் கௌவி கீழேயெறியும். கிழேதுணியை விரித்துப் பிடித்தால் அதின் மேலிருந்து தாவிக் குதிக்கும். வர்த்தமானப் பத்திரிகைகளில் தீப்பற்றிக்கொண்டால் ஜ்வாலையைத்தனது வாலாலும்காலாலும் அணைக்கும். அடியில் கிடக்கும் பதார்த்தங்களை எடுக்கும் பொருட்டு ஒரு தடாகமத்தியில் முழுகும்.

***

குருடனுக்கு காட்சிகிடைத்தல்.—ஒருவன் ஐந்து வருஷகாலம் அந்தகனாயிருந்து பல்வலியால் அவஸ்தைப்பட்டுஒரு பல்லைப்பிடுங்குகையில் கண்ணும்திறந்தது. மற்றொருவன் முப்பது வருஷம் முழுக்க குருடாயிருந்து கண்ணில் விழுந்த தூசியைத் துடைத்துக்கொண்டதும் கணதெரிந்தது. மான்செஸ்டரில் மிஸ் காத்லீன் வெல்ஸ் ஒரு வருஷகாலமாகப் பொட்டையாயிருந்து தன் பாட்டி யிறந்த துக்கஞ் சகியாது அவஸ்தைப்படுகையில் பார்வையுண்டாயிற்றும்.

***

இழந்தோரைக் கண்டுபிடிக்கும் புதுவிதம்.—நியூகாவில் என்னும் ஊரில் பிரபல வைத்தியர் ஒருவரின் 9வயதான காலீன் விண்டர்ஸ் என்னும் மகள் சில காலத்திற்கு முன் காணமற்போய் எங்குந் தேடியுங் கிடைக்கவில்லை. இப்பொழுது அப்பெண்ணின் புகைபடத்தை ஒவ்வொரு பயாஸ்கோப் கம்பெனியாருக்குமனுப்பி அதைத்தினந்தோறும் பயாஸ்கோப்பில் விருத்தாந்தத்துடன் காண்பித்து அப்பெண்ணைக் கண்டுபிடித்து பெற்றோரிடம் சேர்ப்பிப்பவருக்கு இனம்கொடுப்பதாக அறிக்கையிடப்பட்டிருக்கிறதாம்.

136

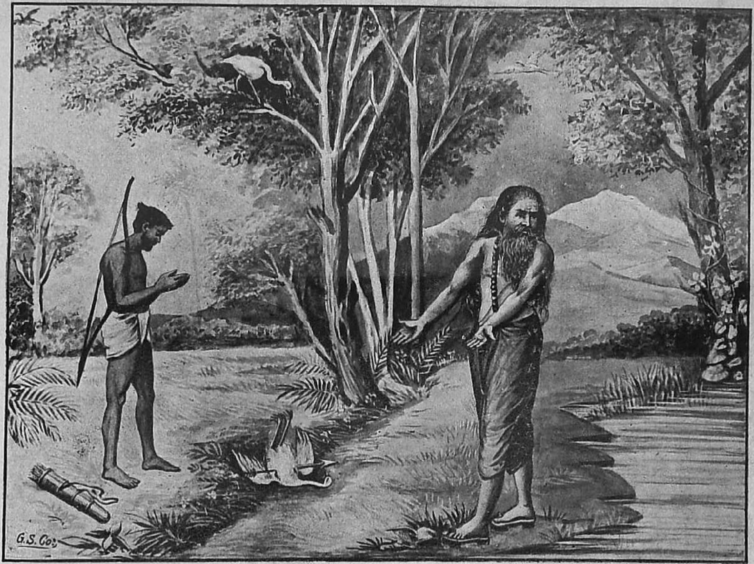

வால்மீகிரிஷி வேடனைச் சபிக்க ராமாயணம் பிறந்தது